

**GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE**

**ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ**

Wrzesień - Październik - Listopad

1971

SPIS TREŚCI

„WIADOMOŚCI KOŚCIELNYCH”

wrzesień – październik - listopad

TREŚĆ:

	str.
1. KAZANIA DLA DOROSŁYCH Chrystus światłością narodów	200
2. KAZANIA DLA MŁODZIEŻY Jezus Chrystus — światłość narodów	217
3. KAZANIA DLA DZIECI Jezus Chrystus — światłość narodów	244
4. KONFERENCJE DLA RODZICÓW Młodzieży trzeba pomóc	259
5. KONFERENCJE DLA MŁODZIEŻY Pomóżmy drugiemu człowiekowi	262
6. KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE Chrystus uświęca społeczność	264

600-9418/9-11

PROGRAM KAZNODZIEJSKI

na rok 1971/72

Konferencja Plenarna Episkopatu zatwierdziła i zleciła do wykonania.
Paradyż, dnia 24 czerwca 1971 r.

(—) † Stefan Kard. Wyszyński
Prymas Polski

(—) † Bolesław Kominek
Przewodniczący Komisji Duszpasterskiej

KAZANIA DLA DOROSŁYCH
WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO
DLA DOROSŁYCH

1. „Ponieważ Chrystus jest światłością narodów, obecny Sobór święty, w Duchu Świętym zgromadzony, pragnie gorąco oświecać wszystkich ludzi blaskiem Jego jaśniejącym na obliczu Kościoła głosząc Ewangelię wszelkiemu stworzeniu...” (Ofr „Lumen gentium” — wstęp).

2. **Biblijne znaczenie wyrazów „światłość” — „ciemność”.**
Teksty:

a) Rola Mesjasza względem narodu wybranego i całego świata: „Ja, Jahwe, powołałem cię z całą słusnością, ująłem cię za rękę i ukształtowałem, ustanowiłem cię przymierzem dla ludzi, światłością narodów, abyś otworzył oczy niewidomym, ażebyś z zamknięcia wypuścił jeńców, z więzienia tych, co mieszkają w ciemności...” (Iz 42, 6—7, 1 pieśń, „Sługa Jahwe — prototyp Chrystusa”).

b) Rola Mesjasza względem pogan: „To zbyt mało, że jesteś mi Sługą dla podźwignięcia pokoleń Jakuba i sprowadzenia ocalałych z Izraela! Ustanowię cię światłością dla pogan, aby moje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi” (Iz 49,6 — II pieśń). „Naród kroczący w ciemnościach ujrzał światłość wielką. Nad mieszkańcami kraju mroków światło zabłysło...” (Iz 9,1 — cf Mt 4,16).

c) Fakt zjawienia się Mesjasza: „Powstań! Świeć, Jeruzalem, bo przyszło twe światło i chwała Jahwe rozblysła nad tobą... I pójdą narody do twojego światła...” (Iz 60, 1-3). A jest to także Światło na oświecenie pogan” (Symeon — Łk 2,32).

d) Jan Ewangelista komentuje istotę i rolę „Światłości”:
— „W Nim było życie, a życie było światłością ludzi... Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka przychodzącego na świat...” (J 1,4 i 9). Jan to rozumie, że „Słowo” jest „życiem” (Cf 3,15; 17,2) i „światłością”, tzn. na podobieństwo światła prowadzi ludzi do Boga i udziela im szczęścia, życia, zbawienia wiecznego... (cf J 3,19; 12,35 n: Dz. 5,20).

— „A sąd polega na tym, że na świat przyszła światłość, lecz ludzie bardziej umiłowali ciemności aniżeli światłość: bowiem uczynki ich były złe. Każdy bowiem, kto się dopuszcza nieprawości, nie widzi światłości, aby nie potępiono uczynków jego. Ten zaś, co czyni prawdę, idzie ku światłości, aby ujawniono uczynki jego, że w Bogu ich dokonano” (J 3,19-21).

— Potwierdza to Pan Jezus: „Ja przyszedłem na świat jako światło, aby każdy, kto we mnie wierzy, nie pozostawał w ciemności” („Światłość” jest symbolem prawd religijnych i dobra moralnego, a ciemność — symbolem błędu i zła — J 12,46). „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światłość życia” (J 8,12).

e) Prawdziwa światłość a miłość bliźniego:

„Teraz piszę wam (I J 2,8) o nowym przykazaniu, które prawdziwe jest w Nim i w was, ponieważ ciemności ustępują, a świeci już prawdziwa światłość. Kto twierdzi, że żyje w światłości, a nienawidzi brata swego, dotąd jeszcze jest w ciemności. Kto miłuje brata swego, ten trwa w światłości...”

3. **Według Chrystusa wierzący (praktykujący) są „dziećmi światłości”**

a) Jezus do rzesz: „Wy jesteście światłem świata...” „Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwa-

lili Ojca waszego, który jest w niebie" (Mt 5,14-16).

„Chodźcie, dopóki światłość macie, aby was ciemność nie ogarnęła... Dopóki światłość macie, wierzcie światłości, abyście byli dziećmi światłości...” (J 12,35-36).

b) „Światłość” ich duchowo łączy: „Jeśli chodzimy w światłości, tak jak On sam trwa w światłości, mamy duchową łączność między sobą, a Krew Jezusa, Syna Jego, oczyszcza nas z wszelkiego grzechu...” (I J 1,7).

c) Owoce działania światłości: „Albowiem niegdyś byliście ciemnością, lecz teraz jesteście światłością w Panu: postępujcie jak dzieci światłości. Owoc bowiem światłości — to wszystko, cokolwiek jest prawością i sprawiedliwością i prawdą” (Ef 5,8).

„Wszyscy wy jesteście synami światłości i synami dnia... Nie śpijmy przeto jak inni, ale czuwajmy i bądźmy trzeźwi” (I Tes 5,5).

4. Hasło Roku — słowa Pana Jezusa:

JA JESTEM ŚWIATŁOŚCIĄ ŚWIATA” (J 8,12).

5. Wchodzimy w 5-ty i ostatni rok cyklu kaznodziejskiego posoborowego. Rozpoczęliśmy ten cykl tematyką „Roku liturgicznego 1967/68, by kolejno przez następne cztery lata.

— w II-im roku ukazać „Chrystusa działającego w sakramentach św.” przez łaskę (sakramentologia i nauka o łasce);

— w III-im roku, którego zadaniem było pod hasłem „Jam jest Droga, Prawda i Życie”, wskazać na Chrystusa jako mistrza życia chrześcijańskiego (ascetyka i teologia cnót moralnych);

— w IV-ym roku ukazać wreszcie Chrystusa jako „Światłość narodów”, aby w tym świetle lepiej poznać życie chrześcijańskiej moralności oparte na cnotach kardynalnych i Dekalogu (IV—X przykaz.).

W ten sposób, zgodnie z wolą i zarządzeniami Episkopatu, poda się w ciągu 4 lat pewną zasadniczą całość nauki chrześcijańskiej w nawiązaniu do wciąż aktualnych zagadnień, szerzej omówionych w rocznych programach Wielkiej Nowenny.

6. W bieżącym roku przypadnie nam specjalnie uderzyć koncentrycznie w ostatnie bodaj najtrudniejsze „zagrożenie” w ramach programu „Krucjaty Społecznej Miłości” — w rozpanoszony i sztraszliwy nałóg pijaństwa i seksualizmu oraz przerostu materializmu i konsumpcjonizmu, czyli owe „ciemności, które nas ogarnęły, a z których ma nas wyzwolić Chrystus — „Światłość świata”.

By ten problem bardziej zaakcentować, przewiduje się, iż tradycyjne „luzy niedzielne” (tzw. dowolne tematy) będą zapełniane tematyką programu „Krucjaty Społecznej Miłości”.

7. Jak w latach poprzednich — poruszone zagadnienia w tematyce kazań oświetli się dokumentami Soboru Watykańskiego II i wydanymi po Soborze, oraz nada się im charakter katechizacji.

Odnosiłki tych dokumentów będą podawane w skrótach, używanych w „Skorowidzu rzeczowym” Wydawnictwa „Pallottinum”, Poznań 1968.

8. Od bieżącego roku zastosujemy już schemat „A” czytań mszalnych i na nim opierać będziemy — w myśl wskazań konst. o św. Liturgii, n. 52 — rozważania homilijno-katechizmowe. W II części roku kościelnego, czyli w niedziele po 50-nicy (w ciągu roku), zwrócimy bacniejszą uwagę w pouczeniach kazań (homilii), na zastosowania, czerpane z treści drugiej części Dekalogu, co jest założeniem programu ostatniego roku „Czterolecia”.

9. Na specjalne akcje duszpasterskie zarezerwowano dni:

1. Święto Świętej Rodziny — 26 grudnia
Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie

2. Niedziela III w ciągu roku — 23 stycznia
Tydzień Ekumeniczny
 3. Niedziela I Wielkiego Postu — 20 lutego
Wielkopostna Akcja Trzeźwości
 4. Niedziela IV Wielkanocy — 23 kwietnia
Tydzień powołań
 5. Niedziela VII Wielkanocy — 14 maja
Przygotowanie wiernych na wakacje
 6. Niedziela XXIV w ciągu roku — 17 września
Dzień Środków oddziaływania Społecznego
 7. Niedziela XXVI w ciągu roku — 1 października
Tydzień Miłosierdzia
 3. Niedziela XXVIII w ciągu roku — 15 października
Dzień Modlitw Pracowników Lecznictwa
 9. Niedziela XXIX w ciągu roku — 22 października
Niedziela Misyjna
 10. Uroczystość Chrystusa Króla — 26 listopada
Święto patronalne Społecznej Krucjaty Miłości.
10. Szczególnym zadaniem Społecznej Krucjaty Miłości są poświęcone dni:
- 1) Niedziela IV w ciągu roku — 30 stycznia
 - 2) Niedziela II Wielkanocy — 9 kwietnia
 - 3) Niedziela XII w ciągu roku — 25 czerwca
 - 4) Niedziela XXXII w ciągu roku — 12 listopada.
11. Niedziele wolne od wyznaczonego tematu i przeznaczone do wykorzystania dla omówienia aktualnych spraw Kościoła, diecezji i parafii są następujące:
- 1) Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 2 stycznia
 - 2) Niedziela VI w ciągu roku — 13 lutego
 - 3) Niedziela V Wielkiego Postu — 19 marca
 - 4) Niedziela XVI w ciągu roku — 30 lipca
 - 5) Niedziela XXII w ciągu roku — 27 sierpnia
 - s) Niedziela XXV w ciągu roku — 24 września
 - 7) Niedziela XXX w ciągu roku — 29 października.

CHRYSZTUS ŚWIATŁOŚCIĄ NARODÓW

I. OKRES ADWETNU

Niedziela I Adwentu — 28 listopada

„POSTĘPUJEMY W ŚWIATŁOŚCI PANA” (Iz 2,5)

1. Nawiązać do uroczystości Chrystusa Króla — jako liturgicznego zakończenia rocznego cyklu „historii zbawienia”, a następnie do rocznego programu pouczeń na temat Dekalogu, który jest praktycznym wykładem „światłości Pana”. Nawiązać też do hasła roku: „ja jestem światłością świata”.
2. Parafraza I czyt. (Iz 2,1-5): „Chrystus zgromadza wszystkie narody na wieczny pokój w królestwie Bożym”. Góra Syjon i Jeruzalem symbolizują religijne centrum wszystkich narodów, ośrodek zbawienia i prawdziwej religii w Kościele Chrystusowym... Dziś Chrystus Pan przemawia ustami Ojca św. z Rzymu i pasterskimi głosami vivi magisterii (Sobory, Konferencje Episkopatów, Synod Biskupów. (Nasz stosunek do tego).

3. „Rozumiejcie chwilę obecną” (Rzym 13,11-14 — II czyt.), gdy rozpoczyna się przeżywanie Adwentu, owego „przejścia” Chrystusa w tajemnicy i historii zbawienia, dziś się dokonującej... „Odrzućmy (więc) uczynki ciemności (wyliczyć nasze „zagrożenia”), a przeobleczmy się w zbroję światła”, „w Pana Jezusa Chrystusa”. „Bądźcie gotowi...” (woła Mt 24,37-44 — w Ewang.).

4. Dokum. sob.: KK nn 1 i 3.

Niedziela II Adwentu — 5 grudnia

ZYCIE MORALNE CHRZEŚCIJANINA W OPARCIU O CNOTY KARDYNALNE

1. I cyt. (Iz 11,1-10) podaje wspaniały poemat mesjański, wskazujący na istotne rysy Mesjasza, jako Króla z rodu Dawida, napelnionego darami Ducha Świętego i cnotami. Zaprowadzi On wśród ludzi sprawiedliwość i powszechny pokój oraz pierwotną harmonię w naturze ludzkiej.
2. Cnoty kardynalne (roztropność, sprawiedliwość, wstrzeźliwość i męstwo) są podłożem dynamicznego życia chrześcijańskiego i ładu w świecie. Tego właśnie nauczył Chrystus Pan jako obiecany i przepowiadany przez Proroków Meszjasz i Jego herold — Jan Chrzcziciel (por. czyt. Ewang.), głoszący „metanoiam”. W tym świetle objaśnić krótko definicję cnot kardynalnych (w ich całokształcie), które wprowadzają ład miłości w życie i dokonują owego „nawrócenia” (por. II czyt. Rzym 15,4-9).
3. Dokum. sob.: KK 37,46; DWR 11,14; DK 11; BA 8; KDK 30,38,72,90; KL 12.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

ROLA MARYI W BOŻYM PLANIE ZBAWIENIA

1. „Pełnia łaski” (cf Ewang.) u Maryi i u nas (porównać): zachłanność w trosce o jej pomnożenie przez rozwój cnot kardynalnych (wskazać sposoby).
2. Istota „nieprzyjaźni między Matką Najświętszą a szatanem (wg Rdz 3,15), wyrażona najwymowniej w Jej „Otom ja służebnica Pańska”.
3. Nasze wybranie w Chrystusie do świętości i nieskalaności (por. II czyt. Ef 1,4-5).

Niedziela III Adwentu — 12 grudnia

„PAN SAM PRZYCHODZI, BY ZBAWIĆ NAS” przez cnoty męstwa i umiarkowania

1. Objaśnić tekst czyt. Ewang. (Mt 11, 2-11) i słowa pochwały Jana Chrzcziciela przez Chrystusa Pana.
2. Cnota umiarkowania i skromności (przez umartwienie), ale nie przez „miękkie szaty” czy w formie „trzciny chwiejącej się...” (por. Ewang.).
3. Cnota męstwa (krótka definicja, objaśnienia i zastanowienie) bez czego trudno zachować cnotę umiarkowania. Św. Jakub (5,7-10) zachęca do męznego trwania w cierpliwości na wzór proroków Starego Testamentu. Podobnie Izajasz (35,3-5).
4. Dokum. sob.: por. wskazane wyżej (II niedz. Adwentu).

Niedziela IV Adwentu — 19 grudnia

CNOTY ROZTROPNOŚCI I SPRAWIEDLIWOŚCI

1. Punkt wyjścia kazania: roztropność św. Józefa (por. czyt. Ewang. Mt 1,18-24), poparte prorocztwami Izajasza (7,14).

2. Istota cnoty roztropności, jako „mądrości życiowej”, dyktowanej przez Boga, którego należy słuchać... Objaśnić to szerzej.
3. Sprawiedliwość — jako zasadnicza postawa życia i jako cnota, najwyższa wśród cnot moralnych.
4. Dokum. sob.: jak wyżej (passim).

II. OKRES BOŻEGO NARODZENIA

Boże Narodzenie — 25 grudnia

WSZYSTKIE KRAŃCE ZIEMI ZOBACZĄ ZBAWIENIE NASZEGO BOGA (Iz 52,10)

1. Parafraza czyt. Ewang. o Chrystusie jako „światłości świata”, który jest światłością pełni życia, prawdy, miłości, łaski...
2. Treść życzeń świątecznych: byśmy wszyscy byli sobie nawzajem latarniami, czerpiącymi moc i „światłość życia” ze „Światłości Wcielonej”.

Święto Świętej Rodziny — 26 grudnia

POUCZENIE PASTERSKIE O MAŁŻEŃSTWIE I RODZINIE

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

BOGARODZICA — MATKA KOŚCIOŁA

Chociaż zbawcze dzieło Boga, podjęte zwłaszcza w Jezusie Chrystusie, jest dziełem łaskawości i życzliwości Bożej, to jednak Bóg pragnie zawsze i wszędzie współdziałania ludzkiego. Jest to zasadniczy warunek przysposobienia nas do udziału w Królestwie, do którego nie mają dostępu ani manekini, ani niedołęgi.

Przez swoje wierne współdziałanie z niezwykłą łaską powołania, Maryja dojrzała najpierw do godności Matki Zbawiciela. Równocześnie jednak dojrzała do roli Matki Jego Kościoła, jaką do dzisiaj wypełnia najwierniej.

Kościół Chrystusowy wielbi Maryję za Jej męstwo i umiarkowanie (wierność), za roztropność i pełnię sprawiedliwości Bogarodzicy, które przejawiały się w Jej życiu i postępowaniu.

Najpiękniejszą jednak i najbardziej twórczą siłą w sercu Maryi była i jest pokora, która uzdalniała Ją do całkowitego oddania się Bogu, a dzisiaj jest źródłem Jej nieocenionej i możnej służebności wobec Kościoła Bożego (Ewang.).

Obecność Maryi w życiu Kościoła świętego jest z woli Boga jednym z zasadniczych warunków przenikania światłości Chrystusa do społeczności Ludu Bożego i kształtowania jego życia i postępowania.

Na progu Nowego Roku Kościół czerpie świadomość mocy i światła Bożych z Najświętszych Imion Jezusa i Maryi, którzy są dla Ludu Bożego żywą wykładnią nieskończonego miłosierdzia i błogosławieństwa Bożego (lekcja I, psalm).

*Chrześcijania uświadamia sobie, że utwierdzenie przynależności do Kościoła Chrystusowego dopełnia się w dużej mierze poprzez „naśladowanie” i upodobanie do Tej, którą Pan dał nam jako Matkę duchową, ustanawiając Ją na krzyżu Matką swego Kościoła.

Nadziela II po Bożym Narodzeniu — 2 stycznia

Temat dowolny.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

„I PÓJDA NARODY DO TWOJEGO ŚWIATŁA” (Iz 60,3)

1. „Tajemnica Chrystusa” (por. II czyt. Ef 3,4-5), objawiona przez „gwiazdę” (badań naukowych) poganom.
2. „Gwiazda” jako światło rozumu prowadzi ludzi prawdziwie uczonych do poznania tajemnicy Boga Wcielonego i oddania Mu pokłonu wiary...
3. Wskazać jak współczesna kosmologia może przyczynić się do wzmacniania wiary.

III. OKRES W CIĄGU ROKU (I)

Święto Chrztu Pana Jezusa — 9 stycznia

„OJCOWIE... WYCHOWUJCIE DZIECI...” (Ef 6,4)

1. Objaśnienie tekstu I czyt. (Iz 42,1-4; 6-7) i Ewangelii (Mt 3, 13-17)
2. Obowiązki rodziców względem ochrzczonego dziecka: wychowanie religijne, wpojenie relig. praktyk, dzięki którym rozwijają się w człowieku wartości Chrztu św. — Uczenie i wpajanie wiary własnym przykładem...
3. Dokum. sob.: DWCH nn 1,3,4,5,7-8.

Niedziela II w ciągu roku — 16 stycznia

„DZIECI BĄDŹCIE POSŁUSZNE RODZICOM” (Kol 3,20)

1. Objaśnienie tekstu I czyt. (Iz 49,5-6): Zadania Mesjasza — Chrystusa (nie tylko sługa dla poddźwignięcia się pokoleń i zbawienia Izraela, ale światłość dla pogan, aby wiara w Boga wszędzie dotarła). Ta wiara w Boga nakłada obowiązki — wynikające z 4 przykazania — dziś szczególnie, gdy egoizm i lekceważenie starszych owładają młodym pokoleniem.
2. Obowiązki dzieci wobec rodziców: cześć, posłuszeństwo, opieka w starości... Podać przejawy rodziców: cześć, posłuszeństwo, opieka w 3. Dokum. sob.: KDK n 48.

Niedziela III w ciągu roku — 23 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela IV w ciągu roku — 30 stycznia

DIALOG POKOLEŃ

Wstęp. Niedawno przeżywaliśmy Tydzień Modlitw o jedność chrześcijaństwa. Tydzień minął, ale sprawa jednostki pozostała dalej jak najbardziej aktualna. Ludzie różnią się bowiem nie tylko przekonaniami religijnymi, ale i politycznymi i społecznymi. By dążyć do jedności, nawiązują dialog. Od wieków istnieją różnice między pokoleniami, dlatego sprawa dialogu między nimi jest również zawsze aktualna.

1. „Niech dorośli starają się nawiązać z młodzieżą przyjacielski dialog, co pozwoli obu stronom, po przewyciężeniu różnicy wieku, poznać się wzajemnie i podzielić się nawzajem wartościami właściwymi każdej stronie” DA 12. Dialog jest warunkiem przekazania młodym wartości, które posiadamy, i doskonalenia zarówno ich samych jak i otaczającego nas świata.
2. Postawa dialogu na codzień:
 - a) otwórzmy się na potrzeby młodych,
 - b) próbujmy ich rozumieć,
 - c) poświęcajmy im trochę czasu, doświadczenia, serca,
 - d) zaofiarujemy im prawdę, świętość, dobro.

3. „Dialog rozsiewa dary miłości... niesie pokój” (Eccl. suam). Wzorem dla nas jest Jezus Chrystus, który nikogo nie zmuszał, a wszystkich ubogacał. (Rozmowa z Nikodemem, Niewiernym Tomaszem).

Święto Ofiarowania Pana Jezusa — 2 lutego

CHRYSTUS — „ZNAKIEM, KTÓREMU SIĘ SPRZECIWIAMY”
(Łk 2,34)

1. Uwypuklić rolę zbawczą ofiarowanego w świątyni „Anioła Przymierzania” (por. I czyt.).
2. Wyjaśnić współczesne znaczenie tekstu II czyt. (Hebr. 2,14-18) w tajemnicy zbawienia świata.

Niedziela V w ciągu roku — 6 lutego

„POST — DROGA APOSTOLSKIEJ DOSKONAŁOŚCI”

1. Szczerza pobożność i prawdziwa religijność oraz oddawanie czci Bogu nie polegają na pewnych aktach zewnętrznego kultu i zachowaniu przepisów, lecz muszą być przede wszystkim wewnętrzne, płynące z przekonania. Zbliża się Wielki Post — okres pokuty. I tu należy nawiązać do I czyt. (Iz 58,7-10 — o właściwych przejawach postu) i wskazać na aktualne zastosowania...
2. Trzeba ponadto podjąć w życiu „mądrość krzyża Chrystusowego” (por. II czyt. I Kor 2,1-5), aby wiara była mocna i pomagała pełnić apostołskie zadania) czyli być „solą ziemi”, „światłem świata”, treścią „doskonałości” — por. czyt. Ewang. Mt 5,13-16).
3. W tym świetle ująć swój stosunek do ciała i życia (wymagania V przykazania Bożego — jako praktyczne zastosowanie).
4. Dokum. sob.: KDK nn 18,27,47,51.

Niedziela VI w ciągu roku — 13 lutego

Temat dowolny

IV. OKRES WIELKIEGO POSTU

Niedziela I Wielkiego Postu — 20 lutego

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA ROZWÓJ SPRAWNOŚCI DUSZY I CIAŁA

1. Ewangelia o Przemienieniu Pana Jezusa (Mt 17,1-9) w okresie rozważania Męki Pańskiej przypomina nam o trudach życia, ale także o ich zbawczych owocach, gdy razem z Chrystusem będziemy przemienieni... (por. czyt. II — 2 Tym 1,8-10). Wezwani jesteśmy ponadto, jak Abraham (por. I czyt.), do tworzenia wielkiej Wspólnoty Ludu Bożego i dlatego musimy zadbać o właściwe sprawności duszy i ciała, o ich jakość, rozwój i uszlachetnienie. Do tego zaś ogromnie pomaga umiejętność znoszenia cierpień i stosowania różnych form rezygnacji (umartwienia).
2. Rozważmy stosunek chrześcijanina do cierpienia — do zdrowia i choroby — jako składnika świętości. Por. dok. sob.: KK nn 41 i 46; KDK nn 10, 18,21-22.

Niedziela III Wielkiego Postu — 5 marca

ZDROJE „ŻYWEJ WODY” — ŁASKI DUCHA ŚWIĘTEGO

1. Wyjaśnić jak rozwój wartości naturalnych (rozumna troska o życie fizyczne i psychiczne przez umiarkowanie w życiu, unikanie grzechów rujnujących zdrowie, umiarkowany sport i ćwiczenia fizyczne itp. (przyczynia się do rozkwitu w człowieku wartości nadprzyrodzonych (cnót i darów Ducha Świętego — owych „zdrojów” łaski). Por. dok. sob. DWCH nn 4; KK n 36; KDK nn 25,37,61.

2. Wyjaśnić za św. Pawłem (Rz 5,1-2; 5-8 — II czyt.), jak wiara, nadzieja i miłość stanowią „wodę życia” (por. czyt. Ewang.) nadprzyrodzonego...

Niedziela IV Wielkiego Postu — 12 marca

„JAK DŁUGO JESTEM NA ŚWIECIE, JESTEM ŚWIATŁOŚCIĄ ŚWIATA” (J 9,5)

1. Wielki problem wiary, „widzenia wszystkiego sub specie aeternitatis” u ludzi współczesnych — stanowi zagadkę ich życia. Dlatego cała ziemską działalność Chrystusa (wówczas i obecnie) — to przywracanie światła Bożego ludzkości ślepej (por. czyt. Ewang.) i pogrążonej w różnych rodzajach zaślepienia oraz „zatwardziałej” jak ewangeliczni uczeni i faryzeusze... Chrystus nakłada na te ślepe oczy ludzkości „bloto” (ze swej śliny i ziemi), aby niejako zakryć możność widzenia, tych doczesnych rzeczy na ziemi i aby mogli „przejrzeć”.
2. „Postępujcie jak dzieci światłości” — nawołuje św. Paweł (Ef 5,8-14 II czyt.), a za nim następca Chrystusa Paweł VI (przytoczyć jakiś odpowiedni tekst jego śródowych przemówień w Bazylice św. Piotra).

Niedziela V Wielkiego Postu — 19 marca

Temat dowolny

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 26 marca

Czytanie Męki Pańskiej

V. OKRES WIELKANOCY

Wielkanoc — 2 kwietnia

ZMARTWYCHWSTANIE CHRUSTUSA — ŹRÓDŁEM NOWEGO ŻYCIA

1. W oparciu o tekst II czyt. (Kol 3,1-4) przedłożyć zagadnienie: Zmartwychwstały Chrystus — zasadą nowego życia chrześcijańskiego, które polega na tym, by szukać w życiu tego, „co w Górze jest”, a nie ubiegać się tylko za tym „co na ziemi” (przejawy materializmu praktycznego i konsumpcjonizmu).
2. Wielkanocne życzenia dla wiernych skierować w stronę realizacji tej właśnie zasady — ku myśleniu i działaniu eschatologicznemu...

Poniedziałek Wielkanocy — 3 kwietnia

„GŁOŚCIE DZIEŁA PANA WŚRÓD NARODÓW” (Ps 104,1)

1. Opisać stosunek współczesnych Chrystusowi niedowiarków do faktu życia i Zmartwychwstania Jego oraz podać tego powody. Jak reagują wierzący („niewiasty”) i niewierzący na fakt Zmartwychwstania (por. czyt. Ewang. Mt 28,3-16), przeprowadzić analogię ze współczesnymi...
2. „Tego właśnie Jezusa wskrzesił Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami” — dowodzi św. Piotr (Dz 2,22-32 — I czyt.).
3. Jak „głosić dzieła Pana wśród narodów” — choćby w najbliższym otoczeniu życia i pracy? — Podać kilka zastosowań w zakresie apostołatu — według „Directorium Apostolstwa Świeckich”, wydanego przez Episkopalną Komisję Ap. Św.

Niedziela II Wielkanocy — 9 kwietnia

KOŚCIÓŁ A PROBLEMY WSPÓŁCZESNEJ MŁODZIEŻY

Wstęp: Sobór Watykański II uznał wielkie znaczenie młodzieży we współczesnym świecie i wyraźnie określił jej miejsce w Kościele i w społeczeństwie.

W Kościele młodzież stanowi żywą cząstkę „katolickiej jedności Ludu Bożego i dlatego jej problemy znajdują się w centrum jego uwagi.

1. „Spojrzenie Kościoła ogarnia... nowe pokolenia... tę młodzież, która pragnie żyć” — Paweł VI.
Kościół dostrzega wartości, ale i potrzeby współczesnej młodzieży „bezideowość”, niedomagania moralne, sceptycyzm.
2. „Ofiarowuje się światło prawdy, życia i zbawienia. „Prawdą jest, że nie mam wam nic do dania, ręce moje są puste. Lecz wiem także, że pragniecie czegoś, co wykracza poza... materię; pragniecie odrobiny życia prawdziwego, odrobiny szczęścia. A w tej dziedzinie posiadam olbrzymie skarby do rozdania wam: nadzieję, poczucie godności ludzkiej, ogromne horyzonty światła. Posiadacie dusze, a ja posiadam skarby dla tej duszy” — Paweł VI.
3. Czy swoją postawą wspomagamy misję Kościoła?

Niedziela III Wielkanocy — 16 kwietnia

„POZNALI GO PRZY ŁAMANIU CHLEBA” (Łk 24,35)

1. Co jest najczęściej powodem niezależności w rozpoznaniu Chrystusa i Jego nauki? Praktyczny materializm („Nie można dwóm panom służyć”); doczesny tylko punkt widzenia w życiu; brak „rozumienia Pisma i niechęć, by się religijnie dokształcać; nie reagowanie na objawione prawdy wiary, bo „serca leniwe” ku wierzeniu... Otwarcie oczu wiary następuje przez Eucharystię, „przy łamaniu Chleba”. Por. czyt. Ewang.
2. Konieczność wyrabiania w sobie świętej „bojaźni” wobec wieczności i przekonania o tymczasowości pobytu na ziemskiej „obczyźnie” (por. II czyt. — 1 P 1,17-21).

Niedziela IV Wielkanocy — 23 kwietnia

Tydzień powołań

Niedziela V Wielkanocy — 30 kwietnia

„ŚWIĘTE KAPŁAŃSTWO” — WIERNYCH (1 P 2,5)

1. Chrystus zleca Apostołom troskę o wiarę w siebie (J 14,1 — czyt. Ewang.). Sam musi wrócić do domu Ojca, by przygotować im (i nam) miejsce. „Drogę do Prawdy i Życia” — Jezusa — wszyscy znamy i tylko tą drogą możemy dojść do widzenia się z Ojcem w niebie. Wiara w Chrystusa i współpraca z łaską Ducha Pocieszyciela dokonać może wszystkiego...
A dlaczego dziś inaczej? — Bo brak żywej wiary i troski o łaskę.
2. Na tle II czyt. (1 P 2,4-9) objaśnić obowiązek apostołstwa, płynący z „kapłaństwa wiernych” w dzisiejszym świecie... Por. KK nn 11,31.

Święto Matki Królowej Polski — 3 maja

Temat związany z rocznicą Aktu Oddania z r. 1966 wyznaczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela VI Wielkanocy — 7 maja

OBRONA CHRYSYTA PRZEZ BOGOBOJNE ŻYCIE

1. Św. Piotr (I, 3,15-18 — II czyt.) kreśli zasady obrony Chrystusa, a które warto mieć przed oczyma i dziś, gdy wypadnie być Jego „świadkiem” w otoczeniu życia.
2. Opis obrzędu Bierzmowania w Samarii (Dz 8,5-8; 14-17 — I czyt.) powinien nam przypomnieć obowiązki płynące z realizacji tego Sa-

kramentu (Przypomnieć te obowiązki), właśnie dziś wobec zalewu moralnej denegeracji...

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 11 maja

„BĘDZIECIE MI ŚWIADKAMI PO CAŁEJ ZIEMI” (Dz 1,9)

1. Objaśnić misterium Chrystusa w Kościele w świetle II czyt. (Ef 1, 17-23) i konstyt. „Lumen gentium” (passim) oraz rolę charyzmatów w poznaniu i realizacji tej tajemnicy...
2. Nasz stosunek do ostatniego polecenia Pana Jezusa na ziemi (co do ewangelizacji świata (i jak to mamy praktycznie wykonywać? Por. dekr. „Ad gentes divinitus” (o misjach): wskazać na obowiązki wiernych...

Niedziela VII Wielkanocy — 14 maja

Przygotowanie wiernych na wakacje

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 21 maja

CHARYZMATY DUCHA ŚWIĘTEGO W KOŚCIELE

1. Czy i jakie są (wg 1 Kor 3-7; i mogą dziś być w Kościele charyzmaty i jakie jest ich zadanie?
2. Na czym polega równość według Chrystusa w Kościele (por. LL czyt.) i co oraz kto jest jej źródłem?
3. Rola „posłania” (misji) w Kościele, zleconego wiernym (por. Ewang.).

Święto Maryi Matki Kościoła — 22 maja

OBLUBIENICA DUCHA ŚWIĘTEGO — MATKA KOŚCIOŁA

VI. OKRES W CIĄGU ROKU (II)

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 28 maja

PRZEJAWY DZIAŁALNOŚCI TRÓJJEDYNEGO BOGA W ŚWIECIE

1. W świetle tekstu 1 czyt. i Psalmu Resp. (Dan 3,52-56) ukazać tajemnicę działania Trójcy Przenajświętszej, owe „niezbadane drogi i wyroki” Opatrzności Bożej względem świata jako całości i względem poszczególnych ludzi.
2. Objasnienie misji Syna Bożego w świecie — wg Ewangelii (J 3, 16-18).
3. „Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa, miłość Boga i udzielanie się Ducha Świętego niech będzie z wami wszystkimi” (II czyt.) i dlatego „radujcie się, dążąc do doskonałości, pokrzepiajcie się na duchu, jedno myślcie, pokój zachowujcie, a Bóg miłości i pokoju będzie z wami” (por. II Kor 13,11-16). Przeprowadzić praktyczną parafrazę tego tekstu.

Uroczystość Bożego Ciała — 1 czerwca

EUCHARYSTIA — PODARUNKIEM MIŁOŚCI NAJŚW. SERCA JEZUSOWEGO

1. Rozpoczęliśmy miesiąc Serca Jezusowego. Otóż w świetle encykl. Piusa XII „Haurietis aquas” mamy dowieść Ludowi Bożemu, że Eucharystia jest rzeczywiście darem miłości Najświętszego Serca Jezusa.
2. Pan Jezus oddaje się nam w Komunii św. jako dar i życiodajny pokarm (por. Ewangelie). Jednoczy przez to (por. II czyt.). Kościół św. w czasie uczyty eucharystycznej i Najśw. Ofiary. Na zaproszenie swej miłości każe odpowiadać miłością oddania się — w świętości codziennego życia i przez świadczenie o sobie głęboką wiarą. Zsyła wprawdzie różne próby, jak niegdyś na lud wybrany (por. I czyt. Pp 8,2-3, 14-16), ale po to, by doświadczyć tej miłości...

Niedziela IX w ciągu roku — 4 czerwca

„GŁĘBOKA WSPÓLNOTA ŻYCIA I MIŁOŚCI MAŁŻEŃSKIEJ”

1. Jako wprowadzenie niech posłuży tekst I czyt. (Pp 11,18; 26-28), który należy zastosować do małżeństwa i jego zadań. Parafraza tekstu ewang. (Mt 7,21-27) powinna podbudować zagadnienie małżeństwa „budowanego nie na piasku” uczuciowych czy materialnych rachub ale na „skale Bożych zasad i wskazań soborowych” (por. KDK nn 47-52 passim).
2. Małżeństwo chrześcijańskie — to realizacja miłości w służbie życia i zbawienia, z czego wynika odpowiedzialność małżonków za tę miłość i wierność.

Uroczystość Najśw. Serca Jezusowego — 9 czerwca

„MYŚMY POZNALI I UWIERZYLI W MIŁOŚCI” (I J 4,16)

1. Kult Bożego Serca zaradza nie tylko indywidualnym potrzebom dusz, ale i potrzebom Kościoła oraz świata — w świetle wskazań encykl. „Haurietis aquas” Piusa XII (cf AAS 1956, pp. 348-352).
2. Podobnie jak wybranie Izraela było dowodem umiłowania Bożego (por. I czyt. Pp 7,6-11), tak każdy z członków Kościoła winien odpłacać za miłość Bożego Serca ofiarną miłością, czyli oddawać się dyspozycji Dwojga Serc (Jezusa i Maryi) w służbie Kościołowi i światu (racja apostołskiego zaangażowania się w realizację kultu Bożego Serca).
Uzasadnia to głębiej tekst II czyt. (I J 4,7-16), ukazujący nam Boga jako źródło prawdziwej miłości.
3. Wniosek — wezwanie do nas utrudzonych życiem (cf Ewang.).

Niedziela X w ciągu roku — 11 czerwca

„PÓJDŹ ZA MNĄ — W DZIEWICTWIE”

1. W Ewangelii na uroczystość Najśw. Serca Jezusa (Mt 11,29) wzywa nas Chrystus: „Weźcie moje jarzmo i przyjmijcie moją naukę”, a jednym z głównych jej elementów jest wypełnienie powołania „Pójdź za mną” (cf. Ewang.) czyli wezwanie do specjalnej służby Bożej. Ale do tego trzeba mieć mocną wiarę, jak Abraham, którego wysławia św. Paweł (II czyt.), i jak celnik Lewi-Mateusz (por. Ewang.), by zawierzyć zupełnie Bogu i Chrystusowi. Jednakże nie wystarczy wiara czysto formalna, bo Bóg nie potrzebuje — jak to zaznacza ze zwierząt, ale domaga się „składania ofiary pochwalnej, ślubów Najwyższemu”.
2. Gdy więc dziś rozpanoszyły się niemal wszechwładnie obojętność wobec Boga i panseksualizm (szerzej to uzasadnić), rozważmy potrzebę „konsekracji człowieka” na wyłączną służbę Bogu, czego najlepszym wyrazem jest dziewictwo, które dziś często staje się przedmiotem wstydu i lekceważenia... Dziewictwo jest właśnie szczególną drogą zawierzenia Chrystusowi i pójścia za Nim, jest drogą niepodzielną miłości i służbą Bogu w bliźnich, a przez to pełną duchową płodnością. Por. KK nn 41 i 42; DZ n 12.

Niedziela XI w ciągu roku — 18 czerwca

„PÓJDŹ ZA MNĄ — W CELIBACIE”

1. Nawiązać do Ks. Wyjścia 19,6 (I czyt.): „Wy będziecie mi królestwem kapłanów” i do Ewangelii Mt 9,36-10,8: o powołaniu Apostołów.
2. Celibat jako wybór drogi specjalnej służby Bożej bez obciążeń (totalis disponibilitas) — w świetle encykl. Pawła VI „Catholici coelibatus”. Przytoczyć ważniejsze racje.

3. Dokum. sob.: KD n 16; DZ n 12; Akta Synodu Biskup. z r. 1971 de sacerdotio ministeriali.

Niedziela XII w ciągu roku — 25 czerwca

MŁODZIEŻ W SŁUŻBIE NARODU

Wstęp: „Ja kocham cały naród...

Chcę go dźwignąć, uszczęśliwić,
Chcę nim cały świat zadziwić” — Mickiewicz.

Miłość do narodu powinna cechować każdego Polaka. Wyrazem tej miłości powinna być troska, by to, co jest najlepsze, najwartościowsze w narodzie, nie zginęło, a zostało powiększone i przekazane następnym pokoleniom.

1. Spadkobiercy najlepszych wartości.

Jesteśmy narodem liczącym ponad tysiąc lat. Mamy w swoim dorobku wiele wartości religijnych, kulturalnych. Obecnie jeszcze je wzbogacamy i przekazujemy młodemu pokoleniu.

2. Kształtowanie u młodych poczucia szacunku i odpowiedzialności.

Trzeba kształtować u młodzieży poczucie szacunku dla naszej przeszłości, bo tam „się jeszcze święty ogień żarzy i miłość ludzka stoi tam na straży”, obok szacunku poczucia odpowiedzialności wobec przyszłych pokoleń za całą spuściznę narodową.

3. Przygotowanie do przyszłych zadań.

Do tego, by żyć i rozwijać się, naród potrzebuje ludzi dobrze przygotowanych. Zwrócił na to uwagę Jan XXIII w encyklice *Pacem in terris*: „Ponieważ zaś współczesną kulturę i cywilizację charakteryzują najbardziej wynalazki naukowe i techniczne, dlatego nikt nie może włączyć się w życie jakiejś instytucji publicznej, jeśli nie posiada właściwego poziomu wiedzy i nauki, kwalifikacji technicznych oraz odpowiedniego przygotowania do wykonywania swego zawodu. Wszystko to jednak na pewno nie wystarczy do tego, aby warunki życia codziennego układały się w sposób bardziej ludzki. Muszą one być kształtowane w oparciu o prawdę, kierowane sprawiedliwością, muszą czerpać swą moc z wzajemnej miłości ludzi do siebie i rozwijać się w atmosferze wolności”.

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

ROLA HIERARCHII W KOŚCIELE

1. „Pójście do Chrystusem” obejmuje także udział w Jego władzy w Kościele, bo sprawowanie tej władzy jest „służbą Ludowi Bożemu” dla Boga (cf KK n 24), co przecież domaga się, ofiar i przebiega pośród wielu utrapień... W świetle tekstów I i II czyt., zarysowujących

męczeńskie dzieje życia pierwszych filarów Kościoła — Apostołów Piotra i Pawła — możemy rozumieć i oceniać udręki ich następców, zwłaszcza obecnego Ojca św., któremu dziś różni „kontestatorzy” i wrogowie wewnątrz i zewnątrz Kościoła tak wiele sprawiają kłopotów i przykrości. Pamiętajmy o tym przynajmniej w modlitwach.

2. W związku z przypadającą rocznicą wyboru i koronacji Papieża objaśnić sens hierarchicznej władzy w Kościele, w odróżnieniu od porządku charyzmatycznego — wg B. Vatic. II, KK nn 20-27.

Niedziela XIII w ciągu roku — 2 lipca

„ŻYCIE DLA BOGA W CHRYSZTUSIE JEZUSIE” (Rz 6,11)

1. Chrystus Pan jest „znakiem sprzeciwu” (cf Łk 2,34) i powodem rozmaitej „roźniaki” przez to, że bezwzględnie wymaga, gdy się chce być jego uczniem „pójścia za sobą” albo „przeciw sobie”. W Ewangelii

(Mt 10,37-42) jest mowa o nagrodzie za to pełne oddanie się Chrystusowi. Ale największą bodaj dziś przeszkodą jest praktyczny materializm życia, nieumiejętność oceny po chrześcijańsku dóbr doczesnych i ich znaczenie oraz niezrozumienie dobrowolnego ubóstwa, jako najskuteczniejszego środka przeciwko współczesnemu złu... Stąd ważne jest przypomnienie (w II czyt. Rz 6,3-4; 8-11) Apostoła narodów, że Chrzesz to nie tylko śmierć dla grzechów", ale przede wszystkim życie dla Boga w Chrystusie Jezusie". Usprawiedliwienie bowiem nakłada na ochrzczonego obowiązek prowadzenia bezgrzesznego życia, by „powstawszy ze śmierci do życia” trwać nieprzerwanie w „nowym” życiu dla Boga.

2. W świetle powyższego rozważyć praktycznie zagadnienia posiadania dóbr a dobrowolne ubóstwo, oraz główne prawa sprawiedliwości, rządzące posiadaniem dóbr.
Por. dokum. sob.: DK 17, KDK nn 67, 69 i 71, oraz encykliki społeczne.

Niedziela XIV w ciągu roku — 9 lipca

ZASADY „ŻYCIA WEDŁUG DUCHA” (cf Rz 8,9)

1. „Ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą” — przestrzega św. Paweł (Rz 8,8 — II czyt.). Albowiem oprócz chrześcijańskiej oceny dóbr materialnych, musimy zdobyć umiejętność dysponowania nimi etycznie, czyli 1-o musimy poznać sposoby nabywania praw posiadania i używania dóbr i 2-o przede wszystkim zrozumieć znaczenie pracy jako głównego tytułu i sposobu nabywania praw własności.
2. Słusznie bowiem napomina wiernych Rzymu (8,12-13) Apostoł narodów, że „jeżeli będą żyli według ciała, czeka ich śmierć”, ale gdy „przy pomocy ducha uśmiercać będą popędy ciała (ową „pożądliwość oczu”), będą żyć”.
Dla pogłębienia warto wyliczyć i objaśnić działanie popędu w zakresie nadużywania dóbr i skutki społeczne takiego postępowania...
3. Dokum. sob.: KDK nn 67,69,70 i 71 (passim).

Niedziela XV w ciągu roku — 16 lipca

OWOCNOŚĆ SŁOWA BOŻEGO W ŻYCIU WIERNYCH

Mówi się dziś wiele o przyczynach kryzysu kaznodziejstwa — o nieskuteczności kazań. Wydaje się, jakby winę całkowicie ponosili kaznodzieje. Dlatego usiłuje się (zresztą słusznie) poprawiać i udoskonalać metody głoszenia ludowi Bożemu słowa Bożego. To jedna strona medalu. Bo spójrzmy na drugą — na przyczyny słabej albo żadnej owocowości kazań u słuchaczy i w tym celu sparafrazujemy tekst I czyt. (Iz 55,10-11) i Ewang. (Mt 13,1-23) z praktycznym zastosowaniem do naszych stosunków. Czy aby właśnie owa nieskuteczność nie pochodzi z mało podatnej „roli” słuchaczy?

Niedziela XVI w ciągu roku — 23 lipca

„POZWÓLCIE OBOJGU ROŚĆ AŻ DO ŻNIWA” (Mt 13,30)

1. Przypowieść Pana Jezusa o kąkolku w pszenicy i jej wyjaśnienie (por. Ewang.) ilustruje „eschatologicznie” Bożą ekonomię zbawienia względem świata, gdy po spełnieniu roli Królestwa mesjańskiego Syna (w Kościele) nastanie Królestwo Ojca, któremu Syn odda wszystkich zbawionych (por. Mt 25,34). Należałoby wyjaśnić krótko jak przebiega w historii zbawienia i rozwoju Kościoła owa ekonomia zbawcza Boża na przykładzie przypowieści o ziarnie gorczycznym i zaczynie w mące, jako symbolach rozwoju działalności i wpływu Kościoła Chrystu-

sowego, który musi walczyć z rozrastaniem się wszelkiego rodzaju „kakolu” (wskazać na jego główne „odmiany”), a równocześnie rozwijać się jak „ziarno gorczycy” czy zbawienny, apostołski „zaczyn” w macie doczesnej rzeczywistości...

2. Należałoby też krótko uwypuklić specjalną rolę zbawczego „fermentu” apostołów świeckich we współczesnym świecie (por. praktyczne wskazania „Dyrektorium Apostolstwa Świeckich”).

Niedziela XVII w ciągu roku — 30 lipca

Temat dowolny

Niedziela XVIII w ciągu roku — 6 sierpnia

KTÓŻ NAS MOŻE ODŁĄCZYĆ OD MIŁOŚCI CHRYSZTUSOWEJ
(Rz 8,35)

1. Prorok Isajasz woła (55,1 — I czyt.): „O, wszyscy spragnieni, przyjdźcie do wody, przyjdźcie, choć nie macie pieniędzy...”, podobnie jak potem Chrystus u Jana (J, 37-39): „Jeśli kto pragnie — ten, co we mnie wierzy — niech przyjdzie do mnie i pije”, zapowiadając Zesłanie Ducha Świętego, ożywiającego jak „zdroje wód” przez wielorakie dary i łaski. Wyjaśnić to krótko!
2. Przystąpienie do Chrystusa — to wejście w uczestnictwo eucharystyczne, czego symbolem jest pierwsze cudowne rozmnożenie chleba (opisane w Ewang.), a chleb ten jest znów znakiem nauki Chrystusowej, Jego miłości i łaski. Otóż — stwierdza Apostoł (II czyt.) — od tak pojętej nauki i konsekwentnie tak angażującej miłości nic nas odłączyć nie powinno, owszem — pobudzać do coraz gorliwszej służby Boga w bliźnich i troski ustawicznej o dalszy rozwój tej apostołskiej miłości...

Niedziela XIX w ciągu roku — 13 sierpnia

CZEMU ZWĄTPIŁEŚ, MAŁEJ WIARY” (Mt 14,31)

Wobec nagminnego osłabienia u współczesnych wiary, warto zastanowić się na tle Ewang. (Mt 14,22-33) nad powodami mocnej i słabnącej wiary.

1. Skąd rodzą się najczęściej wątpliwości we wierze? — Z braku należytej znajomości prawd wiary (wskazać powody tego braku) oraz z fałszywej, na uprzedzeniach opartej interpretacji dogmatu jako prawd określonych. Następnie istnieją u ludzi wątpliwości dotyczące np. życia pozagrobowego, grzechu pierworodnego, problemu Opatrzności Bożej i zła oraz cierpienia, zwłaszcza niewinnych, wielości religii i zbawienia niewierzących. Są dalej wątpliwości dotyczące praktycznej strony życia i działalności Kościoła, etyki katol., małżeńskiej itd. Najczęstszym jednak powodem jest duchowe lenistwo wobec obowiązków wiary i życiowa nastrojowość...
2. A jakie można by wyróżnić najczęściej spotykane i główne motywy aktu wiary? Wpływ wychowania katol. w rodzinie poszukiwanie sensu życia, wyrozumowanie konieczności wiary w życie (w sensie filozoficznym czy egzystencjonalnym), głębsza świadomość wiary jako łaski od Boga, doświadczenie religijne pogłębiające wiarę — własne lub bliskich, przekonanie o prawdziwości chrystianizmu wobec innych wierzeń...

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

KULT NAJŚW. DZIEWICY W KOŚCIELE

W oparciu o teksty czytań mszalnych na tę uroczystość należy objaśnić wskazania Soboru w „Lumen gentium” nn 66 i 69 wraz z aplikacją do polskich stosunków. Podać niektóre — spośród bardzo wielu — bardziej

charakterystyczne „polskie” przejawy tego kultu, jak np. Roraty, Matka Boska Gromniczna, nabożeństwo majowe, MB Zielna, MB Siewna itp.
Niedziela XX w ciągu roku — 20 sierpnia

PRAWDA W UJĘCIU CHRYSTUSA

1. Chrystus Pan — to boski „Świadek” Prawdy, owszem — sama „Prawda” wcielona (J 14,6), toteż ujęła Go swą otwartą szczerością kobieta chananejska (cf Ewang.), gdy natarczywie domagała się łaski, nie zniechęcona chwilową odmową...
2. W tym świetle warto przypatrzeć się kryzysowi prawdy we współczesnym świecie (podać objawy tego kryzysu) i podsunąć sposoby „uświęcenia życia w prawdzie” (por. J 17,17).
3. Dokum. sob.: KK n 67; KDK nn 15,16,19,28,57; DWR nn 1-3.

Niedziela XXI w ciągu roku — 27 sierpnia

Temat dowolny

Niedziela XXII w ciągu roku — 3 września

„PRZEMIENIAJCIE SIĘ...” (Rz 12,2).

1. Każdego z was nurtuje problem dotyczący sensu krzyża i cierpienia w życiu. Zbawiciel (w Ewang.) jasno i po prostu wysunął konieczność „Pójścia za sobą” przez „zaparcie się siebie i wzięcie krzyża na każdy dzień”, by „zachować swą duszę (życie)”. Tak było zawsze i będzie do końca wieków. Między innymi już prorok Jeremiasz (I czyt.) narzekał, że go Bóg wbrew jego woli przymusił do spełnienia funkcji proroka i wystawił go tym samym na przesładowanie...
2. Toteż św. Paweł w liście do Rzymian (II czyt. 12,1-2) wskazuje na obowiązki chrześcijańskie zaraz na wstępie poucza wiernych, by „wydali” ciała swoje na ofiarę żywą... jako wyraz rozumnej służby Bożej” i podkreśla konieczność „przemiany” przez „odnawianie umysłu” dla lepszego rozpoznania woli Bożej”, tego „co dobre, Bogu przyjemne i doskonałe”. Należy szerzej rozwinąć te myśli i podbudować odpowiednimi tekstami z „Lumen gentium” rozdz. V.

Niedziela XXIII w ciągu roku — 10 września

UPOMNIENIE BRATERSKIE

1. „Nikomu nie bądźcie nic dłużni poza wzajemną miłością” — napomina Apostoł narodów (Rz 13,8 — II czyt.), „kto bowiem miłuje bliźniego, wypełnił prawo”. Wobec rozpanoszenia się obecnie grzechów języka i innych przeciwko miłości bliźniego (przeciw 8-mu przyk. Dekalogu), najbardziej wykraczamy co dzień przeciwko tej miłości wzajemnej... „Albowiem przykazania: „Nie kradnij, nie zabijaj, nie cudzołóż, nie pożądaj” i wszystkie inne — streszczają się w tym nakazie: „Miłuj bliźniego swego jak siebie samego” (cf Rz 13,9).
2. Ale ta miłość ma mieć aspekt i wyraz pozytywny ze względu na dobro wspólnoty Ludu Bożego. Jesteśmy bowiem jedni za drugich odpowiedzialni, wyznaczani przez Boga „stróżami dla pokoleń” (jak prorok Ezechiel, 33,7-9 — I czyt.) zobowiązani do braterskiego upominania przez samego Chrystusa, który też podał nam najważniejszą metodę w tym względzie (cf Ewang. Mt 18,15-20). Należy to dokładnie objaśnić.

Niedziela XXIV w ciągu roku — 17 września

Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Niedziela XXV w ciągu roku — 24 września

Temat dowolny

Niedziela XXVI w ciągu roku — 1 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVII w ciągu roku — 8 października

„POGAŃSKIE POLA BIELEJĄ NA ŻNIWO” (J 4,35)

1. W przypowieśni o winnicy i przewrotnych rolnikach (Ewang.) porusza Pan Jezus zagadnienie niedowiarstwa współczesnych sobie Żydów, odrzucających przymierze z Bogiem przez swoją ślepą politykę i skostniałe formy religijne, oraz — prawem kontrastu — powołanie pogan do Królestwa Bożego, do Kościoła. Podobnie ilustruje to zagadnienie prorok Izajasz (I czyt.) w pieśni o winnicy, Toteż komentarz tych tekstów powinien się stać wprowadzeniem wiernych w należyte zrozumienie dorocznej „Niedzieli Misyjnej”.
2. Ale parafraza tych tekstów winna sięgnąć głębiej i szerzej — bardziej współcześnie. Niesłychana bowiem laicyzacja i sekularyzacja chrześcijaństwa na Zachodzie, w krajach Starego Świata, może wkrótce spowodować to (po części już się to dzieje, np. w Indiach), że „Królestwo Boże będzie im zabrane, a dane narodom, które wydadzą jego owoce” (Mt 12,45) — w Trzecim Świecie, skąd dochodzą do Polski usilne prośby tamtejszych hierarchów o misjonarzy. Warto się zastanowić z wiernymi, czy i nam Polakom to nie grozi, bo indyferentyzm i laicyzacja panoszą się zastraszająco...

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 15 października

Dzień Modlitw Pracowników Lecznictwa

Niedziela XXIX w ciągu roku — 22 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXX w ciągu roku — 29 października

Temat dowolny

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

„CONTEMPLATIO IN ACTIONE”

1. Poszukuje się dziś właściwie „modelu świętości” i wzorca ascetycznego dla wiernych. Bo ani czysta kontemplacja (jak w klasztorach zamkniętych), ani tzw. „herezja działania” czy tzw. superaktywizm apostołski czysto naturalistyczny — nie wystarczą, by umieć doszukiwać się Boga we wszystkim, widzieć Jego ślady i „znaki” w codziennej rzeczywistości, być solidnym w pełnieniu obowiązków stanu i zawodu. Potrzebna jest tzw. droga mieszana w sensie ascetycznym. Jej to właśnie uzasadnieniem i objaśnieniem jest V rozdział „Lumen gentium”.
2. Ale konkretnych modeli świętości jest tyle, ilu świętych; toteż uroczystość Wszystkich Świętych wskazuje na różne warianty świętości i to właśnie pragnie Kościół podkreślić w aktach kanonizacyjnych czy beatyfikacyjnych i w obecnym kalendarzu liturgicznym. „Wszystko”, cokolwiek byście działali słowem lub czynem, wszystko czynicie w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego” (Kol 3,17; cf I Kor 10,31). Oto postawa kontemplacji czynnej i dziękczynnej — jako najwłaściwszy model świętości dla współczesnych...

Dzień Zaduszny — 2 listopada

„WIERZĘ W CIAŁA ZMARTWYCHWSTANIE”

1. Co mówi Pismo św. o tej prawdzie wiary? W świetle czytań mszalnych i innych tekstów, np. Rdz 3,10; Hiob 19,25-27; Dan 12,2; 2 Mach 3,7,8; J 5,28-29; I Kor 15,1-55, objaśnić tę prawdę.

2. Co sądzi Kościół obecnie o kremacji ciał?

Niedziela XXXI w ciągu roku — 5 listopada

„A WY WSZYSCY BRACMI JESTEŚCIE” (Mt 23,8)

1. Zarówno prorok Malachiasz (I czyt.) jak i Chrystus Pan (Ewang.) w ostrych słowach piętnują obłudę i pychę sług ołtarza i słowa Bożego w Starym Testamencie. Warto by ująć te zarzuty i bliżej scharakteryzować — z ewentualnym zastosowaniem do współczesnych.
2. Powyższej ocenie należy przeciwstawić ujęcie stylu życia sługi Bożego w liście św. Pawła na tle jego działalności w Tesalonice (II czyt.) i wyciągnąć praktyczne wnioski, potwierdzone także dokumentami Soboru Watykańskiego II i Synodu Biskupów z r. 1971 (do sacerdotio ministeriali).

Niedziela XXXII w ciągu roku — 12 listopada

MŁODZIEŻ KOŚCIOŁEM JUTRA

Wstęp: Młodzież jest szczególną troską każdej społeczności a więc i Kościoła. Na zakończenie II Soboru Watykańskiego Paweł VI i biskupi skierowali specjalne orędzie do różnych grup społecznych, a wśród nich i do młodzieży, bo ona będzie tworzyła Kościół jutra.

1. Młodzież przyjmuje „skarby prawdy i łaski”. Dorosłym nie może być obojętne komu przekazują wartości Kościoła i swój dorobek na tym odcinku. Wielka odpowiedzialność wobec przyszłych pokoleń, stąd troska o przygotowanie młodzieży do wypełnienia tych zadań.
2. Jaki będzie Kościół jutra?
Trudno snuć przewidywania, ale z całą pewnością powinien być Znakom Boga Żywego w świecie, żyć miłością i prawdą. Każdy młody człowiek powinien być przygotowany do tego, by:
 - a) stanął żywą i dynamiczną cząstką Kościoła,
 - b) udzielił światu miłości i życia Bożego przez osobiste świadectwo,
 - c) przyczynił się do tworzenia jedności rodziny ludzkiej.
3. Kościół patrzy z ufnością na młode pokolenie.

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 19 listopada

„NIEWIASTĘ DZIELNĄ KTÓŻ ZNAJDZIE”? (Ks. Przysł. 31,10)

1. Przypowieść Pana Jezusa o talentach (por. Ewang.) nasuwa dwa zagadnienia: jedno dotyczy obowiązku pracy nad rozwojem zdolności, czyli talentów, które otrzymaliśmy od Boga z naturą, by przygotować grunt podatny pod posiew i rozwój wartości nadprzyrodzonych (może i charyzmatów), zdobywanych przez współpracę człowieka z łaską. Ale w jednym i drugim wypadku zagraża lenistwo i zubożenie. Rozwinąć te myśli szerzej.
2. Ilustracją powyższej prawdy jest „model niewiasty”, której cechy — wskazujące na ideał niewiasty izraelskiej — podaje Księga Przysłów, 31,10 nst. (I czyt.).
Rozważmy, czy te wartości i sprawności w pracy domowej nie powinny dziś nabrać większego znaczenia i szacunku, gdy chodzi o odrodzenie roli kobiety w rodzinie i wychowania czy zaprowadzenia sprawiedliwego ładu społecznego?

Uroczystość Chrystusa Króla — 26 listopada

Święto patronalne „Społecznej Krucjaty Miłości”.

KAZANIA DLA MŁODZIEŻY

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO DLA MŁODZIEŻY

1. Rok 1971/1972 jest rokiem czwartym (ostatnim) 4-letniego duszpasterskiego programu chrystologicznego (1969-1972). Założeniem i celem tego programu jest pogłębione ogarnięcie **Tajemnicy Chrystusa** (Mysterium Christi). Z bogatej problematyki dopełniającej się w świecie Tajemnicy zbawczej kondescendencji Boga-Zbawiciela uwypuklone w planach homiletycznych dla młodzieży w ciągu ostatnich trzech lat następujące zagadnienia:

— rok 1969/1969: Kto przychodzi do nas ludzi? Odwieczna Prawda („Jezus Chrystus, nasz Król i Pan”),

— rok 1969/1970: Co przynosi Chrystus nam ludziom? Życie ponad życie („Jezus Chrystus, nasz Brat”),

— rok 1970/1971: Ku czemu prowadzi Chrystus nas ludzi? Do pełni miłości i chwały Ojca („Jezus Chrystus, nasz Przyjaciel”).

Warunkiem owocnej i życiodajnej kondescendencji Boga-Zbawiciela są w człowieku: wiara, nadzieja i miłość, jako trzy dary Boże i równocześnie trzy najważniejsze postawy duchowe, czynne i dynamiczne.

2. Zagadnienie roku czwartego (1971/1972) wyraża się w hasle duszpasterskim: „**JEZUS CHRYSYTUS, ŚWIATŁOŚĆ NARODÓW**” („**Miłość w Jezusie Chrystusie**”). Sens homiletyczny hasła zawiera się w pytaniu: Jakie drogi życiowe ukazuje Chrystus nam ludziom? Zjednoczony przez Wcielenie i Mysterium paschalne nierozzerwalnie z doczesnym porządkiem rzeczy. Zbawiciel jako „Światłość świata” (J 8,12) umożliwia ludziom coraz lepsze zrozumienie całej złożonej problematyki życia oraz wskazuje właściwe sposoby i drogi osobistego i społecznego zaangażowania w dzieło konsekracji świata. W ten sposób Chrystus Pan staje się rzeczywistością „**Światłością narodów**”, czyli wszystkich ludzi. Miłość Boża, która objawia się ludziom w Jezusie Chrystusie, jest niezastąpionym i nieodzownym źródłem światła i mocy, uszlachetniających i udoskonalających porządek świata i życia ludzkiego.

3. Homiletyczne opracowanie tematyki rocznej winno siłą rzeczy sięgać do biblijnej symboliki. Określenie „światło-światłość” napotyka się na przestrzeni całych dziejów Objawienia, oczywiście w różnym znaczeniu. W doskonałym rozumowaniu „światło”, podobnie jak przeciwstawna mu „ciemność” — są Bożym dziełem, zależnym całkowicie od Stwórcy (w przeciwieństwie do poglądów starożytnych kosmogonii dualistycznych). Bóg stworzył również istoty i twory żywe, przysposobione albo do życia w świetle, albo do życia w ciemności i to zarówno w wodzie, jak i na lądzie i w powietrzu. Człowiek, „stworzony na obraz Bóży”, jest wybitnie „**dzieckiem światła**”, chociaż przy pomocy rozumu i na drodze doświadczeń — obmyśla sobie sztuczne środki i sposoby, które pozwalają mu bytować także w ciemności. Z natury jednak pragnie on światła i dąży do niego. Światło bowiem jest dla człowieka symbolem zabezpieczenia, radości, wolności, pokoju i szczęścia. Tymczasem ciemność technicznie niepewnością, zagrożeniem, smutkiem, niepokojem i zniewolniczeniem.

4. Bez porównania bogatszy jest biblijny sens przenośny symboliki „światła” jak również „ciemności”. W odczuciu Hebrajczyków światło stało się wcześniej synonimem życia oraz królestwa życia, dobra i szczęścia, podobnie jak ciemność i mrok były jednocześnie i państwem śmierci, zła i pogrążenia (szeol). Co więcej, światłem dla Izraelitów było także wszystko to, co oświeca człowiekowi drogę do pełni szczęścia i zba-

wienia, a więc: słowo Pańskie, przykazania, mądrość i rady rodziców i nauczycieli, przykładne życie sprawiedliwych (psalmy). Natomiast do królestwa ciemności i śmierci prowadzi wszystko to, co jest przeciwstawne, szczególnie zło moralne. W księdze Mądrości i u proroków symbolika „światła” osiąga wyżyny, ale dopiero w Nowym Testamencie dochodzi ona do szczytu uwznioślenia. Z świetlnego kręgu chwały Boga, który mieszka „w niedostępnej światłości” (I. Tym 6,16) przyjdzie posłany Sługa Boży, Zbawiciel „Światłość narodów” (Iz 42,6). On to objawi ludziom, że sam „**Bóg jest Światłością, a nie ma w Nim żadnej ciemności**” (I J 1,5).

5. Jezus Chrystus, Syn Boga, „odblask Jego chwały” (Hebr 1,3), przychodzi na świat jako „Światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka” (J 1,9). Przez Niego to ludzie, „dzieci światła”, mają stać się „**dziećmi Światłości**”. Powołanie to jest zadaniem niełatwym — owszem, dla skażonej grzechem natury ludzkiej zadaniem trudnym, mobilizującym i wymagającym nawet ofiar i wyrzeczeń. Z drugiej strony jest to zadanie realne, zaszczepne, życiodajne. Bóg zwraca się do każdego człowieka z swoim wezwaniem i zaproszeniem na drogi wiodące do „światłości” a nie tylko do małej elity lub grupy snobów (jak to czynili i czynią najczęściej twórcy systemów etycznych, jednostronnych i relatywnych). Bogu-Zbawicielowi nie chodzi o kunsztowne, racjonalne konstrukcje i definicje, ani o szumne programy, ani też o mało uchwytnie nieprzekonywujące perspektywy. Bóg docenia przede wszystkim rzetelne, zdrowe postawy i właściwości duchowe oraz uczciwe i szczerze czyny, „owoce światłości”, które stanowią także najlepsze i najskuteczniejsze wyłączenie „bezowocnych czynów ciemności”, według słów św. Pawła (Ef 5, 8-10).

6. Jednakże niesłyszany Boży zamysł wyniesienia ludzi do godności „dzieci Światłości”, przekształcający głębie życia duchowego, budzi rozmaite reakcje, pozytywne lub negatywne, w sercach ludzkich, mianowicie: u jednych pełne oddania i heroiczny zryw życiowy, u innych wierne na codzień posłuszeństwo, u jeszcze innych chwzięną uległość, u dalszych obojętność i beztroskie lekceważenie, u niektórych zamaskowaną obłudę i małoduszny brak konsekwencji, wreszcie u niejednych niechęć i gwałtowny sprzeciw. Front **odwiecznej walki** między „światłością” i „ciemnością”, nie przebiega ani zdecydowanie, ani jednoznacznie zarówno wśród społeczności ludzkiej, jak i w poszczególnym człowieku. Także ci, których przynależność do Kościoła Chrystusowego włącza już tu na ziemi do społeczności wybranych Pana, nie mogą usypiać się złudnym poczuciem zabezpieczenia przed „ciemnością”, ani tym mniej wynosić się sekularną dufnością i faryzejską pewnością zbawienia. Dzieje Kościoła Bożego świadczą wymownie o tym, jak wiele posiewu „ciemności” piętnowanego i potępionego przez Boga i ludzi, przyporządkowywano nie raz do najszczytniejszych zamierzeń Boga-Zbawiciela. Z drugiej strony jednak równie ryzykowne i na ogół tragiczne jest odżegnywanie się od „Światłości prawdziwej”, Jezusa Chrystusa i zadowolenie się „oświeceniem” pozornym, „złaicyzowanym”, które często, w imię „postępu” i pozorów prawdy, wymienia jedynie pewne nalotowe przesady na inne, nie raz jeszcze gorsze i zgubniejsze.

Według Chrystusa Pana przede wszystkim „uczynki światłości” w jednoznacznej i powszechnej ocenie są zasadniczym świadectwem obecności Jego, „Światłości prawdziwej”, w poszczególnych sercach ludzkich i wśród społeczności ludzkiej”.

7. W ubiegłym roku homiletycznym Jezus Chrystus, „Światłość świata”, ukazał nam w pierwszym przykazaniu miłości i jego szczególnej interpretacji 3 pierwszych przykazań Dekalogu jasną, konsekwentną i

jedynie zbawczą orientację życiową „dzieci światłości”. Tą orientacją jest i może być jedynie Bóg, Stwórca i Ojciec, odwieczna Prawda, Miłość i pełnia Życia. Powyższej orientacji nie może zastąpić żadna ludzka koncepcja ideologiczna, uwarunkowana zmiennymi i zróżnicowanymi współczynnikami społecznymi. W świetle Prawdy i Miłości Bożej potrafi też człowiek zrozumieć jedynie prawdziwy sens i znaczenie wtórnego przykazania miłości, wraz z jego szczegółową interpretacją, zawartą lapidarnie w przykazaniach „drugiej tablicy”. W minionym roku chodziło o lepsze zrozumienie „miłości siebie samego”, która powinna być miarą „miłości bliźniego”. Poznawszy wielkość i ważność swego człowieczeństwa oraz powołania życiowego, każdy może i powinien poznać wolę Bożą także w odniesieniu do otaczającego świata, a szczególnie do **wszystkich ludzi, naszych bliźnich i braci**. Chrystusowa interpretacja miłości bliźniego, jest przedmiotem obecnego roku homiletycznego.

8. Podobało się Bogu świadczyć i przekonywać ludzi o Jego miłosciwej obecności w świecie i wśród rodziny ludzkiej do końca czasów w szczególny sposób przez życie i postępowanie tych, których powołał do grona przyjaciół: „Wy jesteście (obecnie) światłem świata... Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mt 5,14-16). Znamieniem wyróżniającym (signum distinctivum) ludzi Chrystusowych, chrześcijan, jest przede wszystkim **miłość bliźniego**, przenikająca całą strukturę psychiczną i przejawiająca się w codziennym życiu i współżyciu z wszystkimi ludźmi. Miłość bliźniego w rozumieniu Pana Jezusa jest zadaniem i zobowiązaniem niełatwym, lecz poważnym, odpowiedzialnym i błogosławionym dla osiągnięcia dojrzałości do Królestwa Bożego. Zasada się ona nie na płytkich sentymentach, ani też na wydedukowanych humanitaryzmie, lecz na Bożej mocy i głębi miłości, służebnej, bezinteresownej, czystej i ofiarnej aż do ostateczności. Taką miłość potrafi zaszcześcić w sercach ludzkich tylko Jezus Chrystus, „Zwierciadło Boga niewidzialnego” (Kol 1,15). Brak tej miłości jest też głównym przedmiotem sądu Bożego nad człowiekiem (por. Mt 25,31-46).

9. Plan homiletyczny dla młodzieży na rok 1971/1972 łączy w miarę możliwości szczegółową tematykę roczną z odnoszonymi tekstami liturgicznymi nowego lekcjonarza (cykl „A”), które winny wyznaczyć tematy homilii. Stosownie do praktyki ubiegłych lat nie przewiduje się osobnych homilii dla młodzieży w letnich miesiącach wakacyjnych (lipiec, sierpień). Stąd wynikają pewne różnice w stosunku do planu homiletycznego dla dorosłych. Wobec ograniczonej liczby dni świątecznych (około 40), plan przewiduje tylko najważniejsze tematy rocznej problematyki.

JEZUS CHRYSZTUS — ŚWIATŁOŚĆ NARODÓW

I. OKRES ADWENTU

Niedziela I Adwentu — 28 listopada

ŻYCIE W ŚWIATŁOŚCI CHRYSZTUSA

Wstęp: Człowiek doceniał zawsze znaczenie światła na drogach życia, w sensie dosłownym i przenośnym. Obecnie rozporządza on światłem reflektorów na szosach, „światłem” radarów w mgle i mroku, „światłem” komputerów w przestrzeni międzygwiazdnej.

Pouczenie: Czy wśród powodzi sztucznych świateł doceniamy należycie potrzebę i wartość „światła” niematerialnego, Bożego? Czy wśród złożonej problematyki życia wielu nie ludzi się sądząc, że błędnie jest wykluczone? Życie codzienne, historia ludzkości świadczą o ciągłych, tragicznych pomyłkach.

- 1) Bóg, który jest Miłością oraz dał człowiekowi rozum i wolną wolę, nie mógł pozostawić go bez „światła”, ukazującego właściwe drogi i cele życia, zwłaszcza wobec faktu skażenia grzechowego.
- 2) Obiecany już w Starym Przymierzu Mesjasz, zwany jest „Światłością narodów” (Iz 42,6). Jezus Chrystus „oświeca każdego człowieka” (J 1,9), a kiedyś będzie osądzał w jasnym blasku Światłości Bożej (Ewangelia).
- 3) Obecnie Pan uwielbiony, choć utajony, oświeca ludzi w swoim Kościele, nowym Jeruzalem, przez swoją naukę i przykład życia (czyt. I).

Przeżycie: W światłości Jezusa Chrystusa uczynki ludzkie doznają jednoznacznej, sprawiedliwej oceny, której nie można lekceważyć bezkarnie (czyt. II): ten sam zawód, a dwie różne oceny dwojga ludzi (Ewang.).

Zadanie: Błogosławiony, kto z radością zbliża się do „domu Pana”, Jego Kościoła, szukając w nim światła na drogi życia swego (psalm responsoryjny).

Niedziela II Adwentu — 5 grudnia

MOCE ŚWIATŁOŚCI W ŻYCIU SPOŁECZNYM

Wstęp: Coraz częściej słyszy się alarmujące głosy, które ostrzegają przed nierozumną gospodarką wartościami ziemi i przed niszczeniem naturalnego środowiska życia („Ziemia oskałpowana”). Człowiek wnosi w bieg dziejów nie tylko dobre intencje i zdolności.

Pouczenie: Chrystus stawia na pierwszym miejscu „przykazanie miłości Boga”, czyli postulat zdrowej, właściwej orientacji głębi duchowego życia (homilie ubiegłego roku). To bowiem, co żyje i mobilizuje człowieka w jego sercu, przejawia się nieodmiennie na zewnątrz, zwłaszcza w społecznym współżyciu z innymi.

- 1) Prorocze wizje, np. Izajasz (czyt. I), kreślą idealizowane obrazy błogosławionych warunków współżycia tam, gdzie człowiek postępuje w duchu Bożym, współdziałając z innymi w kształtowaniu tych warunków.
- 2) Chrystus dał ośniewający dowód możliwości ludzkich przy współdziałaniu Bożym, zwłaszcza na początku swej publicznej działalności. To małoduszność, pycha, nienawiść ludzi przeszkodziły Mu w pełnej realizacji posłannictwa mesjańskiego (psalm), zapowiadanego przez proroków.
- 3) Bóg jest jednak nieustępliwy w swej zbawczej miłości. Chodzi tylko o to, by ci, którzy w Niego i Jemu wierzą przez Chrystusa, „wzorem Chrystusa żywili te same (Boże) uczucia do siebie” (Czyt. II; „wtóre przykazanie miłości bliźniego”).

Przeżycie: Zbawczy zamysł Boga, niezmienny i konsekwentny, to nie sielanka. Chrystus jako Pomazaniec Boży, już dziś osądza twardo w sercu ludzkim wszystko co nie harmonizuje ze „sprawiedliwością”, czyli światłością Bożą, jak obłuda, ciasnota serca, źle tajony egoizm (Ewangelia).

Zadanie: Chrześcijanin winien rzetelnie i odpowiedzialnie oceniać siebie swego życia duchowego (serca): Jakie intencje, pobudki, uczucia, pragnienia, siły i uzdolnienia wnosi w życie i współżycie z innymi? Czy są to „moce światłości”?

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

NIEPOJĘTY I ZOBOWIĄZUJĄCY PRZYWILEJ

Wstęp: Chwalba Niepokalanie Poczętej nie wynika z egzaltacji religijnej, lecz z głębokiej wiary Kościoła. Zawiedziony przez pierwszych ludzi (czyt. I), Bóg ukształtował w Maryi przezyste serce, przez które zechciał zjednoczyć ludzi z Sobą.

Pouczenie: Kościół Chrystusowy pojmuje niepojęte uprzywilejowanie Maryi jako oczywiste potwierdzenie zbawczych zamysłów Boga i to w powszechnym wymiarze.

- 1) Przywilej Maryi nie jest darem osobistym, lecz darem udzielonym i ze względu na nas, wszystkich ludzi. Serce Maryi było „czyste”, od pierwszej chwili poczęcia, a nie tylko „oczyszczzone”, jak serca wielu innych Świętych Pana (Suenens”).
- 2) Bóg niejako był zmuszony stworzyć Niepokalanie Poczętą ze względu na wyznaczone Jej posłannictwo. Maryja miała złączyć lud wybrany Starego Przymierza z oczekiwanym Zbawicielem, potem rodzący się Kościół z Chrystusem Zmartwychwstałym, a obecnie przypada Jej Wniebowziętej, zadanie przysposobienia nas na Przyjście Pana.
- 3) Nierozłączny z Niepokalanym Poczęciem jest przywilej „pełni łaski” (Ewangelia). Oczywiście Maryja także „wzrastała w łasce u Boga” (por. Łk 2,52), ale Jej przezyste serce zawsze było zwrócone całkowicie ku Bogu Światłości i zharmonizowane z Jego miłościwą wolą.

Przeżycie: Radując się przywilejem Maryi Niepokalanej, uświadamiamy sobie, że i „nas wybrał (Bóg) przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem” (czyt. II).

Zadanie: Przez orędownictwo Niepokalanej, która i wobec nas czuje się zobowiązana, pragniemy utwierdzać w sobie i między sobą „owoce światłości”, a odrzucać „bezowocne czyny ciemności” (Ef 5,9-10).

Niedziela III Adwentu — 12 grudnia

MĘSTWO I UMIARKOWANIE W DZIAŁANIU

Wstęp: W społecznym współżyciu docenia się tych, którzy mają wyraźne „oblicze” duchowe, czyli określony profil psychiczny, nie skostniały, lecz dynamiczny, pogłębiający się. Ludzie „bez wyrazu” („chwijne trzciny”) niewiele się przydają, bo nie można polegać na nich.

Pouczenie: Oczywiście profil psychiczny człowieka musi być pozytywny, moralnie dobry, społecznie konstruktywny, by był uznany przez innych i pożądanym. Chodzi o tzw. cnoty, czyli władze duszy („virtutes”).

Wśród najważniejszych wylicza się: męstwo i umiarkowanie, jako „cnoty kardynalne” (p. Häring, „Nauka Chrystusa”, t. III, s. 18 nn).

- 1) Męstwo w chrześcijańskim rozumieniu jest miłością, która znosi łatwo wszystko dla Tego, kogo miłuje”. Męstwo tak pojęte nie jest wynikiem poczucia naturalnej mocy własnej, lecz wypływa z jedności z Bogiem, stąd jest ono tak radosne (introit, czyt. I).
- 2) Umiarkowanie jako cnota jest „miłością, która zachowuje się nieskalaną dla przedmiotu swej miłości” (św. Augustyn). Umiarkowanie zapewnia wolność wewnętrzną i trzeźwą w obliczu całej hierarchii wartości życiowych.

Przeżycie: Spotkanie z Bogiem w Jezusie Chrystusie wymaga rosnącej dojrzałości duchowej, której zadatki przynosi człowiek na świat jako dary Boże, ale zadatki te wymagają stale pogłębiającego się czynnego zaangażowania człowieka (prorocy, Jan Chrzciciel, czyt. II, Ewangelia).

Zadanie: Bóg, który przychodzi do nas w Chrystusie Jezusie jako Zbawca, oczekuje naszego czynnego współdziałania, mężnego i statecznego.

Niedziela IV Adwentu — 19 grudnia

ROZTROPNOŚĆ I SPRAWIEDLIWOŚĆ W WSPÓLŻYCIU

Wstęp: Już starożytni myśliciele, zastanawiający się nad prawami życia i współżycia ludzkiego, doszli do głębokich wglądów i określili użyteczne zasady postępowania, zwłaszcza w społeczności ludzkiej (Arystoteles, Platon, stoicy, księga Mądrości).

Pouczenie: W pełnym blasku ukazuje się jednak złożone i nieraz poklance dążenie i działanie ludzkie dopiero w świetle Jezusa Chrystusa. Rozumieli to szczególnie ci, których Pan Jezus związał ściślej ze sobą, zarówno przed swoim przyjściem (prorocy, Jan Chrzciciel, św. Józef; czyt. I, Ewaneglia), jak i po swoim zniżeniu się (Paweł św.; czyt. II).

- 1) Roztropność chrześcijanina jest „miłością, która potrafi dobrze rozróżniać to, co pomaga na drodze do Boga, a co przeszkadza” (św. Augustyn), zarówno w życiu osobistym, jak i we współżyciu z innymi. Roztropność jako wada duchowa jest tym ważniejsza, im wyższe jest powołanie i większe są możliwości człowieka.
- 2) Sprawiedliwość jest miłością, która stara się zachowywać we wszystkim należyty porządek, służąc Bogu i ludziom. Sprawiedliwość tak pojmowana ma różny charakter w życiu ludzkim (por. Häring, „Nauka Chrystusa”, t. III, s. 36 nn) i wielorakie zastosowanie.

Przeżycie: Świadomość stałego zbliżenia się do Pana z jednej strony powiększa radość i poczucie Jego wyzwalającej obecności, z drugiej strony zwiększa poczucie własnych braków i zobowiązuje do większego zaangażowania (psalm).

Zadanie: Chrześcijanin prawdziwy wie dobrze, iż cnoty jako „władze” duszy (virtutes) nie utwierdzają się i nie rosną w biernej postawie życiowej, lecz w wyniku konkretnego, związanego z życiem działania.

II. OKRES BOŻEGO NARODZENIA

Boże Narodzenie — 25 grudnia

POKORA JAKO ZBAWCZA SIŁA ŻYCIOWA

Wstęp: Teksty liturgii świątecznej stanowią zestawienie pełne paradoksów. Z jednej strony wyrażają one nieogarnioną i pełną blasku chwałę Boga, który zbliża się do ludzi w Wcielonym Synu, z drugiej strony uprzytomniają, że to uniżenie dokonało się w skrajnej nędzy stajni betlejemskiej i dopełniło w opuszczeniu na krzyżu.

Pouczenie: Powyższy paradoks w doborze tekstów jest zrozumiałą jedyną wtedy, gdy uświadomimy sobie, że Miłość Boża jest pokorna (por. Häring, „Nauka Chrystusa”, t. III, s. 66 nn).

- 1) Starożytni nie znali nawet pojęcia pokory. Grecy mówili o miłości jako „erosie”, czyli sile dążenia małego stworzenia ku

wzniosłości bóstwa. W Jezusie Chrystusie poznali ludzie, że nieskończenie wzniosły Bóg zniża się w pokornej miłości do małego stworzenia, którego dodatkową nędzą jest grzech.

- 2) Chrystus objawił, że prawdziwa pokora nie wyrasta z niskości i poniżenia, lecz z wzniosłości i nieskończonego bogactwa Boga, który jest Miłością i „który zstąpił z nieba, powodowany ogromem miłości” (św. Augustyn).
- 3) Chrystus ujawnił także, iż Miłość pokorna jest najważniejszą siłą służebną, kojącą i zbawiającą, podczas gdy pycha, jako wyraz skrajnej miłości egoistycznej, jest siłą zgubną, zniewalającą, niszczącą.

Przeżycie: Nauka Miłości Bożej, która jest pokorna i usługująca, nie jest nauką miłą i sentymentalną. Jest to nauka twarda, bezkompromisowa, osądzająca. Od wieków pokora objawiającego się Boga kruszy dowodnie głupotę i wyniosłość pychy, także wśród ludzi.

Zadanie: Chociaż pokory Wcielonego Syna Bożego nie można nigdy nawet porównać z pokorą Jego uczniów, to jednak Pan wysuwa postulat: „Uczcie się ode mnie, że jestem cichy i pokornego serca” (Mt 11,29). Pokora jest fundamentem i koroną cnót kardynalskich.

Święto Świętej Rodziny — 26 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie.

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

BOGURODZICA — MATKA DZIECI BOŻYCH

Wstęp: Chociaż zbawcze dzieło Boga, podjęte zwłaszcza w Jezusie Chrystusie, jest dziełem łaskawości i życzliwości Bożej, to jednak Bóg pragnie zawsze i wszędzie współdziałania ludzkiego. Jest to zasadniczy warunek przysposobienia nas do udziału w Królestwie, do którego nie mają dostępu ani manekiny, ani niedołęgi.

Pouczenie: Przez swoje wierne współdziałanie z niezwykłą łaską powołania, Maryja, dojrzała najpierw do godności Matki Zbawiciela. Równocześnie jednak dojrzała do roli Matki Jego wybranych. I tę rolę wypełnia Ona do dzisiaj najwierniej.

- 1) Kościół Chrystusowy wielbi Maryję za Jej męstwo i umiarkowanie (wierność), za roztropność i pełnię sprawiedliwości (Litania loretańska), które przenikały całą duchowość Bogarodzicy i przejawiały się w Jej życiu i postępowaniu.
- 2) Najpiękniejszą jednak i najbardziej twórczą siłą w sercu Maryi była i jest pokora, czyli postawa prawdy, która uzdalniała Ją do całkowitego oddania się Bogu, a dzisiaj jest źródłem Jej nieocenionej i możnej służebności wobec dzieci Bożych (Ewangelia).
- 3) Obecność Maryi w życiu Ludu Bożego jest z woli Boga jedynym z zasadniczych warunków przenikania światłości Chrystusa do społeczności dzieci Bożych oraz kształtowania ich życia i postępowania.

Przeżycie: Na progu Nowego Roku Lud Boży Nowego Przymierza czerpie świadomość mocy i światła Bożych z Najświętszych mocy i światła Bożych z Najświętszych Imion Jezusa i Maryi, którzy są dla wybranych żywą wykładnią nieskończonego miłosierdzia i błogosławieństwa Bożego (czyt. I. psalm).

Zadanie: Chrześcijanin uświadamia sobie, że utwierdzenie przynależności do społeczności Ludu wybranego Nowego Przymierza dopełnia się także w dużej mierze przez „naśladowanie” i upodobanie

do Tej, którą Pan dał nam jako Matkę duchową, ustanawiając Ją na krzyżu Matką wszystkich dzieci Bożych.

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 2 stycznia

Temat dowolny

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

ŚWIATŁOŚĆ OBJAWIA SIĘ WŚRÓD LUDZI

Wstęp: Człowiek jest dzieckiem światła, czyli jest przysposobiony do życia w świetle. Gdy musi bytować wśród ciemności, obmyśla sobie sztuczne środki i sposoby jej rozświetlenia. Światło jest dla nas sybmołem radości zabezpieczenia, pokoju i szczęścia, ciemność niepokoju, jest pełna zagrożeń.

Pouczenie: Człowiek dąży do światła, bo jest stworzony przez i dla Boga, który „jest Światłością, a nie ma w Nim żadnej ciemności”. (1 J 1,5). Bóg, Ojciec Światłości, powołał człowieka do życia w światłości, nie tylko na tym świecie.

- 1) Ludzie tęsknią do światła od początku. Niegdyś oddawali cześć boską słońcu, jako źródłu światła. Smutkiem napępniało ich przekonanie, że po śmierci ogarnie każdego państwo wiecznego mroku (Hades, szeol).
- 2) Jednak już w Starym Testamencie Bóg objawiał stopniowo, że do prawdziwej, nie gasnącej już światłości dopiero zdążamy. Słowo Boże było dla wierzących w Panu światłem życia.
- 3) Chrystus, zapowiedziany przez proroków jako „światłość narodów”, przyszedł od Ojca światłości i nazwał siebie „Światłością świata” (J 8,12).

Przeżycie: Jezus Chrystus jest obecnie Światłością, która świeci wszystkim ludziom przez swoją naukę i obecność w Kościele świętym (czyt. I). Chociaż nie oglądamy jeszcze w pełni i jawnie Pana światłości, wierzące serce raduje się dostępnym już blaskiem prawdy i miłości (czyt. II).

Zadanie: Jest wolą Boga, że objawia się dzisiaj światu i ludziom przede wszystkim przez swoich wybranych zwłaszcza przez przykład ich życia. Jest to niezależne, choć radosne zobowiązanie (Ewangelia).

III. OKRES W CIĄGU ROKU (I)

Święto Chrztu Pana Jezusa — 9 stycznia

BOŻE ŚWIATŁA W SPOŁECZNOŚCI RODZINY

Wstęp: Jest rzeczą znamionną, że Jezus Chrystus żył i działał przez 30 lat swego ziemskiego życia wśród przybranej rodziny. Nie tylko nie zlekceważył, ani nie rozsadził tej prakomórki społeczności ludzkiej, ale w pełni ją uszanował i ubogacił nowymi mocami i światłami (czyt. I).

Pouczenie: Stosunek Jezusa do życia rodzinnego wyraża Jego najgłębsze dowartościowanie, zarówno ze względu na małżonków-rodziców, jak i z uwagi na dobro potomstwa-dzieci.

- 1) Jak w odniesieniu do wielu spraw, współcześnie mówi się dużo o „kryzysie” małżeństwa-rodziny jako instytucji życiowej (nauki socjologiczne). Tymczasem chodzi o zjawisko odwieczne, które występuje w dziejach z mniejszym lub większym natężeniem w każdym czasie.

- 2) Chrystusowa nauka czerpie koncepcje małżeństwa-rodziny nie z socjologicznych lub innych uwarunkowań, lecz z woli Boga, Stwórcy i Ojca, który „stworzył mężczyznę i niewiastę” od początku (Rdz 1,27) i określił na zawsze podstawy naturalne i niezmiennie małżeństwa-rodziny.
- 3) Doświadczenia dziejowe i jednostkowe, a dzisiaj także nauki społeczne uwypuklają dowodnie niezastąpioną rolę i znaczenie dojrzałego małżeństwa i harmonijnego życia rodzinnego.

Przeżycie: Czy słowa uznania o Chrystusie podczas Jego chrztu w Jordanie (Ewangelia) nie odnoszą się do długoletniego wkładu w budowę życia rodzinnego według myśli i woli Ojca? Nauka i przykład Jezusa do rodziny mają wartość powszechną, także dla „pogan” (czyt. II).

Zadanie: Życie małżeńskie i rodzinne, zwłaszcza dojrzałe i harmonijne, nie jest tylko darem Bożym, ale także wielkim zadaniem życiowym, zarówno dla małżonków-rodziców jak i dla dzieci.

Niedziela II w ciągu roku — 16 stycznia

POWINNOŚCI MAŁŻONKÓW

Wstęp: Józef święty poślubił Maryję według woli Boga, który uczynił z rodziny Nazaretańskiej sanktuarium miłości Bożej. Tak miało być od początku ludzkości. „Rewolucja” Chrystusowa polega na tym, że przepaja On to, co naturalne i powszechne, światłem Bożym według woli Ojca (czyt. I).

Pouczenie: Rodzina ludzka jest środowiskiem, w którym przekazuje się albo dobrą, budującą tradycję, albo też niebezpieczną, rozkładową spuściznę. Wszystko zależy od ludzkiego nastawienia i współdziałania małżonków-rodziców.

- 1) Chrystus wnosi także w życie małżeńskie i rodzinne zasadę dopełniania wszystkiego zgodnie z wolą Ojca (psalm). Pragnie On tym samym wyzwalać małżonków-rodziców z pęt mentalności konsumpcyjnej, wygodnej i egoistycznej „użytkownika”.
- 2) Bóg ukazuje małżonkom-rodzicom jako jedynie godne i zbawcze usposobienie ofiarnej służebności wzajemnej oraz poszanowania praw i godności człowieczeństwa. Jedynie w tym duchu utwierdza się trwałość małżeństwa-rodziny i osiąga się pokój i szczęście domowe, także w skromnych warunkach bytowych.
- 3) Współczesne badania socjologiczne i akta sądowe (rozwoły, procesy nieletnich) demaskują niedojrzałość życiową i nieodpowiedzialność wielu małżonków-rodziców.

Przeżycie: Życie Rodziny Świętej nie było cikliwą sielanką, lecz drogocenną tkaniną, zmuǳnie i cierpliwie tkaną na codzien z rozlicznych czynów i ofiar prawdziwej miłości. Rodzina ta nie żyła w wyszukanych warunkach, ale była bogata Bogiem (czyt. II).

Zadanie: Dzisiejsze przemiany społeczne, ekonomiczne, kulturalne i inne wymagają od małżonków-rodziców coraz bardziej świadomego i zgodnego z wolą Bożą kształtowania życia małżeńskiego i rodzinnego. Także dzisiaj Chrystus wspiera i uświęca wkład ludzki mocami Ducha Świętego (Ewaneglia).

Niedziela III w ciągu roku — 23 stycznia

WZAJEMNE POWINNOŚCI RODZICÓW I DZIECI

Wstęp: Rodzina przewyższa wszystkie inne formy społecznego współżycia, jeśli chodzi o możliwości i sposoby wzajemnego wzrostu

i dojrzewania w miłości prawdziwej, jaką wnosi w świat Chrystus, „Światłość narodów (czyt. I, Ewangelia).

Pouczenie: Swoim życiem („gestami”) i nauką Jezus ukazuje najszczytniejsze i najbardziej kształtujące sposoby współzycia rodzinnego, które nigdy nie jest dane w gotowej formie, ale wymaga cierpliwego, stałego budowania przy pomocy Bożej (psalm).

- 1) Powinności rodziców wobec dzieci określa wpieryw sam naturalny porządek życia (troska o dziecko przed i po narodzeniu), potem potrzeba rozumnej pomocy w dojrzewaniu duchowym (naturalnym) i przygotowania do samodzielności życiowej, wreszcie przekaz skarbu żywej wiary i religijności oraz miłości Boga.
- 2) Powinności dzieci wobec rodziców, to w miarę dojrzewania: pogłębiający się szacunek i miłość wzajemna, posłuszeństwo jako wyraz uporządkowanego współdziałania (a nie tylko jednostronnej uległości), wdzięczność serdeczna (nie koniecznie sentymentalna) i czynna w miarę dojrzewających możliwości.

Przeżycie: Wieloletnie bliskie współzycie na codzień jest wielką próbą wzajemnej miłości w rodzinie (nieodzowność ofiar i poświęceń). Życie w rodzinie nie upływa jedynie wśród sentymentalnej euforii, lecz także pośród nieodłącznych konfliktów (czyt. II). Jedynie prawdziwa miłość rośnie wśród szarej prawdy życia, natomiast namiastki miłości (egoistycznej) burzą pokój i zgodne współdziałanie.

Zadanie: Współzycie i współdziałanie rodzinne według ducha i nauki Chrystusa jest zasadniczą szkołą współzycia w szerszej społeczności ludzkiej, której bogactwem są prawdziwe rodziny Boże.

Niedziela IV w ciągu roku — 30 stycznia

DIALOG POKOLEŃ

Wstęp: „Aby wszyscy stanowili jedno jak Ty, Ojcze, we mnie, a ja w Tobie” (J 17,21). To było gorącym pragnieniem Pana Jezusa, aby wszyscy, którzy w Niego uwierzą, stanowili wzajemnie miłującą się wspólnotę. Mimo to nie zawsze tak się dzieje. Widać to szczególnie na odcinku: starsi — młodzież. Mówi się nawet nieraz o konflikcie pokoleń. Pojęcie to powinniśmy zastąpić słowem „dialog”.

- 1) Nikt nie może być „samotną wyspą”. Człowiek jest istotą społeczną. Kształtowanie swego człowieczeństwa zawdzięcza drugim. By stać się kimś, trzeba żyć z innymi i dla innych.
- 2) „... nie depczcie przeszłości ołtarzy, choć sami macie doskonalsze wznieść” (Asnyk). „Młodzi niech żywią wobec starszych szacunek i zaufanie” DA 12. Każdy z pokolenia starszych wypracowuje na swoim odcinku i pozostawia po sobie więcej niż zastał i więcej niż zużyje w ciągu swego życia. Dzięki temu istnieje postęp i rozwój na świecie.
- 3) Nasza postawa wobec starszych:
 - a) okazujemy wdzięczność,
 - b) starajmy się ich rozumieć,
 - c) korzystajmy z doświadczenia.

Niedziela V w ciągu roku — 6 lutego

POSZANOWANIE DARU ŻYCIA

Wstęp: Pośród istot żywych na ziemi człowiek zajmuje bez wątpienia

pierwsze miejsce, jako najbogatsza „postać życia”. Człowiek jest nie tylko „wysoko zorganizowaną materią”, ożywioną. Ludzka natura to uduchowione ciało i ucieleśniony duch, czyli najdoskonalsze stworzenie na ziemi.

Pouczenie: Im wyżej wyposażone stworzenie, tym bardziej wyraża się w nim stwórcza miłość Boża. Ale człowiek ma być nie tylko biernym wyrazicielem, lecz również czynnym roznośicielem i siewcą miłości.

- 1) Przez swoje Wcielenie Syn Boży docenił nieporównanie wartości życia ludzkiego. Jego możliwości nie wyczerpują się w zasięgu i warunkach doczesności. Życie na ziemi, choć przerwane śmiercią, to dopiero początek.
- 2) Pojmując w świetle nauki i życia Chrystusa nieocenioną wartość daru życia, człowiek jest powołany do tego, by pomnażał jego możliwości, zwłaszcza przez miłość świadczoną bliźnim (czyt. I, psalm.).
- 3) Kto widzi w darze życia jedynie wartość, przeznaczoną do egoistycznego, trywialnego „zużycia”, ten jako zwierzka lub zgaszone światło zatracą często bezpośrednio siebie i szanse, dane przez miłość Bożą (Ewaneglia).

Przeżycie: Paweł Apostoł zawsze oddany żarliwie sprawie Bożej, dopiero po nawróceniu poznał w pełni wartość życia ludzkiego i możliwości jego najlepszego dopełnienia w świetle nauki i życia Jezusa Chrystusa, i to Ukrzyżowanego (czyt. II).

Zadanie. „Nikt z nas nie żyje dla siebie i nikt nie umiera dla siebie; jeżeli bowiem żyjemy, żyjemy dla Pana; jeżeli zaś umieramy, umieramy dla Pana (Rz 14,7 nn; por. Häring, „Nauka Chrystusa”, t. III, s. 164 nn).

Niedziela VI w ciągu roku — 13 lutego

Temat dowolny

IV. OKRES WIELKIEGO POSTU

Niedziela I Wielkiego Postu — 20 lutego

WSTRZEMIĘŻLIWOŚĆ JAKO PRAWO ŻYCIA

Wstęp: Człowiek, który stanowi jedność ciała i duszy, żyje na ziemi, pośród świata zjawiskowego. Człowiek nie jest czystym duchem, lecz wypowiedziada się poprzez sprawy ciała, czyli w całym naturalnym porządku życia.

Pouczenie: Chrześcijanin jest świadomy, że harmonia potrzeb i dążeń ciała i duszy skaża grzech, i to od początku (czyt. I i II). Chrystus ukazuje przez swoje życie i naukę, a zwłaszcza przez swoją zbawczą śmierć drogę do odzyskania pełnej harmonii wewnętrznej życia, czyli „usprawiedliwienia” (czyt. II).

- 1) Pierwszym warunkiem wyzwolenia i odzyskania harmonii wewnętrznej jest świadomość prawdy o grzechu i wola zerwania z nim (psalm).
- 2) Drugim warunkiem prawdziwej wolności życia i działania jest wstrzemięźliwość, czyli świadome, refleksyjne przeciwstawienie się „pokuszeniom”, dezorientującym człowieka w ocenie i wyborze życiowych wartości (Ewangelia).
- 3) Trzecim warunkiem życia w wolności prawdziwej, to zjednoczenie z Chrystusem, przez którego „obficiej spłynęła na wszystkich ludzi łaska i dar Boży”, anieżeli zawinił grzech (czyt. II), czyli zaistniała niezłudna szansa zdobycia pełnej wolności.

Przeżycie: O udziale w pełni życia nie stanowi uleganie wszelkim zachciankom i pokuszeniom, szczególnie na podłożu cielesnym, materialnym (pożądliwość ciała, pożądliwość oczu, pycha żywota). Smak prawdziwej pełni życia zbliża raczej karna, zorientowana na Boga wstrzemięźliwość.

Zadanie: Wierne stosowanie Chrystusowej zasady, że „nie samym chlebem żyje człowiek”, pogłębia coraz bardziej dojrzałość i radość życiową człowieka, natomiast brak wstrzemięźliwości — pogłębia i prowadzi do zniewolniczenia.

Niedziela II Wielkiego Postu — 27 lutego

TROSKA O ZDROWIE CIAŁA

Wstęp: Ewangelia o Wcieleniu Syna Bożego oraz o uwielbieniu Jego Człowieczeństwa w Tajemnicy paschalnej jest najwznioślejszym hymnem o naturze ludzkiej. Nie chodzi tylko o przenośnię poetycką, lecz o prawdę, której rąbek ujawnił Pan na górze Tabor (Ewangelia).

Pouczenie: Zdrowe ciało jest bardziej sprawnym narzędziem dla ducha, który je ożywia, aniżeli ciało chorowite, skażone w swojej sprawności i przydatności życiowej. Stąd Zbawiciel leczył cudownie tyłu chorych, napotykanym na drogach swego apostołowania.

- 1) Chrześcijanin czuje się przed Bogiem odpowiedzialny za zdrowie ciała, chociaż nie widzi w nim wartości absolutnej jak niektóre światopoglądy. Siły żywotne ciała ułatwiają na pewno wypełnianie szczególnych powołań życiowych (Abram. Paweł; czyt. I i II).
- 2) Stąd troska o możliwie pełny rozwój sił i sprawności cielesnych, jak racjonalne odżywianie, higiena, sport, hartowanie. Troska negatywna o ciało wyraża się w unikaniu i zabezpieczeniu przed wszystkim, co może szkodzić zdrowiu, podkopać je lub całkowicie zniszczyć.
- 3) Chrześcijanin widzi w zdrowiu ciała nie tylko skarb osobisty, lecz również wartość społeczną. Dlatego zabiegając o zdrowie i sprawności ciała, cieszy się ze wzmózonych możliwości skutecznej służebności wobec innych ludzi.

Przeżycie: Jezus Chrystus w sile wieku i doskonałej kondycji fizycznej, która pozwoliła Mu także spełnić trudne posłannictwo, nie wahał się jednak podjąć ofiary krzyżowej, według woli Ojca. Zdrowie ciała, nie będąc wartością absolutną, może być wprzęgnięte w służbę najszczytniejszych celów i wartości.

Zadanie: Troska o zdrowie ciała, rozumna, bez przesady i chorobliwych lęków, jest poważnym obowiązkiem człowieka, który docenia dar Boży i czuje się za ten dar odpowiedzialny.

Niedziela III Wielkiego Postu — 5 marca

GRZECH PRZECIWIŻYCIU I ZDROWIU CIAŁA

Wstęp: Chrześcijanin przy najlepszym samopoczuciu wie, że życie jego doczesne zakończy się śmiercią, naturalną lub tragiczną, oraz, że wiele współczynników stale zagraża jego zdrowiu, pomimo postępu cywilizacji i medycyny. Całkiem inna sprawa, to samowolne, zawinione czyny, podważające życie i zdrowie ciała.

Pouczenie: Bóg daje człowiekowi dar życia i zdrowia, podobnie jak inne dary, w odpowiedzialne „włodarzenie”. Im większy dar, tym większa odpowiedzialność. Dar życia i zdrowia jest na pewno jednym z największych darów Bożych.

- 1) Człowiekowi nie wolno samowładnie rozporządzać własnym życiem i zdrowiem, narażać je lub uszczuplać (lekkomyślne ryzyko, alkoholizm, narkomania i inne). Największą winą obciąża świadome, zamierzone samobójstwo, jako akt samowoli, rozpacz.
- 2) Niezmiernie różnorodne są sposoby szkodenia życiu i zdrowiu ludzi, aż do zamierzonego zabójstwa włącznie. Im bardziej niewinny i bezbronny jest poszkodowany, tym potworniejszy jest grzech szkodnika i zabójcy (np. zabicie dziecka nienarodzonego).
- 3) Współcześnie, wobec postępu prawa publicznego, które w zasadzie broni życia i zdrowia ludzkiego, sprawą otwartą są jeszcze ciągle pośrednie sposoby szkodenia drugiemu człowiekowi na zdrowiu i życiu (udręki moralne).

Przeżycie: Bóg, Pan życia i śmierci (por. Pp 32,39), raduje się, gdy może obdarzać życiem i stwarzać warunki jego utrzymania (czyt. I, Ewangelia).

Zadanie: Człowiek, podejmujący dar życia i zdrowia z rąk Stwórcy i Ojca stworzenia, winien zabiegać o to, by otwartym sercem doceniać coraz bardziej wielkość otrzymanych darów i używać ich zgodnie z wolą Dawcy (psalm, czyt. II).

Niedziela IV Wielkiego Postu — 12 marca

CHRZEŚCIJANIN WOBEC CHORÓB I CIERPIEŃ

Wstęp: Znałomita większość ludzi cieszy się zdrowiem i jest wolna od cierpień, przynajmniej ciągłych. Tym nie mniej obraz życia ludzkiego jest w ogólności zaciemniony przez zagadnienie chorób, szczególnie dziedzicznych, długotrwałych, „społecznych”, oraz przez związane z nimi cierpienia fizyczne i psychiczne.

Pouczenie: Nauka chrześcijańska dostrzega fakt skazień zdrowia ludzkiego i zabiega o właściwy do nich stosunek. Ogólnie biorąc, nie należy biernie poddawać się chorobie, ani upatrywać w niej nieodwracalnego piętna ślepego losu.

- 1) Człowiek ma obowiązek starać się w sposób właściwy o odzyskanie zdrowia i uśmierzenie cierpień, choć nie zawsze jest to łatwe i osiągalne. Terapeutyka jest tak dawna jak ludzkość, natura zaś dostarcza wiele środków leczniczych.
- 2) Dla dotkniętego chorobą doświadczenie to jest często ostrzeżeniem i przestrogą, poza tym próbą dojrzałości, a według wiary — także czasem wewnętrznego oczyszczenia oraz zbliżenia do Boga (Ewangelia, czyt. II).
- 3) Otoczenie chorych i cierpiących może i powinno dostrzegać w chorobach i cierpieniach znak ostrzegawczy o względności i chwiejności ludzkiej egzystencji. Służba chorym i cierpiącym jest jedną z największych i najbogatszych prób czystej miłości bliźniego.

Przeżycie: Jezus Chrystus nie tylko dostrzegał dolę chorych i cierpiących oraz spieszył im z pomocą. Zbawiciel sam związał się również z tą dolą ludzką jak najściślej, zwłaszcza w swojej męce krzyżowej, nadając cierpieniom człowieka najgłębszy sens.

Zadanie: Odkrycie i przyjęcie chrześcijańskiego spojrzenia na choroby i cierpienia w życiu ludzkim wymaga stałego wysiłku i współdziałania: przez uczulenie na ludzką dolę, przez właściwe znośzenie własnych doświadczeń — w duchu Chrystusa.

Niedziela V Wielkiego Postu — 19 marca

Temat dowolny

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 26 marca

Czytanie Męki Pańskiej

V. OKRES WIELKANOCNY

Wielkanoc — 2 kwietnia

ZWYCIĘZCA ŚMIERCI I SZATANA

Wstęp: Wielkanoc jest szczytowym świętem zwycięskiej Światłości Bożej. Wyraża to cała symbolika Wigilli wielkanocnej. Nie chodzi o mit, będącą dowolną projekcją odwiecznych pragnień ludzkości. Święcimy fakt dziejowy prawdziwego i nieodwracalnego zwycięstwa Króla Światłości, Jezusa Chrystusa.

Pouczenie: Syn Boży, jako Światłość przedziwna, zajaśniał pośród ludzi od chwili swego Wcielenia. Zbliżył się jednak do ludzi nie tylko, by jaśnieć przed nimi i wśród nich, ale dlatego, by jako Światłość Ojca wypełniać całkowicie odkupione serca ludzkie.

- 1) Świadomy skażenia grzechowego u ludzi, Zbawiciel rozpoczął od pokutnego wezwania czyli żądał całkowitego odwrócenia się od negacji i buntu grzechu oraz zwrócenia się ku Ojcu Światłości.
- 2) Wszystkim ludziom dobrej woli świadczył miłość, leczył zwłaszcza rany grzechowe duszy, przywracał wolność serca, wspierał w dopełnianiu doskonałej pokuty („metanoia”), zabezpieczał darami swej łaski i miłosierdzia przed ponownym odwróceniem od Boga.
- 3) Podejmując dobrowolnie i z miłości Ojca i ludzi zbawczą śmierć na krzyżu i zmartwychwstając chwalebnie, Chrystus rozciągnął zwycięsko przywileje swego najświętszego Człowieczeństwa na wszystkich, którzy jednoczą się z Nim przez wiarę i miłość.

Przeżycie: Misterium paschalne, przeżywane nieprzerwanie przez Kościół Chrystusowy, jest źródłem zwycięskich mocy i światła odrodzenia w Jezusie Chrystusie.

Zadanie: Chrześcijanin staje się „dzieckiem Światłości”, gdy „umiera” z Chrystusem dla grzechu i staje się „prażnny” przez czystość i prawdę Pana, z którym się jednoczy w miłości.

Poniedziałek Wielkanocny — 3 kwietnia

ODWIECZNE ZMAGANIA

Wstęp: Dzieje ludzkie już od początku, a jeszcze wyraźniej od chwili wystąpienia Jezusa Chrystusa są widownią zmagania między Światłością Bożą a „ciemnością”, czyli władztwem zła i buntu grzechowego. W życiu Chrystusa konflikt osiągnął szczyt, którego uwięzieniem jest krzyż, znak zwycięstwa Światłości nad „ciemnością”.

Pouczenie: Od chwili śmierci i zmartwychwstania Pana dopełnia się poprzez dzieje ludzkie ostateczne rozgraniczenie w przynależności do Królestwa Światłości albo „władztwa ciemności”. Rozgraniczenie to ma zasięg powszechny, a dokonuje się zmusznie, wadliwie, nie zawsze jawnie.

- 1) Front odwiecznej walki między Światłością a ciemnością nie przebiega ani zdecydowanie, ani jednoznacznie lub naocznie, jak

na polach bitew. Odnosi się to zarówno do społeczności ludzkiej, jak i do poszczególnych ludzi.

- 2) Według słów Zbawiciela rzetelne, zdrowe postawy i właściwości duchowe oraz uczciwe czyny jako „owoce Światłości” decydują o przynależności do Królestwa Światłości a nie sekciarska dufność lub faryzejska pewność siebie.
- 3) Serca ludzkie są niezmiernie różnicowane: heroiczne i wierne, albo chwiejne i małoduszne, szczerze i miłujące, albo obłudne i obojętne. Najbardziej żaloszny jednak jest los tych, którzy uporczywie przeciwstawiają się Miłości i Światłości, zadawalając się „oświadczeniem” złudnym, wymieniającym jedne przesady na drugie.

Przeżycie: Jezus Chrystus nie manifestuje pokazowo swoich prawdziwych i rozlicznych zwycięstw w walce o serca ludzkie. Nie uprzedzone jednak spojrzenie na dzieje ludzkie dowodzi, jak beznadziejna i nierozumna jest walka ze Światłością (Ewangelia, czytania).

Zadanie: Gwarancja naszej przynależności do Królestwa Światłości ustala się i umacnia w miarę pogłębiania się naszej łączności z Jezusem Chrystusem, zwycięskim Bogiem i Panem (psalm).

Niedziela II Wielkanocy — 9 kwietnia

KOŚCIÓŁ A PROBLEMY WSPÓŁCZESNEJ MŁODZIEŻY

Wstęp: „Kościół nie istnieje wyłącznie dla samego siebie. Nie jest on społecznością zamkniętą w sobie. Jest on Kościołem nie tylko misyjnym, lecz również pozostającym na służbie świata, do którego należymy ...

Pragniemy pracować dla dobra świata, dla jego sprawy, dla jego zbawienia... „Paweł VI”.

- 1) „Spojrzenie Kościoła ogarnia... nowe pokolenia... tę młodzież która pragnie żyć” (Paweł VI). Kościołowi nikt nie jest obcy i obojętny, ale szczególnie w młodzi. Zna on wasze aspiracje i szlachetne dążenia, ale również i wasze niedomagania. Jesteście jego nadzieją. Jak kiedyś Chrystus mówił do bogatego młodzieńca, tak dziś Kościół zwraca się do was: „Jeżeli chcesz być doskonałym — pójdz za mną”.
- 2) Kościół ofiaruje wam światło prawdy, życia i zbawienia. W jednym ze swoich przemówień Paweł VI powiedział: „Prawdą jest, że nie mam wam nic do dania, ręce moje są puste. Lecz wiem także, że pragniecie czegoś, co wykracza poza... materię: pragniecie odrobiny życia prawdziwego, odrobiny szczęścia. A w tej dziedzinie posiadam olbrzymie skarby do rozdania wam: nadzieję, poczucie godności ludzkiej, ogromne horyzonty światła. Posiadacie dusze, a ja posiadam skarby dla tej duszy.
- 3) Jak korzystacie z tych wartości?

Niedziela III Wielkanocy — 16 kwietnia

POPEŁ PŁCIOWY

Wstęp: Uwielbienie natury ludzkiej przez zmartwychwstanie Chrystusa jest nie tylko wprowadzeniem człowieka do pełni duchowych wartości Bożego Ciała, lecz również szczytową konsekracją ciała ludzkiego (czytanie mszalne niedzieli).

Pouczenie: Przyjmując nasze człowieczeństwo, Jezus Chrystus nie „re-tuszował” z jego obrazu żadnych właściwości ani popędów, oprócz

grzechu. Także popęd płciowy, czyli rodzajowy doznaje, zwłaszcza przez zmartwychwstanie, najwyższej sublimacji.

- 1) Nielatwe posłannictwo współdziałania z Bogiem — Stwórcą w długowiecznym utrzymaniu (prokreacji) rodzaju ludzkiego zostało umożliwione przez przemożny popęd rodzajowy, związany z naturą ludzką jako dar naturalny, jako siła dobra i cenna, nieodzowna.
- 2) Popęd płciowy wymaga ze względu na swoją żywiołową moc świadomego opanowania i kierowania. Angażuje on nie tylko cielesną sferę życia człowieka, ale promieniuje na całe życie psychiczno-fizyczne, inaczej aniżeli u stworzeń nierozumnych (ślepy instynkt).
- 3) Skażenie grzechowe zniekształca niestety od wieków spojrzenie wielu ludzi na charakter i cele popędu płciowego, nieraz do tragicznych upodzeń i nadużyć. Dziś przy pomocy bogatszych środków (środków przekazu), ludzie poniżają często w upokarzający sposób wzniosłość popędu rodzajowego.

Przeżycie: Chrystus przez swoją naukę i życie usiłuje nie tylko oczyścić u ludzi wartościowanie popędu płciowego, ale nadaje mu wprost wymiary eschatologiczne.

Zadanie: Walka o właściwe, Chrystusowe spojrzenie na popęd płciowy i jego cele oraz życiowe dopełnienie (w małżeństwie lub celibacie) jest jedną z największych i zarazem najtrudniejszych prób dojrzałości każdego człowieka.

Niedziela IV Wielkanocy — 23 kwietnia

Tydzień powołań

Niedziela V Wielkanocy — 30 kwietnia

PIĘKNO I MOC CZYSTOŚCI ORAZ WSTYDLIWOŚCI

Wstęp: Czystość jako cnota czyli moc duchowa (virtus) nie jest ani tylko „świętą nieświadomością” (niewinnością), ani wyłącznie wolnością bierną od skażenia grzechowego w ogólności. W odniesieniu do popędu płciowego czystość jest stale pogłębiającą się i utwierdzającą postawą Bożego traktowania życia płciowego.

Pouczenie: Czystość także seksualna jest wielkim i ważnym zadaniem życiowym każdego normalnego człowieka, zwłaszcza od lat dojrzwania. Budzący się wtedy i rozwijający się spontanicznie popęd płciowy wymaga czujnego i świadomego kierowania.

- 1) Żywiołową siłę popędu rodzajowego trudno jest opanować wyłącznie w oparciu o motywy i środki naturalne. Zjednoczenie z Chrystusem i włączenie do Jego „królewskiego kapłaństwa” jest źródłem wyzwolenia wewnętrznego także w stosunku do cielesnych sił i popędów (czyt. II; całe życie ludzkie jako kult Boży).
- 2) Najgłębszą mocą czystości seksualnej jest miłość Boga i wpływająca z niej służebna miłość bliźniego. Bez tej miłości nikt nie potrafi być naprawdę „czystym” (czyt. I; Szczepan diakon).
- 3) Zachowanie i utwierdzenie czystości seksualnej wspiera wrodzone poczucie wstydu, czyli wstydlivość. Naturalna wstydlivość, coraz głębiej umotywowana, odrzuca już na progu świadomości wszystko, co „nieczyste” i „bezwstydne” w odniesieniu do życia płciowego.

Przeżycie: Jezus Chrystus jest „Prawdą i Drogą także co do popędu rodzajowego. Zjednoczony jak nikt inny z Ojcem, zna i uczy poznawać wolę Bożą również odnośnie do tej ważnej dziedziny ludzkiego życia (Ewangelia).

Zadanie: Należy utwierdzać i pogłębiać czystość w sferze seksualnej od początku. Jej odzyskanie bowiem, zwłaszcza osoby przeznaczone do sprawowania kultu. Wynikało to często z przekonania, że popęd płciowy w swej istocie jest „nieczysty” i uwłaczający.

Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski — 3 maja
Temat świąteczny.

Niedziela VI Wielkanocy — 7 maja

POWOŁANIE DO DZIEWICTWA I CELIBATU

Wstęp: Już w religiach naturalnych (pogańskich) znano dziewictwo sakralne i celibat, obowiązujące zwłaszcza osoby przeznaczone do sprawowania kultu. Wynikało to często z przekonania, że popęd płciowy w swej istocie jest „nieczysty” i uwłaczający.

Pouczenie: Jezus Chrystus zachęcał do stanu dziewiczego (beżenności) dla najwyższych pobudek (por. Mt 19,12). Aprobując w pełni instytucję małżeństwa i jego cele, widział w „dziewictwie dla Królestwa Niebieskiego” doskonalszą drogę życia.

- 1) Dziewictwo i beżenność nie mogą wynikać ani z fałszywej pogardy dla życia płciowego, ani z egoistycznego wygodnictwa, lub z braku odwagi do małżeńskiego pożycia. Dziewictwo jest niepodzielną służbą miłości wobec Boga i bliźnich, jest w najwyższej mierze wspólnototwórczym, płodnym przejawem życia.
- 2) Dziewictwo, podjęte jako powołanie w duchu i mocy Bożej (psalm, Ewangelia), uzdalnia w najbogatszy sposób do kapłańskiej ofiarnej służby miłości w szerszym aniżeli małżeństwo i rodzina zasięgu.
- 3) Dziewictwo i jego szczególna postać w Kościele, celibat, są także wyrazem eschatologicznej postawy życiowej, czyli wiarą żywą w zapoczątkowane już w świecie i życiu ludzkim ostateczne zwycięstwo „duchowości” Chrystusowej.

Przeżycie: Chrystus Pan dał w swoim życiu doczesnym najszczytniejszy przykład dziewiczej służby miłości wobec Ojca i ludzi, której moce i owoce są niewyczerpanym źródłem łask odkupieńczych dla wszystkich ludzi do końca czasów.

Zadanie: Chrześcijanin winien być w równej mierze gotowy przyjąć wezwanie Boże tak do dziewictwa, jak do małżeństwa. Dziewictwo (celibat) jako przedniejszy stan może podjąć tylko ten, „kto potrafi pojąć” jego większe i trudniejsze zobowiązania.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 11 maja

„BŁOGOSŁAWIENI CZYSTEGO SERCA”

Wstęp: „Czystość serca” w rozumieniu Ewangelii to coś o wiele bogatszego i większego, aniżeli tylko brak skażenia w odniesieniu do życia płciowego. Czystość ewangeliczna winna odnosić się do całego życia ludzkiego.

Pauczenie: Apostołowie „widzieli” Chrystusa w czasie długiego przestawania z Nim. Podczas Wniebowstąpienia „uporczywie wpatrywali się w Niego jak wstępował do nieba” (czyt. I). A jednak, mimo dobrej woli i prawości serca, nie pojmowali jeszcze pełni tajemnicy Chrystusa.

- 1) Paweł apostoł mówi wprost o potrzebie daru „świętych oczu dla serca” (czyt. II), które są nieodzowne dla głębszego poznania Boga, jak również należytego zrozumienia spraw życia ludzkiego.
- 2) „Czystość serca”, to nie tylko czule, lekkie unikanie „brudów życia”, ale to raczej pozytywny zryw ku Bogu, entuzjazm dla Chrystusa, żarliwość apostołska w świadczeniu za Panem (czyt. I), gotowość do ofiar i poświęceń, całkowita jedność i zgodność z wolą Ojca w odniesieniu do wszystkich spraw życia.

Przeżycia: Niezmienna, stała „obecność” Chrystusa wśród przyjaciół, do końca czasów, jest źródłem i warunkiem skutecznego, radosnego utwierdzenia jedności z Panem przez czynną, żarliwą, bezinteresowną „czystość serca” (Ewangelia).

Zadanie: „Czystość serca” jest zarówno darem Ojca, jak i wynikiem cierpliwego, wiernego wysiłku człowieka około Bożego pojmowania i dopełniania życia. Człowiek „czystego serca ogląda Boga” już obecnie w całym przedziwnym porządku życia.

Niedziela VII Wielkanocy — 14 maja

Przygotowanie młodzieży na wakacje.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 21 maja

DUCH JEZUSA CHRYSZTUSA W KOŚCIELE

Wstęp: Całe dzieje Objawienia Bożego zmierzają stopniowo do tego, by uprzytomnić człowiekowi, że nie jest on tylko „z tej ziemi” i dla niej (świata zjawiskowego, materialnego), lecz także „z Boga” i dla Boga, czyli „z Ducha”.

Pouczenie: Do ogarnięcia prawdy o „duchowości” swej natury i powołania życiowego człowiek, jako ludzkość i jednostka, dojrzewa powoli, nie bez trudności. Przedziwne jest przy tym działanie wychowawcze Boga, pełne respektu dla godności ludzkiej, i to tym bardziej, im więcej człowiek dojrzewa duchowo.

- 1) W pierwszej fazie człowiek pozostaje pod wpływem zjawisk zewnętrznych („era Ojca”). W drugiej fazie odkrywa poza zjawiskami „materialnymi” sens i rzeczywistość duchową („era Syna). Ale przede wszystkim w trzeciej fazie ośniewa pełnią prawdy („era Ducha”).
- 2) W każdej fazie życia człowiek zawdzięcza wszystko Bogu. Jednak najgłębiej poznaje „tajemnicę Boga” przez Zesłanie Ducha” (czyt. I). Pismo św. kojarzy tę prawdę już nie z antropomorfizmami, ale z tak „życiodajnymi” symbolami jak: woda, powietrze, tchnienie, ogień, światło.
- 3) „Rozlanie Ducha” w sercach ludzkich nie gwałci osoby, nie ogranicza jej wolności ani indywidualności, lecz ją wynosi, wzbogaca, potęguje zastane możliwości (analogia z „dobrowolnym” przyjęciem cudzych poglądów, „ideologii”).

Przeżycie: Kościół Chrystusowy żyje poprzez wieki, od dnia „Zesłania Ducha” na apostołów, nieogarnioną i ciągle żywą obecnością i działaniem „Ducha Chrystusa” (czyt. II, Ewang.; Dzieje Apostolskie — początek dopełniającej się do końca czasów „Ewangelii Ducha Świętego”).

Zadanie: Duch Boży zstępuje na tych, którzy pragną Jego tchnienia, proszą o Jego dary, oraz współdziałają z Jego mocami (sekwencja).

IV. OKRES W CIĄGU ROKU (II)

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 28 maja

BÓG TRÓJJEDYNY ŻYWYM FUNDAMENTEM WSPÓLNOTY

Wstęp: Chrześcijańska nauka chlubi się tym, że jest także wyrazicielką wglądów w głębię Istoty Bożej. Nie jest to osiągnięcie nadludzkich, genialnych wysiłków myśli ludzkiej, lecz najżyczliwszy dar objawiającego się Boga.

Pouczenie: Świat zjawiskowy, choć poznawany coraz lepiej przez człowieka, jest ciągle pełen piętrzących się tajemnic. Co więcej, jedną z największych tajemnic jest człowiek sam w sobie i dla siebie („istota nieznaną”). Jakże zatem mógłby on sam z siebie wyrokować o Bogu?

- 1) Odwieczne Bóg jako Tajemnica tajemnic niepokoi serca ludzkie, które kołaczą się między buntem przeciw Niemu w najtęskniejszym Jego pragnieniu. Tak było, jest i będzie zawsze, dopóki człowiek pozostanie człowiekiem.
- 2) Niedostępny w swej Istocie, Bóg objawia się ludziom przez dzieła i obrazy. Ale człowiek nie może utożsamiać Boga z żadnym dziełem ani żadnym obrazem, zwłaszcza zaś obrazem człowieka (antropomorfizmy, kultu zwierząt, rzeczy: czyt. I).
- 3) Zbliżywszy się do ludzi w Synu Jednorodzonym, Bóg objawił się przede wszystkim jako Miłość (Ewang.), i jako Miłość udziela się ludziom przez Ducha Świętego (czyt. II).

Przeżycie: Błogosławiać Boga w jego niepojętej wielkości i miłości, człowiek wznosi serce ku największej Tajemnicy w wyzwalającym uwielbieniu (psalm). Jako Miłość nieograniczona Bóg Trójjedyny jest najdoskonalszym wzorem i najgłębszym fundamentem wszelkiej wspólnoty, także między ludźmi.

Zadanie: Jeśli Bóg objawia się tak życzliwie człowiekowi w swej Istocie, oznacza to, że człowiek nie tylko może, ale jest zobowiązany „poznać” Boga, pomimo trudności i przeszkód. Zaniedbanie lub kapi-tulacja w tym względzie poniża najbardziej człowieka.

Uroczystość Bożego Ciała — 1 czerwca

SAKRAMENT JEDNOŚCI I WSPÓLNOTY

Wstęp: Życie codzienne wystawia tak często na ciężką próbę ludzkie motywy i podstawy jedności i wspólnoty. Największym zagrożeniem jest zwłaszcza maskowany egoizm, jednostkowy lub grupowy, który w swej istocie jest brakiem prawdziwej miłości („agape”).

Pouczenie: Kościół Chrystusowy zrodził się z mocy i wielkości najczystszej i najofiarniejszej miłości Zbawiciela, z Jego Ofiary Krzyżowej. Chrystus uwiecznił zbawczą i życiodajną moc tej Ofiary w sakramentalnym znaku Eucharystii, z której Kościół czerpie życie i na której opiera się jego jedność.

- 1) Kto uczestniczy w Eucharystii, jednoczy się najpierw z Bogiem udzielającym się Miłości. Znak uczy jest od wieków najwymowniejszym znakiem i wyrazem życzliwości i przyjaźni. Uczta eucharystyczna jest szczytowym wyrazem i dowodem niepojętej życzliwości Boga (Ewang.).
- 2) Przez społeczny udział w Eucharystii (Liturgia eucharystyczna) lud Boży w Kościele Chrystusowym uświadamia sobie zbawczy zamysł Miłości Bożej: najgłębsze i najpewniejsze za-

bezpieczenie i utwierdzenie wspólnoty życiowej (nie tylko chwytajna więź społeczna, lecz „jedno ciało”; czyt. II).

Przeżycie: W ciągu swego pielgrzymowania ku Bogu i wieczności, Lud Boży Nowego Przymierza posiada nieporównanie bogatsze źródło i mocniejszy fundament jedności i wspólnoty, aniżeli Lud wybrany Starego Przymierza (czyt. I psalm).

Zadanie: Błogosławiony jest ten, kto żarliwie i godnie pożywa Ciało Pana i pije Krew Jego, jako prawdziwy pokarm i napój życiowy!

Niedziela IX w ciągu roku — 4 czerwca

GRZECHY PRZECIW CZYSTOŚCI SEKSUALNEJ

Wstęp: Siła i żywotność popędu płciowego od początków jego dojrzewania stwarzają wielkie pokusy i niebezpieczeństwa jego wypaczeń i nadużyć. Przyczyniają się do tego nieświadomość natury i celów popędu, potem niezdrowe opinie i zgorzenia, wreszcie zawinione wykroczenia.

Pouczenie: Popęd płciowy, jako siła ślepa, wymaga w życiu człowieka sublimacji, czyli uduchowienia. W młodzieńczym wieku kształtują się najczęściej zasadnicze postawy życiowe także w tej dziedzinie.

- 1) Nie refleksyjne i bezwolne poddawanie się spontanicznej sile popędu (pragnienia, myśli, uczynki dezorganizują harmonię życia osobistego, oraz obniżają poczucie hierarchii wartości, szczególnie najwyższych (Bożych).
- 2) Grzechy przeciw czystości seksualnej mają także negatywny wydźwięk społeczny: niszczą u podstaw prawdziwe, trwałe i wartościowe więzi z innymi ludźmi (miłość), powodują często tragiczne krzywdy i poniżenia.
- 3) Stosunek życiowy do seksualnej dziedziny życia ludzkiego nie może opierać się na grząskim podłożu samowoli i egoizmu, które są znakiem niedojrzałości (modne opinie). Panowanie nad popędem płciowym jest możliwe przede wszystkim w oparciu o mocny fundament Bożej prawdy (psalm, Ewangelia).

Przeżycie: Zbawienie w Chrystusie Jezusie daje chrześcijaninowi gwarancję możliwości prawdziwej sublimacji także popędu płciowego (czyt. II). Bóg przestrzega niedwuznacznie również przed jego nadużywaniem (czyt. I).

Zadanie: Drogą do opanowania popędu płciowego nie jest ani sekciarski purytyzm, ani obłuda pruderia, lecz żywa więź z Chrystusem uwielbionym, który przez swoją naukę i sakramentalną łaskę błogosławi także ten życiowy dar Ojca (sakrament małżeństwa).

Niedziela X w ciągu roku — 11 czerwca

CHRZEŚCIJANIN I DOBRA RZECZOWE

Wstęp: Obok popędu płciowego jednym z najsilniejszych w życiu ludzkim jest popęd do posiadania dóbr rzeczowych. Jak pierwszy może zwyrodnąć w poniżającą „pożądliwość ciała”, tak drugi staje się zgubny jako „pożądliwość oczu”, w życiu osobistym i społecznym.

Pouczenie: Jezus Chrystus przez swoje ubóstwo i przez naukę wnosi w życie ludzkie jedynie właściwe i wyzwalające wartościowanie tzw. dóbr rzeczowych.

- 1) Chrześcijanin ocenia te dobra jako dar miłości Bożej, który należy przyjąć w postawie wdzięczności i poczucia odpowiedzial-

ności (por. Łk 12,48), szczególnie jednak jako środek służący miłości. W kultach religijnych wyrażały to ofiary składane Bogu (psalm, czyt. I).

- 2) Dobra rzeczowe nie mogą nigdy stać się celem same w sobie. Dla wyzwolenia od niebezpieczeństwa zniewalającej zachłanności Bóg powołuje nieraz człowieka do wyrzeczeń i ubóstwa dobrowolnego (powołanie Abrahama, Mateusza; czyt. II, Ewang.).
- 3) Bóg stworzył dostateczną dla wszystkich ilość dóbr rzeczowych, nieodzownych w życiu, ale zleca stale ludziom — pomimo dziejowych nadużyć — tytułem próby rozumne, powodowane sprawiedliwością i miłością gospodarowania tymi dobrami. Jest to odpowiedzialna i dalekosiężna próba.

Przeżycie: Jezus Chrystus, sam ubogi od żłóbka do krzyżowej śmierci, nie gardził dobrami rzeczowymi, lecz doceniał ich potrzebę i usługową funkcję w życiu ludzkim. Przestrzegaj jednak niedwuznacznie przed niewłaściwym pragnieniem i nadużyciem tych dóbr.

Zadanie: Gdy chrześcijanin zabiega o nieodzowne dobra rzeczowe, nie może myśleć jedynie o własnych potrzebach, lecz coraz bardziej także o możliwości służenia innym (Łk 16,9).

Niedziela XI w ciągu roku — 18 czerwca

GODZIWOŚĆ NABYWANIA DÓBR RZECZOWYCH

Wstęp: W złożonych warunkach współczesnego życia tytuły godziwego nabywania dóbr rzeczowych, zwłaszcza nieodzownych, są bardzo różne. Niektóre mają charakter stały, inne mieniają się zależnie od okoliczności.

Pouczenie: Od początków Ewangelia Chrystusowa jest głoszona wśród różnych społeczności i w niezmiernie zróżnicowanych stosunkach. Zgodnie z swym powołaniem Kościół stara się szczególnie tchnąć w zastane formy życia ducha Bożej sprawiedliwości i miłości, jako najważniejszych sił życiowych (czyt. I).

- 1) W ciągu wieków ukształtowały się i przyjęły formy godziwego nabywania dóbr rzeczowych, jak: zdobycia mienia niczyjego, dziedziczenia, zasiedzenie i przedawnienie, różnego rodzaju i rozciągłości umowy, darowizny, pożyczki, kupna, sprzedaż.
- 2) Współcześnie najbardziej powszechnym i znamionym tytułem nabywania rzeczy i prawa do nich jest praca. Już w Starym Testamencie praca uchodziła za naturalny obowiązek, który umożliwiał zaspokojenie potrzeb życiowych. Chrystus aprobował to życiem i nauką.
- 3) Zagadnienia prawa do pracy, jej godziwości, warunków zabezpieczenia, odpowiedzialności, sprawiedliwej płacy — to niektóre strony złożonej problematyki życia indywidualnego i społecznego. Kościół Chrystusowy rozważa i naświetla je w duchu Bożej prawdy.

Przeżycie: Doświadczenie dziejowe uczy, że nie wystarczają wyłącznie ludzkie wysiłki, także odnośnie do określenia godziwości nabywania i używania dóbr rzeczowych (względność, nadużycia najlepszych praw i zwyczajów). Zbawcza ingerencja Boża w Chrystusie jest nieodzowna również w tej dziedzinie (czyt. II).

Zadanie: Chrześcijanin jako świadek Chrystusa winien wносить także w dziedzinę rzeczowych wartości ducha wspaniałomyślności i bezinteresowności (Ewangelia).

Niedziela XII w ciągu roku — 25 czerwca

MŁODZIEŻ W SŁUŻBIE NARODU

Wstęp: Napisy na cmentarzu pod Monte Cassino we Włoszech: „Przechodniu, powiedz Polsce, żeśmy polegli wierni jej służbie”, „Za wolność Waszą i naszą, my żołnierze polscy, daliśmy Bogu — duszę, ziemi włoskiej — ciało, a serce — Polsce”.

- 1) Jesteście spadkobiercami najlepszych wartości. „Wierni świeccy należą do swego narodu...” (DM 21), uczestniczyście w bogactwach kulturalnych i religijnych, w bogatym dorobku wielu pokoleń, okupionym olbrzymim wysiłkiem, a bardzo często i krwią.
- 2) Jesteście odpowiedzialni... „W olbrzymim narodu trudzie, bądźmy ogniwem łańcucha co się poświęca” (Asnyk). W ciągu tysiąca lat wiele pokoleń przeszło przez naszą ziemię, każde pokolenie wzbogacało naszą kulturę religijną i narodową. Zachowajcie postawę szacunku i odpowiedzialności za ten dorobek. Pomyślcie, w jakie wartości my wzbogacimy dobro narodowe?
- 3) Przygotujcie się do trudnych zadań. Naród potrzebuje waszych umysłów, serc, charakterów. „Ponieważ zaś współczesną kulturę i cywilizację charakteryzują najbardziej wynalazki naukowe i techniczne, dlatego nikt nie może włączyć się w życie jakiejś instytucji publicznej, jeśli nie posiada właściwego poziomu wiedzy i nauki, kwalifikacji technicznych oraz odpowiedniego przygotowania do wykonywania swego zawodu. Wszystko to jednak na pewno nie wystarczy do tego, aby warunki życia codziennego układały się w sposób bardziej ludzki. Muszą one być kształtowane w oparciu o prawdę, kierowane sprawiedliwością, muszą czerpać swą moc z wzajemnej miłości ludzi do siebie i rozwijać się w atmosferze wolności” (Pacem in terris 148 i 149).

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

HIERARCHIA WE WSPÓLNOCIE KOŚCIOŁA

Wstęp: Kościół święty, jako szczytowy wyraz Bożego planu zbawienia, jest społecznością, w której jednoczą się dwa porządki: Boży i ludzki. Nie byłoby Kościoła bez jednego albo drugiego. Ale porządek Boży jest bezwzględnie większy, absolutny.

Pouczenie: Przyjmując naturę ludzką, Jezus Chrystus, Syn Boży, uniżył się i przyjął postać Sługi Miłości. Równocześnie jednak był świadomy tego, że wzbogaca nas ludzi światłem Prawdy i odradzającą mocą życia Bożego, czyli najwyższymi wartościami, poza ludzką kompetencją i możliwościami.

- 1) Żywy przekaz Prawdy absolutnej i szafarstwo Życia łaski zabezpieczył Zbawiciel, zwierając je wybranym spośród rzeszy uczniów Apostołom i zobowiązał ich samych i ich następców do — wiernej, odpowiedzialnej posługi, aż do końca czasów.
- 2) Hierarchia w Kościele Chrystusowym nie jest wynikiem ewolucji społecznej lub uzurpacji, jak w ludzkich instytucjach to bywa, lecz wywodzi się z natury Kościoła, czyli z woli Boga zbawiającego i niezmiennego. Stąd jest ona w Kościele nieodzowna, jako żywy fundament i poręczenie zbawienia („Opoka”; Ewangelia).

- 3) Współczesne formy apostołstwa wiernych świeckich nie oznaczają uczestnictwa w „kompetencjach” Hierarchii, lecz mobilizują do lepszej wspólnej realizacji zbawczej misji Kościoła w świecie.

Przeżycie: Istotne i powszechne posłannictwo Kościoła, którego wyrazem i gwarantem jest instytucja Hierarchii, nie może ulegać przemianom w sensie „demokratyzacji”, czyli uzależnienia od zmieniających, partykularnych tendencji społecznych.

Zadanie: Chrześcijanin współczesny zabiega o coraz lepsze zrozumienie i czynny udział w obowiązującej niezmiennie woli Boga misji zbawczej Kościoła, której wykładnie zlecił Zbawiciel Hierarchii, a wypełnienie wszystkim swoim wybranym (czyt. I).

U w a g a: W miesiącach wakacyjnych (lipiec — sierpień) nie przewiduje się odrębnych nauk-homilii dla młodzieży ze względu na rozmaite warunki jej udziału we Mszy św.

Niedziela XXII w ciągu roku — 3 września

PRAWDOMÓWNOŚĆ I KŁAMSTWO

Wstęp: Współżycie między ludźmi i więź prawdziwej wspólnoty są możliwe — obok innych współczynników — tylko na podłożu prawdy. Niezgodność z prawdą, świadoma i pogłębiona, rozkłada psychikę ludzką i społeczne współżycie, oddala i przeciwstawia wzajemnie.

Pouczenie: Już w Pierwszym Przymierzu posyłał Bóg do ludzi mężów prawdy, pomimo oporów i trudności (por. czyt. I): zabiegali oni o utwierdzenie prawdy w życiu ludzkim. Jezus Chrystus wstąpił w to życie jako Prawda uosobiona (J 14,6): głosił prawdę życiem i nauką.

- 1) Naśladowanie Chrystusa jest najpierw szukaniem zgodności z prawdą Bożą. Gdy człowiek zabiega o poznanie prawdy w Bogu, także prawdy o sobie samym, i urzeczywistnia ją mimo trudności w życiu, tym samym utwierdza się w prawdzie i upodobnia do Boga (Ewangelia).
- 2) Po wtóre, gdy człowiek miłuje prawdę i żyje nią oraz postępuje w prawdzie, wówczas wnosi ją także w współżycie z innymi w słowie i czynie (por. czyt. II). Prawdomówność, roztropna i jednocześnie bezkompromisowa, budzi zaufanie wzajemne i poczucie zabezpieczenia.
- 3) Kłamstwo w istocie swej jest sprzeczne z naturą i wolą Bożą, przeciwstawia się Bogu jako prawdzie odwiecznej i przeczy Mu jako zbawczej Miłości. Kłamstwo zwłaszcza szkodliwe, jak również pochodne zjawiska, np. obluda, niszczą też społeczne więzi zaufania i współdziałania, często bezpowrotnie.

Przeżycie: Chrystus dowiódł życiem i nauką, że jedynie szukanie prawdy jako miłości i zachowanie jej w życiu prowadzi do pełni życia. Zapowiadali to już natchnieni poprzednicy (psalm).

Zadanie: Chrześcijanin jest świadomy tego, że skażony przez grzech pierworodny, nie zawsze ma odwagę uznać i głosić pełną prawdę Miłości Bożej. Nie można jednak ulegać małodusznie zakłamaniu, które oddala od Boga i utrudnia życie, osobiste i społeczne.

Niedziela XXIII w ciągu roku — 10 września

POSZANOWANIE TAJEMNICY I WIERNOŚCI

Wstęp: Zagadnienie prawdy i prawdomówności jest w życiu ludzkim

bardzo złożone. Przede wszystkim dzielenie się dobrem prawdy z innymi jest stopniowane i przejawia się w rozmaity sposób.

Pouczenie: Objawienie Boże, zwłaszcza w przedłożeniu Jezusa Chrystusa, mówi o Bogu, że jest On jako Prawda odwieczna równocześnie niezglębioną Tajemnicą i zarazem w swoim miłościwym zwróceniu się niezachwianą wiernością.

- 1) Cześć dla prawdy, zwłaszcza w jej Boskim źródle, wymaga nieraz zachowania tajemnicy, czyli chwilowego utajenia prawdy: człowiek musi być wewnętrznie usposobiony i przygotowany do przyjęcia pełnej prawdy. W życiu ludzkim pochodne tajemnice naturalne, przyrzeczone lub powierzone, których należy przestrzegać.
- 2) Istotną cechą miłości jest wierność, która sprawia, że za myślami i czynami idą czyny, zwłaszcza skierowane ku uwielbieniu Boga i ku dobru bliźnich. Bóg jest prawzorem wierności. Kto naśladuje Boga, wyraża szacunek dla siebie i dla tego, komu jest winien zachować wierność, szczególnie w wyniku przyrzeczeń.
- 3) Zdrada tajemnic, zwłaszcza naturalnych, społecznych i wiarygodności pogrążają człowieka w jego odczuciu własnym i w opinii społecznej, ale szczególnie są obrzydliwością przed Bogiem.

Przeżycie: Gdy Bóg wprowadza człowieka w tajemnice swej Miłości, równocześnie obowiązuje go do wnoszenia jej zbawczych mocy w życie i współżycie z innymi (por. czytania, Ewangelia).

Zadanie: Chrześcijanin pojmuje udział w tajemnicach i postulatach wierności jako wyrazy szacunku dla godności ludzkiej, powołanej do wolności dzieci Światłości.

Niedziela XXIV w ciągu roku — 17 września

Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Niedziela XXV w ciągu roku — 24 września

Temat dowolny

Niedziela XXVI w ciągu roku — 1 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVII w ciągu roku — 8 października

POSZANOWANIE GODNOŚCI LUDZKIEJ I DOBREGO IMIENIA

Wstęp: Czytania niedzielne o „Winnicy Pańskiej” są wyrazem niepojętej miłości Boga, który darzy człowieka nie tylko życiem, bogatszym niż u innych stworzeń, lecz także godnością podobieństwa Bożego.

Pouczenie: Im wyższy dar, tym większego domaga się on poszanowania. Wyrazem tego jest przede wszystkim coraz bardziej żywotne poczucie odpowiedzialności za otrzymany dar (por. czyt. I, Ewangelie).

- 1) Szacunek dla człowieczeństwa, którego szczególnym znakiem jest cześć dla dobrego imienia, jest wartością wspierającą rozwój i dojrzewanie człowieka, tak w sensie doczesnym, jak i nadprzyrodzonym. Brak poczucia godności ludzkiej hamuje rozwój i wypacza.
- 2) Wielkość godności ludzkiej zasadza się na darze pierwocin miłości i chwale Bożej. W ciągu życia człowiek winien świadomi

mie i cierpliwie utwierdzać i pogłębiać te pierwociny, oraz unikać wszystkiego, co go poniża i pozbawia godności (grzech). Chrześcijański szacunek dla siebie jest pokorną wdzięcznością wobec Boga.

- 3) Kto szanuje prawdziwie (nie błędnie) godność ludzką w sobie samym, ten respektuje ją także u bliźnich. Kto okazuje należną cześć bliźniemu, pomaga mu w duchowym dojrzywaniu i — pojmuje coraz głębiej własną godność.

Przeżycie: Chrystus ukazał w życiu swoim, że najpełniej utwierdza i wzbogaca w sobie i u innych wielkość człowieczeństwa ten, kto pojmuje ją po myśli Bożej i według tego postępuje oraz innych skłania do tego samego („Zgorszenie” krzyża uwielbienie w zmartwychwstaniu; por. też czyt. II).

Zadanie: Okazywanie czci drugiemu i jej ochrona winny być tego rodzaju, żeby nie „upajały” fałszywie, lecz zachęcały do stałego wysiłku w dobrym i powstrzymywały od złego tj. zarówno od nowych grzechów, jak od recydywy.

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 15 października

Dzień Modlitw Pracowników Lecznictwa

Niedziela XXIX w ciągu roku — 22 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXX w ciągu roku — 29 października

Temat dowolny

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

ZYWOTNE DZIEŁO UŚWIĘCENIA

Wstęp: Prorocza wizja św. Jana (czyt.) jest zapewnieniem, że zbawcze dzieło, podjęte i dopełniane przez Boga, zwłaszcza w Jezusie Chrystusie, nie jest iluzją, ani nie zakończy się fiaskiem. Bóg osiąga swoje cele i przeprowadza zamierzenie nie według ludzkich miar i sposobów.

Pouczenie: Współczesne posoborowe spojrzenie na postaci Świętych i Błogosławionych uwypukla lepiej wielkość i prężne moce Tajemnicy Paschalnej Chrystusa, która nieustannie poprzez dzieje Kościoła przejawia się w życiu i dziełach dzieci Światłości (czyt. II).

- 1) Z jednej strony uświęcenie serc ludzkich jest uwarunkowane i zapoczątkowane przez wolną, miłościwą a niezmienną decyzję Boga (czyt. I i II). Dla względów Sobie wiadomych Bóg nie objawia doraźnie swoich osiągnięć. Ale jest rzeczą bezwzględnie pewną, że nie podejmuje On dzieł wątpliwych i skazanych na bankructwo, jak to ludziom tak często się zdarza.
- 2) Z drugiej strony zew Bożej łaski mobilizuje serca ludzkie do wiernego i pełnego oddania i zaangażowania. Drogi i wskazania Boże są nieraz tak niepozorne i nie atrakcyjne, owszem — w oczach „świata” — nawet śmieszne i uwłaczające ludzkim ambicjom i nadziejom (Ewangelia). W rzeczywistości drogi Pańskie są niezrównanymi dźwigniami ku pełni życia i światłości.

Przeżycie: Gdy Kościół w swojej odnowie liturgicznej uwypukla nowe, bliskie naszym czasom postaci Świętych, podkreśla, że Bóg

technie także dzisiaj swoje zbawcze moce, nie wędzące i nie wy-
czerpane, w serca ludzkie, oraz że także dzisiaj wiele tych serc
jest otwartych za zew łaski.

Zadanie: Chrześcijanin nie dopuszcza do obozwardnienia lub zniechęce-
nia wewnętrznego — pod wpływem współczesnych, modnych a tak
upraszczanych diagnoz o „sekularyzacji i ateizacji” świata. Bóg
jest nieogarniony i niestrudzony w pomysłach możliwościach zbli-
żenia się do człowieka i porwania go ku Sobie, a serca ludzkie —
pomimo wahań i odchyień — nie są także głuche na głos Boży.

Niedziela XXXI w ciągu roku — 5 listopada

CHRYSYTYANIZM I KULTURY LUDZKIE

Wstęp: Posłannictwo Chrystusa i Jego Kościoła odnosi się zasadniczo do
wartości i celów nadziemskich, nadprzyrodzonych. Skoro jednak
te wartości i cele urzeczywistniają się w życiu człowieka, obok
innych czynników, współkształtują one różne kultury ludzkie, w
których wypowiada się rozwój prawdziwego człowieczeństwa (por.
Häring, „Nauka Chrystusa”, t. VI, s. 188 nn).

Pouczenie: Objawienie Boże w Starym Przymierzu kształtowało wybit-
nie kulturę Izraela. Chrystianizm, przeżywany rzetelnie przez lu-
dzi, w swoich powszechnych, wiecznie żywotnych prawdach, prze-
nika od wieków różne zastane kultury, uszlachetniając je i wzbog-
acając.

- 1) Tworzenie się prawdziwej kultury, w której wypowiada się
duch ludzki, nie jest hamowane, lecz wspierane przez prawdzi-
wą religię. Jest nakazem Boga-Stwórcy od początku, by czło-
wiek kształtował siebie samego i swoje środowisko życiowe,
służąc Bogu (Rdz 1,28; czyt. II).
- 2) Wypaczenie istoty religii przez egoizm, ciasnotę, obłudę itp.
przejawia się również w zniekształceniach kultury ludzkiej, co
jest sprzeczne z wolą Bożą (por. czyt. I, Ewang.).
- 3) W szczególności liturgia Kościoła i kapłaństwo hierarchiczne
są ważnym czynnikiem kulturotwórczym, zarówno pod wzglę-
dem rzeczowym (materialnym — kultura materialna), jak i o-
sobowym, w sensie jednostkowym i społecznym (kultura du-
chowa).

Przeżycie: Przez swoje Wcielenie i życie w ramach określonej społecz-
ności, Syn Boży ukazał, że także religia jako wolny i niezależny
dar Boży potrzebuje kultury ludzkiej, by mogła się wyrażać do-
strzegalnie, w widzialnej postaci.

Zadanie: Chrześcijanin, świadomy ścisłej współzależności między religią
i kulturą, stara się według warunków i możliwości wzbogacać kul-
turę środowiska jak i powszechną.

Niedziela XXXII w ciągu roku — 12 listopada

MŁODZIEŻ KOŚCIOŁEM JUTRA

Wstęp: Na zakończenie II Soboru Watykańskiego Papież i biskupi skie-
rowali specjalne orędzie do różnych grup społecznych: do rządzą-
cych do intelektualistów i naukowców, do artystów, do kobiet,
do robotników, do chorych i cierpiących, a wśród tych grup zna-
lazła się również i młodzież. Bo wy jesteście tymi, którzy two-
rzyć będą Kościół jutra, jesteście nadzieją Kościoła.

1. „Przejmiecie pochodnie z rąk Ojców waszych”.
Przejmiecie całą spuściznę Kościoła, która jest przekazywana

już przez dwadzieścia wieków w świecie, a przez dziesięć w naszej Ojczyźnie. Wielka jest więc wasza odpowiedzialność wobec Boga i wobec przyszłych pokoleń.

2. „Będziecie tworzyć społeczność jutra”.
Jaka będzie ta społeczność Ludu Bożego?
Powinna być znakiem Boga Żywego dla świata, żyć miłością i prawdą. Każdy z was ma być żywą i dynamiczną częścią tej społeczności i dlatego powinien:
 - a) być współpracownikiem Kościoła ożywionym i umocnionym przez Ducha Świętego,
 - b) udzielać światu miłości i życia Bożego przez osobiste świadectwo,
 - c) przyczyniać się do tworzenia jedności rodziny ludzkiej.
3. „Kościół patrzy na was z ufnością i miłością”.

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 19 listopada

RELIGIA CHRZEŚCIJAŃSKA I WSPÓLNOTY POLITYCZNE

Wstęp: Jest rzeczą znamienne, jak ściśle i wnikliwie, a zarazem odpowiedzialnie i dalekosiężnie są traktowane w Objawieniu Bożym sprawy doczesne życia ludzkiego, jednostkowego i społecznego (Czytania niedzielne).

Pouczenie: Chociaż religia chrześcijańska jest zorientowana eschatologicznie (czyt. II, ewangelia), to jednak widzi ona trzeźwo dojrzewanie człowieka dla wieczności w określonych warunkach życia doczesnego. Uporządkowaniem zaś tego życia w wymiarze społecznym zajmuje się polityka (por. Häring, „Nauka Chrystusa”, t. VI, s. 147 nn).

- 1) Religii zwłaszcza objawionej i polityki nie można nigdy mieszać ze sobą, gdyż jest to obustronnie szkodliwe. Prawdziwie religijne postawy obywateli w zdrowych strukturach społecznych wywierają najczęściej korzystny wpływ, podczas gdy religijne przejawy zwyrodnienia powodują skutki ujemne.
- 2) Religia chrześcijańska „jako taka pozostawia wiele otwartych możliwości politycznych”, a „wyklucza jedynie wszelką sprzeczną z naturą depcząca godność człowieka formę państwa” (op. c. s. 153). Współczesne formy życia i działalności polityczne są bardzo złożone.
- 3) Religijna moc wiary skłania do tego, że wierzący zabiegają z religijnego przekonania i poczucia odpowiedzialności o zgodny z naturą i przychylny religii oprządek w społecznościach politycznych.

Przeżycie: Chrystus Pan jest dla swoich wiernych doskonałym wzorem najczystszej, służebnego, ale nie niewolniczego oddania wobec społeczności narodowej i państwowej („miłości Ojczyzny”), chociaż nie był bezpośrednio zaangażowany politycznie.

Zadanie: Chrześcijanin nie upatruje w polityce „sprawy diabelskiej” (pomimo dziejowych nadużyć), ale jest świadomy, że taka działalność polityczna podlega odpowiedzialności wobec Boga jako powinność życiowa.

Uroczystość Chrystusa Króla — 26 listopada

Święto patronalne „Społecznej Krucjaty Miłości”.

KAZANIA DLA DZIECI

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO DLA DZIECI

1. Tematy kazań dla dzieci są ułożone podobnie jak dla młodzieży. Należy więc zapoznać się z „Wprowadzeniem do planu homiletycznego dla młodzieży — na rok 1971/72”. W tym roku duszpasterskim Jezus Chrystus ukazuje się nam jako

„ŚWIATŁOŚĆ NARODÓW”

2. Celem kazań dla dzieci jest:

— uwrażliwienie, że Pan Jezus jest rzeczywiście „Światłością narodów” czyli wszystkich ludzi, oraz że każdy człowiek jest „dzieckiem Świata”; ... albowiem wy wszyscy jesteście dziećmi światła...” (I Tes 5,5);

— uwypuklenie, że Pan Bóg wzywając i zapraszając dzieci na drogi wiodące do „Światłości” pragnie, aby one pozostały wolą Bożą w odniesieniu do wszystkich ludzi, naszych bliźnich. Każdy bowiem człowiek jest naszym bliźnim;

— wyrobienie czynnej postawy braterskiej, by chętnie służyć innym w domu, w szkole, na katechizacji, na ulicy, w czasie zabawy, w podróży. „Postępujcie jako synowie światłości” (Ef 5,8).

3. W urzeczywistnianiu tych zadań Pan Jezus jest dla dzieci wzorem prawdziwej, bezinteresownej, czystej i ofiarnej miłości braterskiej.

Trzeba iść za Panem Jezusem („Ja jestem Światłością Świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności” — J 8,12) i być światłem dla drugich („Wy jesteście światłem świata...! Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” — Mt 5,14-16).

Chcemy być prawdziwymi ludźmi, bliźnimi wszystkich ludzi, takimi, jakimi Pan Jezus chce nas widzieć.

JEZUS CHRYSTUS ŚWIATŁOŚĆ NARODÓW

I. OKRES ADWENTU

Niedziela I Adwentu — 28 listopada

REFLEKTORY PANA JEZUSA

1. Ziemskie lampy, sygnały świetlne, reflektory itp. nie dają tyle światła, co blask samego Jezusa, Pan Jezus oświetla to, co złe, i to, co dobre. Żadnym światłem nie wskażesz dobrego postępowania, jedynie światłem Pana Jezusa. Czekaj na światło Pana Jezusa (Ewangelia, czekanie gospodarza na Syna Człowieczego).
2. Pan Jezus jest jakby latarnią morską dla rozbitków, dla jęczących chorych, dla umierających, dla biednych i bogatych — dla czarnych i białych. Jest „światłością narodów” (Iz 42,6).
3. Czy jest moim światłem? Czy proszę Go o oświecenie w chwilach złych, w czasie pokusy? A może jest we mnie ciemno, może jest we mnie piwnica, studnia zapleśniała, komora zakurzona (grzech)? Adwent daje hasło: wpuść do siebie światło Boże!

Niedziela II Adwentu — 5 grudnia

ŚWIATŁO BOŻE POKAZUJE NAM BLIŹNICH

1. Zjawisko ciemności utrudnia widoczność, nie nie widać. Brudne, ciemne serce utrudnia życzliwe podejście do kolegów. Mówisz: „on ma ciemne oczy”, tzn. coś złego uczynił. Potrzeba ci jasności, światła Bożego, abyś widział, że obok są bliźni. Światło Pana Jezusa pobudza cię do miłości.
2. Prorok Izajasz podaje przykłady, jaki będzie piękny świat, jeśli będziemy miłować (por. 11,1-10; wilk w zgodzie z barankiem, pantera z kozłębciem, cięłą z lwem, krowa z niedźwiedziem, niemowlę igrąć będzie z kobrą, z żmiją będzie dobrze).
3. Co dziecko wnosi we współżycie z innymi? Czy miłuje nawet chuligana, pijaka, kolegę, który rozrabia i nie chce się uczyć?

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

GWIAZDA WIECZNEGO EKРАНU

1. Gdyby Matka Boska wystąpiła w telewizji, powiedziałaaby, że jest „Niepokalanie Poczęta”, wybranką, łaski pełną, błogosławioną między niewiastami... Z wieloma przywilejami.
2. Dlaczego? Bo pierwsi rodzice zgrzeszyli, zostali ukarani. Bóg pocieszył ich obietnicą — zapowiedzianą Matki i Syna.
3. Kogo Bóg wybrał na Matkę swego Syna? Zwykłą dziewczynę? Może grzeszną? Nie. Miał plan Boży: wybrał i uprzywilejował mieszkankę Nazaretu. Wobec mnie ma też plany: chce mnie uprzywilejować „owocami światłości”.

Niedziela III Adwentu — 12 grudnia

BĄDŹ MOCNY I SKROMNY!

1. Kim powinieneś być? Męstwo, siła twojej duszy, potrzebne, abyś nie był leniwy, gnuśny, zbyt ostrożny, abyś był odważny w mówieniu prawdy, w obronie słabszych itp. To jedno. Ale też niekiedy musisz być pokorny, skromny, nieśmiały, niepewny, wiedząc, że łatwo można pomylić się, zgrzeszyć, coś może się nie udać.
2. Prorocy, św. Jan Chrzciciel — oto przykłady męstwa i skromności (odważny w mowie, w znoszeniu śmierci; słabi, skromni w pożywieniu, w ubiorze, bez wyszukania).
3. Pan Jezus raz był męski (np. wyrzucenie przekupniów, oskarżenia faryzeuszów), innym razem był skromny (np. nie bronił się). „Uccie się ode mnie, żem jest cichy...” Moim wzorem!

Niedziela IV Adwentu — 19 grudnia

BĄDŹ ROZTROPNY I SPRAWIEDLIWY

1. Masz wiele zajęć, które trzeba podzielić umiejętnie na konieczne, użyteczne, zbyteczne: uczenie, słuchanie rozkazów, telewizor, gra w piłkę, praca w domu itp. Bądź roztropny. Zastanów się. Patrz na przyszłość!
2. Wokół ciebie dzieje się tyle krzywdy. Czy ty jesteś sam sprawiedliwy? Czy wiesz, czym jest sprawiedliwe mówienie, sprawiedliwe granie itp. Każdemu to, co mu się należy.
3. Pan Jezus chwalił roztropnych i sprawiedliwych. Zachowanie św. Józefa (Ewangelia) nacechowane jest roztropnością i sprawiedliwością. Czyn podobnie! Musisz ćwiczyć się — abyś wyrósł na męża sprawiedliwego i roztropnego.

II. OKRES BOŻEGO NARODZENIA

Boże Narodzenie — 25 grudnia

KOCHAJ LUDZI POKORNIE

1. Opis Narodzenia Pana Jezusa wykorzystać do wykazania, że pokorne Niemowlę przyciągnęło ludzi prostych i mądrych, że pokorne przyjście Pana Jezusa zyskało Mu wyznawców.
2. Pokora Pana Jezusa przykładem dla nas, abyśmy i my byli pokorni.
3. Kochaj ludzi pokornie! Uważaj się za jednego z rówieśników, nie wywyższaj się bogactwem, lepszym ubiorem, lepszym stopniem w zezycie! Nie opowiadaj o telewizji tym, którzy jej nie mają. Nie zachwalaj jedzenia przy tych, którzy są biedni! Chcesz kochać — bądź jak mały Pan Jezus pokorny!
Aktualne: Podziel się prezentami pod choinką z tymi, którzy nic nie mają.

Święto Świętej Rodziny — 26 grudnia

CZY TWOJA RODZINA JEST ŚWIĘTA

1. Symptomy przeciętnej rodziny polskiej: zaniedbanie niedzielnej Mszy św., pijaństwo, brak gorliwości religijnej itp. Przykładowo wymienić. Brak świętości.
2. Porównywać Świętą Rodzinę z naszą rodziną: sprawa modlitwy i u nas, miłość tam i u nas itp.
3. Będę się modlił, aby moja rodzina była bardziej święta. Modłę się za matkę, za ojca, za rodzeństwo i za siebie. Będę z szacunkiem patrzył i ustępował miejsca matkom spodziewającym się dziecka. Będę przykładny dla młodszych, którzy należą do rodziny sąsiadów.

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

MATKA PANA JEZUSA MATKĄ NASZĄ

1. Matka — osoba najbliższa i najbardziej kochana. Dziecko wszystko zawdzięcza swej matce, zdane jest zupełnie na miłość i dobroć matki.
2. Matka Pana Jezusa
 - a) żyje dla swego Syna (por. Łk 2,48)
 - b) Pan Jezus oddaje nam Swoją Matkę (por. J 19,26-28)
 - c) Matka Niebieska kocha swoje ziemskie dzieci, jak niegdyś kochała Pana Jezusa.
3. Nowy Rok niesie ze sobą wiele niewiadomych — podobnie jak wejście do ciemnego, mrocznego pokoju. Dziecko Boże wkracza ufnie w Nowy Rok — trzymając się Matki Niebieskiej.

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 2 stycznia

Temat dowolny

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

PAN JEZUS PRAGNIE BYĆ ŚWIATŁOŚCIĄ TWEGO ŻYCIA

1. W mroku ciemności często kryje się zło i niebezpieczeństwo. Ciemności szukają ludzie źli (J 12,35). Dziecko lęka się ciemności, szuka światła.
2. Cały świat przez wiele wieków pogrążony był w ciemności grzechu i panowania szatana. Długo oczekiwana Światłość weszła nad Jerozolimą (Iz 60, 1-3). Tą Światłością jest Pan Jezus (J 1,9; 12,46). Pan Je-

zus przychodzi również do każdego dziecka (Chrzest, Komunia św. — symbol zapalanej świecy). Pan Jezus swą nauką i przykładem życia ukazuje, oświeca drogę do Ojca. Kto chodzi w tej światłości, nie zbłądzi.

3. Światło gwiazdy betlejemskiej przywiodło Mędrców do Pana Jezusa. Światłość i wiara zaprowadzi każdego z nas do nieba. Szukaj Światłości i żyj w Światłości poprzez życie jasne, dobre i piękne (Ef 5,8).

III. OKRES W CIĄGU ROKU (1)

Święto Chrztu Pana Jezusa — 9 stycznia

PAN JEZUS UCZY NAS ŻYCIA RODZINNEGO

1. Dom rodzinny — miejsce najbardziej bezpieczne, najbardziej szczęśliwe. Dziecko bardzo przeżywa rozstanie z domem rodzinnym, choćby ono było nawet krótkie. Pan Jezus mając lat 30, opuszcza na zawsze dom rodzinny (Mk 1,9).
2. Najpiękniejsze beztroskie lata dziecięce spędza Pan Jezus w domu nazaretańskim, pod opieką swej Matki i Opiekuna. Jak ptak w gnieździe dojrzewa do samodzielnego lotu tak dziecko dojrzewa do samodzielnego życia. Pan Jezus w ciepłe miłości Maryi i Józefa „wzrastał w latach, w mądrości i w łasce u Boga i u ludzi” (Łk 2,52).
3. Dziecko rośnie i dojrzewa w swojej rodzinie. Dobrzy rodzice otaczają dziecko miłością. Pouczają, upominając, a niekiedy nawet karzą. Dziecko, które słucha i szanuje swoich rodziców, podobnie jak Pan Jezus będzie wzrastać w mądrości i w łasce u Boga i u ludzi.

Niedziela II w ciągu roku — 16 stycznia

DZIECKO POMAGA RODZICOM WYKONAĆ ICH NAJWAŻNIEJSZE ZADANIE

1. Pan Bóg powierzył rodzicom wydanie na świat i wychowanie dzieci. To jest najbardziej zaszczytny, a zarazem najbardziej trudny obowiązek rodziców. Życie i wychowanie swojego Syna Pan Bóg również powierzył ludziom.
2. Dziecko Boże pomaga rodzicom wypełnić ich najważniejsze zadanie:
 - a) jest posłuszne rodzicom,
 - b) szanuje ich pracę i trud,
 - c) odwziewa się rodzicom pomagając, modląc się za nich sprawiając im małe, codzienne radości.
3. Takie dziecko, podobnie jak Pan Jezus, jest źródłem radości i skarbem dla rodziców. Poprzez takie dziecko rodzice dostrzegają miłość i dobroć Boga (Iz 49,6).

Niedziela III w ciągu roku — 23 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela IV w ciągu roku — 30 stycznia

TWOJE WSPÓŁŻYCIE ZE STARSZYMI

1. Źle człowiekowi, kiedy jest sam. Stwierdził to Pan Bóg jeszcze w raju. Dziś stwierdza to doświadczenie. Czy moglibyście żyć bez starszych? Czy dobrze jest dzieciom bez rodziców?

2. Żyjcie w otoczeniu ludzi bliskich.
Pan Bóg sprawił, że jesteście sami. Macie rodziców, dziadków, wychowawców, otoczeni jesteście starszymi.
3. Czy im pomagacie?
 - a) swoim zachowaniem, wdzięcznością?
 - b) zrozumieniem dla ich pracy
 - c) usługą.

Niedziela V w ciągu roku — 6 lutego

DOBRY BÓG DAJE MI ŻYCIE I ZDROWIE

1. Kto ma życie? Na świecie jest wiele istot żywych — rośliny, owady, ryby, ptaki, zwierzęta, człowiek. Dla wszystkich tych istot Bóg daje pokarm. Cała przyroda cieszy się, że Bóg ją stworzył i opiekuje się nią.
2. Tylko człowiek rozumie, kto mu dał życie i może za nie Panu Bogu dziękować i mówić, że z życia się cieszy. O tym, że życie jest wielkim darem, wiedzą ludzie ciężko chorzy (podać przykład); ludzie nie żałują pieniędzy, czasu na leczenie — bo życie i zdrowie to wielki Dar Boży.
3. „Nie zabijaj” — powiedział Pan Bóg i chce, abyśmy szanowali życie i zdrowie. Pan Bóg sam wielu chorym wracał zdrowie, życie (podać przykłady).

Niedziela VI w ciągu roku — 13 lutego

Temat dowolny

IV. OKRES WIELKIEGO POSTU

Niedziela I Wielkiego Postu — 20 lutego

WALCZ Z POKUSAMI

1. Po upadku pierwszych ludzi (czyt. I) szatan jest największym wrogiem ludzi. On to jest sprawcą wielu pokus — złych okazji do grzechu, podobnie jak Adama i Ewę pragnie odwieść nas od Boga — przez pokusy. Kusi nas przez złych ludzi, podając nam złe myśli.
2. Pan Jezus pokonał szatana przez swoją mękę i śmierć. Kiedy był kuszony przez szatana, odrzucił jego pokusę — nauczył nas jak zwalczać pokusy szatańskie (Ewangelia).
3. Przy pomocy Pana Jezusa możemy pokonać największego wroga dusz naszych — szatana, który chce koniecznie odzyskać serce, które stracił przez Chrześcijaństwo. Jak możemy zwalczyć wszelkie pokusy? Pan Jezus każe czuwać, modlić się i umartwiać się.

Niedziela II Wielkiego Postu — 27 lutego

SZANUJ SWOJE ZDROWIE CIAŁA

1. Zdrowie jest większym bogactwem niż złoto, drogie kamienie, wielkie sumy pieniędzy. Ludzie bogaci — milionerzy, ale chorzy oddaliby wszystko byleby odzyskać zdrowie.
2. Trzeba być zdrowym, żeby móc się uczyć, pracować. Każdy z nas otrzymuje od Pana Boga specjalne zadanie na ziemi. Kiedy będę zdrowym, silnym, mocnym, będę mógł łatwiej to zadanie wypełnić (por. Abraham, św. Paweł — mogli swoje zadanie wypełnić; byli bowiem zdrowi, silni).
3. Pan Bóg ten wielki skarb — zdrowie — przeznaczył nie tylko dla

człowieka samego, ale zdrowy człowiek ma służyć społeczeństwu, państwu. Szanujmy więc ten dar Boży — zdrowie (odżywienie, higiena, sport, hartowanie).

Niedziela III Wielkiego Postu — 5 marca

GRZECH PRZECIW ŻYCIU I ZDROWIU CIAŁA

1. Dar życia i zdrowie otrzymaliśmy z rąk naszego Ojca — Stworzyciela nieba i ziemi i wszystkich rzeczy widzialnych. Nie jesteśmy więc właścicielami tego daru, ale „włodarzami”. Im większy dar życia tym większa odpowiedzialność. Dar życia i zdrowia jest jednym z największych darów.
2. Pan Jezus wiedział o tym, dlatego uleczył wielu chorych. Doceniał On najlepiej, jak wielkim darem jest zdrowie i życie. Są grzechy, które naruszają nasze zdrowie i życie: samobójstwo, zabójstwo, zemsta, gniew, klótnie, bójki; nieprzestrzeganie przepisów drogowych; palenie tytoniu, picie napojów alkoholowych itp.
3. Dobry Bóg jest Panem życia i śmierci. On chce, byśmy cenili dary — zdrowie i życie i troszczyli się o nie.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 12 marca

DZIECKO BOŻE WOBEC CHORÓB I CIERPIENI

1. Większa ilość ludzi cieszy się zdrowiem i jest wolna od chorób i cierpień. Pomyślcie, ile jest na świecie szpitali, gdzie są ludzie, którzy całymi dniami i nocami cierpią, płaczą i szukają ulgi w cierpieniu. Choroby i cierpienia są karą za grzech pierworodny Adama i Ewy.
2. Nasza postawa wobec chorób. Staramy się je zwalczać (lekarze, wysiłki naukowców, lekarstwa, apteka). Co robić kiedy choroba jest nieuleczalna? Tajemnicę tego odgadniemy w przyszłym życiu. Pan Bóg wie najlepiej, co czyni. Nie zawsze choroba czy nieszczęście muszą być karą za grzech. Pan Bóg doświadcza nas nieraz, czy i w nieszczęściu będziemy Mu wierni (por. Hiob, Tobiasz).
3. Wszystko oddać pod wolę Boga. Nie będziemy narzekać, jeśli spotka nas coś niedobrego (choroba, krzywda, zmartwienie). Wszystko przyjmujemy od Boga i wszystko Mu oddamy — wtedy będziemy prawdziwymi dziećmi Bożymi. Będziemy też pamiętać w modlitwach o chorych i cierpiących, aby Pan Bóg ich pocieszył i wzmocnił.

Niedziela V Wielkiego Postu — 19 marca

Temat dowolny

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 26 marca

Czytanie Męki Pańskiej.

V. OKRES WIELKANOCNY

Wielkanoc — 2 kwietnia

PAN JEZUS ZWYCIĘZCA ŚMIERCI I SZATANA

1. Zmartwychwstanie to największy cud. Po wielkim Piątku nastąpiła Wielkanoc. Pan Jezus zmartwychwstając pokonał śmierć i szatana. Ze śmiercią nie skończyło się życie Pana Jezusa.
2. Tajemnica paschalna — tajemnicą zbawienia. Pan Jezus przyszedł na ziemię po to, by nas zbawić. Posłuszny swemu Ojcu Niebieskiemu rozpoczął swe zbawcze dzieło od pokutnego wezwania: leczyl nie tyl-

ko chore ciała, ale leczył również chore dusze, skażone grzechami i mocą szatana; w końcu wziął na siebie nasze grzechy i umarł. On pojednał nas z Ojcem Niebieskim i z ludźmi. Ustanowił Nowe Przymierze, które przypieczętował swoją Krwią i swoim Zmartwychwstaniem.

3. Pan Jezus nas od zguby ocalił. „Wiecie przecież, że nie srebrem czy złotem jesteście odkupieni, lecz Krwią Najdroższego Chrystusa, Baranka bez skazy” (I P 1,18). Gdyby Zbawiciel nas nie odkupił, dalej trwalibyśmy w grzechu i w niewoli szatana. Koniec nasz byłby straszny, byłibyśmy wiecznie potępieni, w więzach szatana, wiecznie nieszczęśliwi. Stale winniśmy mieć to na uwadze, że On nas od zguby ocalił przez swoją Mękę, Śmierć, Zmartwychwstanie. Chrześcijańin jedynie Zbawicielowi — Zwycięzcy śmierci i szatana zawdzięcza „wolność” Dzieci Bożych.

Poniedziałek Wielkanocy — 3 kwietnia

TROSKA O ZBAWIENIE DUSZY

1. Zdrowie i życie człowieka to wielkie skarby, to dobra nieocenione. Jednak jeszcze większym skarbem jest nasza dusza nieśmiertelna. Czym jest ciało bez duszy? — Widzimy to przy śmierci. Pan Jezus powiedział o duszy: „Cóż za pożytek człowiekowi choćby cały świat pozyskał, a na duszy szkodę poniósł (Mt 16,26). Cała ziemia nie ma tak kosztownej rzeczy, która mogła by być porównana w cenie choć z jedną duszą ludzką.
2. Dla zbawienia dusz ludzkich Pan Jezus opuścił niebo, stał się Człowiekiem, umarł na krzyżu, by nas pojednać ze swoim Ojcem i wysłużyć nam życie wieczne oraz Zmartwychwstał.
3. Zbawienie duszy jest dla każdego człowieka najważniejszą sprawą tu na ziemi. Zbawić swoją duszę i być w niebie „błogosławionym” (Ewangelia) oto zadanie nasze. Co trzeba więc czynić? Trzeba wierzyć w Pana Jezusa, żyć w łasce uświęcającej, spełniać dobre uczynki, bo wiara bez uczynków martwą jest, korzystać z Sakramentów św. (Ewang.), zwalczać największego wroga naszej duszy — szatana i grzech (grzech — chorobą duszy), zle skłonności; żyć jako Dzieci Boże.

Niedziela II Wielkanocy — 9 kwietnia

KOŚCIÓŁ A DZIECI

1. Jezus zgromadził nas w swoim Kościele. Znaczenie Chrztu.
2. Kościół troszczy się o nas:
 - a) daje nam Prawdę Bożą,
 - b) przebacza grzechy,
 - c) karmi Ciałem Pana Jezusa,
 - d) umacnia sakramentem Bierzmowania.
3. Czy jesteśmy wierni Kościołowi?
Jak korzystamy z wartości, które nam daje?

Niedziela III Wielkanocy — 16 kwietnia

ROZWIJAMY DOBRE UCZUCIA I DOBRE PRAGNIENIA

1. Wszelkie czyny nasze rodzą się z myśli i pragnień. Pan Bóg dał rozum i wolną wolę. Rozumem poznajemy Pana Boga, wolą pragniemy Go, dążymy do Niego.
2. Jak pielęgnować dobre uczucia i pragnienia? Budzić uczucia dobre

(cześć dla Boga, zachwyt nad pięknem, współczucie dla drugich, zaniepokojenie prawdą, odczuwanie dobra); bo prowadzą do dobrych uczynków i wzbogacają nas. Odrzucać złe pragnienia, gdyż prowadzą do złych czynów, do grzechów.

3. Pan Jezus, który jest wzorem rozwijania dobrych uczuć i pragnień (Ewangelia), osądzi każdego (czyt. II).

Niedziela IV Wielkanocy — 23 kwietnia

Tydzień powołań.

Niedziela V Wielkanocy — 30 kwietnia

DAJEMY DOBRY PRZYKŁAD INNYM

1. Słowa pouczają, przykłady pociągają. Dzieci Boże wiedzą, że przez dobry przykład pomagają bliźniemu, by coraz bardziej wszyscy mogli kochać Pana Boga. Również dusza nasza staje się piękniejsza w oczach Boga.
2. Pan Jezus dał najlepszy przykład ludziom. On jest i dla nas „Drogą, Prawdą, Życiem” (Ewangelia). Ludzie za życia Pana Jezusa chwalili Go i mówili: „Dobrze wszystko uczynił” (por. Mk 7,37).
- 3) My sami jako żywe kamienie wsparci na Chrystusie (czyt. II) mamy być wzorem dla innych w dobrem w szkole, w kościele na katechizacji, w domu, na ulicy, wszędzie.

Niedziela VI Wielkanocy — 7 maja

NIE DAJEMY NIKOMU ZGORSZENIA

1. Przez zły przykład szkodzi się bliźniemu na duszy, która jest więcej warta aniżeli ciało. Dzieci dają nieraz zgorszenie przez złe rozmowy i złe zachowanie.
2. Pan Jezus wobec gorszycieli. W czasie jednej ze swoich rozmów z Apostołami w Kafarnaum wypowiedział Pan Jezus słowa: por. Mt 18, 6-9.
3. Czy unikamy wszystkiego, co może innych gorszyć? — Złych książek, ludzi i miejsc zgorszenia; złych słów i złych uczynków; brzydkich słów i piosenek; grzechów?

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 11 maja

PAN JEZUS OTWIERA NIEBO TYM, KTÓRZY GO MIŁUJĄ

1. „Wstępuję do Ojca swojego i Ojca waszego”. Pan Jezus po dokonaniu zbawienia powrócił do nieba, gdzie siedzi po prawicy Ojca i przygotowuje dla nas mieszkanie.
2. Niebo jest przeznaczone i dla nas. Osiągną niebo ci, którzy Pana Jezusa miłują. Zrobimy więc wszystko, co w naszej mocy, aby zdobyć miejsce, które Chrystus przygotował dla nas w niebie.
3. Pracą swą trzeba zdobyć wieczności próg, bo Bóg czeka na nas w braciach z łaską swą.

Niedziela VII Wielkanocy — 14 maja

Przygotowanie dzieci na wakacje.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 21 maja

DUCH JEZUSA WPROWADZA NAS W TAJEMNICE ŻYCIA BOŻEGO

1. Każde dziecko rodzi się dwa razy: raz dla rodziców, dla ziemi, drugi raz w wodzie Chrztu św. rodzi się dla Boga, dla nieba (Rozmowa Chrystusa z Nikodemem).

2. Jest rzeczą trudną poznać życie Boże, a jeszcze trudniej poświęcić się całkowicie. Pan Jezus pomaga nam przejść od rzeczywistości dostrzegalnej, namacalnej, do rzeczywistości duchowej, Bożej, przez Zesłanie Ducha Świętego. Pismo św. ilustruje tę prawdę obrazami z codzienności, jak: wicher, ogień, języki.
3. Duch Święty zstępuje w serca dzieci Bożych, zwłaszcza w te, które o Jego dary proszą, Jego tchnienia pragną oraz współpracują z Jego darami.

Święto Maryi Matki Kościoła — 22 maja

MARYJA — MATKA KOŚCIOŁA JEDNOCZY NAS W DRODZE DO NIEBA

1. Matka jednoczy wszystkich. Najśw. Maryja Panna — Matka Kościoła jednoczy nas wszystkich, w jedną wielką rodzinę dzieci Bożych. Wszyscy są sobie równi i mają równe szanse zbawienia.
2. Ludzie sobie coraz bardziej uświadamiają, że są wielką rodziną. Kościół jest znakiem i początkiem tej jedności, która ma zaistnieć na ziemi pod rządami Ducha Świętego, a Matką Kościoła jest Matka Pana Jezusa — Maryja.
3. Dzieje rodziny dzieci Bożych, czyli Kościoła Świętego są dowodem sił jednoczących i odradzających ludzkość. Ich owocność jest jednak uzależniona od współpracy człowieka z mocą Bożą, a przykładem tego jest Najśw. Maryja Panna.

VI. OKRES W CIĄGU ROKU (II)

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 28 maja

TRÓJCA ŚWIĘTA JEST FUNDAMENTEM ŻYCIA RODZINY DZIECI BOŻYCH

1. Dzięki Synowi Bożemu poznaliśmy tajemnice życia Bożego w Trójcy Świętej.
2. Człowieka otaczają różne tajemnice, które stara się poznać. Człowiek dla siebie jest tajemnicą, a co dopiero mówić o Bogu, który jest największą tajemnicą. Bóg może objawić człowiekowi swe tajemnice stopniowo i w różny sposób. Najwięcej powiedział o Sobie przez Syna Jednorodzonego, w którym objawił się przede wszystkim jako Miłość (Ewangelia) i to udzielającą się przede wszystkim ludziom przez Ducha Świętego (czyt. II).
3. Jako Miłość Bóg Trójjedyny jest najdoskonalszym wzorem i fundamentem wszelkiej wspólnoty, także między ludźmi.

Uroczystość Bożego Ciała — 1 czerwca

SAKRAMENT JEDNOŚCI RODZINY DZIECI BOŻYCH

1. Pan Jezus umywa uczniom nogi podczas Ostatniej Wieczerzy, chcąc dać przykład miłości czynnej, która jest podstawą wszelkiej jedności, zwłaszcza wyznawców Chrystusa. Zabije bowiem wszelki przejaw egoizmu, który jest niczym innym jak brakiem prawdziwej miłości.
2. Rodzina dzieci Bożych zrodziła się z mocy i wielkości miłości Zbawiciela, z Jego Ofiary Krzyżowej. Pan Jezus umieścił tę zbawczą i życiodajną moc tej Ofiary w Eucharystii, z której Kościół czerpie życie i na której opiera swoją jedność. W Eucharystii jednoczy się wpraw z Bogiem. Obraz uczy i wesela jest najlepszym wyrazem życzliwości i przyjaźni (Ewangelia). Przez wspólny udział w liturgii

- eucharystycznej rodzina dzieci Bożych uświadamia sobie swoją jedność i konieczność współżycia w duchu miłości Chrystusowej (tworzmy „jedno ciało” — czyt. II).
3. Błogosławiony jest ten, kto życzliwie i godziwie pożywa Ciało Pana Jezusa, jako Krew Jego, jako prawdziwy pokarm i napój życia i jedności.

Niedziela IX w ciągu roku — 4 czerwca

BŁOGOSŁAWIENI CZYSTEGO SERCA

1. Wszystko co mamy, otrzymaliśmy od Boga. Powinniśmy z tych darów korzystać tak, jak sobie tego Pan Bóg życzy. Bóg pragnie, by dziecko Boże było wstydlive i skromne.
2. Wszyscy przyodziewamy ciało swoje. Czynimy to nie tylko ze względu na zimno lub niepogodę. Także gdy kapiemy się z innymi razem, okrywamy wstydlive części ciała. Dlatego nie dotykamy bez potrzeby ani nie oglądamy wszystkich wstydlivych części ciała. Unikamy myśli i słów bezwstydlivych. Zachowujemy się skromnie, gdy jesteśmy sami i razem z innymi. Musimy też troszczyć się, jak tylko możemy o czystość innych. Upominać, gdy mówią brudne słowa; powstrzymać, gdy mają zamiar grzeszyć. Grzechy nieskromne szpecą duszę człowieka. Kto jest bezwstydlivy, przestaje kochać Boga.
3. Żywy kontakt z Chrystusem pozwoli nam być wstydlivymi w myślach, spojrzeniu, słowach i zachowaniu.

Niedziela X w ciągu roku — 11 czerwca

DZIECKO BOŻE SZANUJE I CENI SWOJE I CUDZE RZECZY

1. Każdy kto pracuje i jest oszczędny, może kupić sobie różne rzeczy. Dzieci otrzymują ubranka, sukienki, buciki i zabawki od rodziców. Szanujemy te rzeczy i obchodzimy się z nimi należycie.
2. Pan Jezus żyjąc sam w ubóstwie uczy nas roztropnego używania rzeczy. Mamy je przyjmować jako dary miłości Bożej. Mamy być wdzięczni i czuć się odpowiedzialni za nie. Nieraz powinniśmy z rzeczy swoich zrezygnować w imię dobrowolnego ubóstwa. Dobra ziemskie powinny być sprawiedliwie dzielone między ludzi.
3. Mamy myśleć nie tylko o swoich potrzebach, ale mamy innym chętnie przychodzić z pomocą.

Niedziela XI w ciągu roku — 18 czerwca

GODZIWE NABYWANIE RZECZY

1. Każdy człowiek posiada coś, co nazywa swoim. Własność służy człowiekowi dla zaspokojenia potrzeb osobistych i rodzinnych.
2. Istnieją różne sposoby nabywania własności, jak darowizna, dziedziczenie, kupno. Zasadniczą podstawą zdobywania własności jest jednak praca. Chrystus potwierdził to swoim życiem i nauką. Możliwość powiększenia własności, osiągnięcia lepszych warunków życia, zabezpieczenia ich, jest nową zachętą do wysiłków w pracy.
3. Dziecko Boże uczy się tak używać rzeczy, jak by były wspólne, np. służyły nie tylko jemu, ale i innym przynosiły pożytek.

Niedziela XII w ciągu roku — 25 czerwca

DLA WSPÓLNEGO DOBRA

1. Szacunek i wdzięczność dla tych, którzy żyli przed nami. Czy zastanawialiśmy się nad tym, kto wybudował ten kościół, w którym się

modlimy, szkołę, dom? Czy znacie dzieła kultury narodowej? Czy wiecie dlaczego istniejemy jako naród przeszło tysiąc lat? Komu to zawdzięczamy.

2. Patrząc, ludzie pracują wokoło. Technicy, inżynierowie, nauczyciele, siostry zakonne, kapłani, naukowcy — wszyscy wzbogacają nasz naród, kontynuują hierarchię jego historię.
3. Kim chciałbyś zostać?
Musisz się dobrze przygotować:
 - a) zdobyć wiadomości,
 - b) kształtować charakter — stawać się lepszym.

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

Z WOLI CHRYSYUSA W KOŚCIELE SĄ RÓŻNE STOPNIE

1. Kościół św. jest dziełem nie tylko ludzkim, ale i boskim.
2. Głoszenie Dobrej Nowiny i przekazywanie życia łaski polecił Zbawiciel wybranym spośród rzeszy uczniów — apostołom. Zobowiązał ich samych i ich następców do wiernego wypełnienia zadań aż do końca świata. Stąd z woli Chrystusa w Kościele powstały stopnie, które są niezmiennie, konieczne, są opoką i fundamentem w realizowaniu naszego zbawienia.
3. Dziecko Boże uczy się coraz lepiej brać udział w zbawczej misji Kościoła, której kierownictwo zlecił Pan Jezus następcom Apostołów, a wypełnienie — całej rodzinie dzieci Bożych.

Niedziela XIII w ciągu roku — 2 lipca

CZAS WOLNY I WYPOCZYNEK

1. Każdy człowiek ma prawo do wypoczynku. Dni wolne od nauki, od pracy — niedziele i święta; wakacje, urlopy. Potrzeba tych dni, znaczenie i wartość — także dla dzieci.
2. Wypoczywając trzeba znaleźć czas dla siebie, czas dla drugich i czas dla Pana Boga — podać przykłady. To ubogaca człowieka, stwarza możliwości poznania świata i ludzi, pogłębia zbliżenie między ludźmi.
3. Dziecko spędza czas wolny i wypoczywa w zjednoczeniu z Chrystusem (czyt. II).

Niedziela XIV w ciągu roku — 9 lipca

UŚWIĘCAJ DNI WAKACYJNE

1. Przeżywamy wakacje i przeznaczamy je na zabawy, wyjazdy, wycieczki, obozy, kolonie. Czas ten nie może osłabić naszego zjednoczenia z Chrystusem. Trzeba nam te dni uświęcać.
2. Uświęcamy dni wypoczynku przez modlitwę, uczestnictwo we Mszy św., przez korzystanie z wysłużonych przez Chrystusa łask rozdzielanych w sakramentach świętych, przez wypełnianie przykazań Bożych.
3. Dobre wykorzystanie dni wakacyjnych zjednoczy nas w Chrystusie z Bogiem i z ludźmi. Co uczynię dla tego zjednoczenia? Jezus wzywa każdego, utrudzonego pracą w minionym roku szkolnym, chce nas pokrzepić (Ewangelia). „Gdy idziemy poprzez świat chwalmy Boga w każdym miejscu, w każdy czas chwalmy Boga!”

Niedziela XV w ciągu roku — 16 lipca

DZIAŁAMY Z CHRYSYUSEM

1. Jesteśmy stworzeni do działania i pracy. Od najmłodszych lat może-

my to zauważyć: zabawa, nauka, praca i obowiązki. Dni wolne od zajęć szkolnych zbliżają nas do pracy innych ludzi (na wsi, nad morzem, w górach).

2. Pan Jezus — wzór niedościgniony dobrze pełnionej powinności i rzetelnej pracy (cieśla, nauczyciel); działał zawsze w jedności z działającym Ojcem (por. J 5,17).
3. Jakikolwiek działanie — czy teraz w wakacjach — czy później w roku szkolnym — jest współdziałaniem z Chrystusem; przez łaskę uświęcającą i dobrą intencję każda czynność wykonana w zjednoczeniu z Chrystusem zasługuje na nagrodę wieczną. Św. Paweł zachęca każdego z nas: „Cokolwiek czynicie, z duszy wykonujcie jak dla Pana a nie dla ludzi, świadomi, że od Pana otrzymacie jako zapłatę dziedzictwo wiekuiste” (Kol 3,23-24). Dlatego chcemy bawić się, uczyć się, pracować i działać z Chrystusem.

Niedziela XVI w ciągu roku — 23 lipca

Temat dowolny.

Niedziela XVI w ciągu roku — 30 lipca

GOSPODARUJ GODZIWIE DOBRAMI

1. Potrzebujemy do życia różne rzeczy: Pan Bóg tak wszystko urządził, że nie brak ludziom dóbr — różnych rzeczy do jedzenia, ubrania, budowania mieszkania i do nauki. Dziękujemy Ci, Boże, za Twe hojne dary.
2. Złe nastawienie do dóbr materialnych:
 - chciwość — chce mieć wszystko, co zobaczy i nie myśli o innych i nie podzieli się z innymi;
 - lenistwo — nie chce się pracować i dlatego nic nie ma; mrówka i świerszyk;
 - lekkomyślność, rozrzutność, marnotrawstwo — wszystko niszczy, a potem nic nie ma i zabiera innym.
3. Chrześcijanin wie, że wszystko jest Boże i dlatego gospodarzy godziwie dobrami materialnymi, żeby mógł spokojnie wyliczyć się przed Bogiem:
 - pracuje, aby mieć dla siebie i dla innych;
 - wie, że dobra materialne, to jeszcze nie wszystko, że najważniejsze są inne skarby: niebo.Dlatego tak używać wszystkiego, aby zdobyć niebo jak kupiec z przypowieści (Ewangelia).

Niedziela XVIII w ciągu roku — 6 sierpnia

NAPRAW WYRZĄDZONĄ KRZYWDĘ I SZKODĘ

1. Pan Bóg daje ludziom wszystko, co potrzebuje do życia. Sprawia, że na polu rośnie zboże na chleb i owoce, że w ziemi jest węgiel i nafta. Ale każdy musi pracować a nie wolno zabierać sobie cudzego. Pan Bóg powiedział: „Nie kradnij”.
2. Kto zabrał cudzą rzecz, ten wyrządził krzywdę — zabrał drugiemu jego rzecz, pozbawił chleba i zmarnował jego pracę (podać przykłady).
3. Nie wystarczy żałować, pójść do spowiedzi i wyznać grzech, bo trzeba wynagrodzić. Sprawiedliwość i miłość domagają się naprawienia krzywd i szkód.

Niedziela XIX w ciągu roku — 13 sierpnia

DZIELIĆ SIĘ Z INNYMI

1. „Idź, sprzedaj co posiadasz i rozdaj ubogim” (Mt 19,21). Pan Jezus uczy jak traktować dobra materialne: dawać potrzebującym, aby przez to „zarobić” na niebo. Młodzieniec nie posłuchał — był przywiązany do swoich bogactw i żał mu było je utracić, a przez stracił wielką łaskę: nie został uczniem Pana Jezusa.
2. Skąpiec kocha swoje bogactwa i nikomu nic nie chce dać. Co zrobić, by nie być takim skąpcem i nie przywiązywać się do bogactwa?
3. Pan Bóg przeznaczył dobra świata dla wszystkich ludzi, dlatego chętnie należy dzielić się z innymi, a zwłaszcza wtedy, kiedy ktoś jest w potrzebie.

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

MARYJA WNIEBOWZIĘTA W KRÓLESTWIE ŚWIATŁOŚCI

1. Każdy człowiek musi umrzeć. Smutek, żałoba przy śmierci; wszyscy poważni i smutni, czarne ubrania, w kościele czarne szaty liturgiczne. A dziś w kościele — biały ornat i wesoło — dlaczego?
2. Cieszymy się, że Najśw. Maryja Panna została wzięta do nieba z duszą i ciałem. Maryja zasługiwała na to, aby z Ciałem być w Królestwie Światłości, bo jest Matką Pana Jezusa, a Pan Jezus pokonał śmierć (zmartwychwstał) i dlatego też sprawił, że śmierć nie zatriumfowała nad Jego Matką Najświętszą.
3. Cieszymy się też dlatego, że z nieba Najśw. Maryja Panna Wniebowzięta jeszcze lepiej może się nami opiekować, bo droga nasza ku Światłości jest trudna, ale chwala Maryi i ręczy za możliwością jej przebycia aż do końca w Królestwie Światłości.

Niedziela XX w ciągu roku — 20 sierpnia

STANAĆ W PRAWDZIE W JEZUSIE CHRYSZTUSIE

1. Czy to prawda? — tak pyta każdy, bo każdy chce wiedzieć prawdę?
2. Ludzie poznają wiele rzeczy, ale nie zdołają poznać, całej „prawdy”. I poznają z wielkim trudem, stale popełniają pomyłki i błędy.
3. Najważniejsze prawdy o Bogu podał nam Pan Jezus, który nie może się mylić, bo jest samą prawdą. Prawda o Bogu jest prawdą o Miłości i to udzielającej się i życzliwej. Tej prawdy uczyć się będziemy na katechizacji w zbliżającym się znowu roku szkolnym, by zawsze świadczyć o tej prawdzie swoim życiem i postępowaniem.

Niedziela XXI w ciągu roku — 27 sierpnia

Temat dowolny.

Niedziela XXII w ciągu roku — 3 września

DZIECKO POZNAJE PRAWDĘ LUDZKĄ I BOŻĄ

1. Prawdomówność — jej wartość w życiu dziecka: w domu, w szkole, wśród kolegów. Zaufanie wzajemne: można na drugim polegać. Kłamstwo jako przeciwieństwo prawdy niszczy życzliwość, współdziałanie itp. (obłuda, oszczerstwo).
2. Swoją prawdę muszę uzgadniać z prawdą Bożą. Chrystus głosił prawdę, którą trzeba przyjąć, np. w Ewangelii: co daje posiadanie całego świata, jeśli dusza ponosi krzywdę? Czyli prawdę, że mam duszę i to o tę duszę muszę dbać, wyżej cenię niż prawdę o całym świecie,

o gwiazdach, kosmosie, przyrodzie. Prawdę Bożą stawiam na pierwszym miejscu, przed prawdą ludzką.

3. Stąd i lekcje religii stawiam na pierwszym miejscu, przed prawdą ludzką, bo podają mi prawdę Bożą. Lekcje w szkole podają mi prawdę ludzką. Np. ważniejsze uczenie się, dlaczego jestem, uśmiecham się, kocham niż $2+2=4$, o czym uczy szkoła.

Niedziela XXIII w ciągu roku — 10 września

BĄDŹ WIERNY SŁOWOM I POSTANOWIENIOM

1. Ile razy obiecujesz? Ile razy postanawiasz? Często obietnki cacanki... Czy zawsze zrobiłeś to, co mówiłeś? postawiłeś? A koledzy czy wykonali postanowienia, obietnice? „Gdy brat twój zawini przeciwko tobie, idź i upomnij go w cztery oczy... (Ewangelia).
2. Należy zachować tajemnice (chwilowe utajenie prawdy). Tajemnice domowe, koleżeńskie, tajemnice lekarskie itp. „Niechaj mowa wasza będzie tak, nie — nie” — mówił Pan Jezus. Należy dochować wierności słowem i czynem.
3. Bo tu należy okazać wierność (w postanowieniach Spowiedzi św.). Bo Bóg zawsze był wierny, wzorem wierności (przypomnienie, że będzie z nami — tak przyrzeki — i tak jest, jest z nami tu w kościele.

Niedziela XXIV w ciągu roku — 17 września Dzień Środków oddziaływania Społecznego

Niedziela XXV w ciągu roku — 24 września

Temat dowolny

Niedziela XXVI w ciągu roku — 1 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVII w ciągu roku — 8 października SZANOWAĆ INNYCH

1. Ewangelia: jak robotnicy nie uszanowali syna właściciela na jego winnicy. Wykazać złe postępowanie. Brak poczucia godności prowadzi do grzechów (zabójstwo, nienawiść, rabunek).
2. Na czym polega godność człowieka? To, co Bóg miłuje, jest godne, wartościowe, właściwe do uszanowania. Bóg miłuje człowieka, podnosi jego godność, za co człowiek winien być wdzięczny.
3. I jeden nie może zapominać, że tę samą godność ma drugi człowiek. Więc wie o tym, pokazuje to, cześci bliźniego, pomaga mu w duchowym dojrzwaniu — według myśli Bożej. Okazywanie szacunku koledgom, koleżankom nie znaczy, że są oni już doskonali.

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 15 października

Dzień Modlitw Pracowników Lecznictwa

Niedziela XXIX w ciągu roku — 22 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXX w ciągu roku — 29 października

Temat dowolny

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

DZIWNE SPOSOBY WYWYŻSZANIA LUDZI

1. Tak jak wobec Świętych Bóg ma wobec ciebie wielkie plany. zba-

- wienia. Wizja z I czytania: o idących w niezliczonej liczbie z palmami... I dziecko może należeć do tej niezliczonej liczby Świętych.
2. Kto może należeć do tej liczby? Ubodzy, płaczący, milczący, walczący o sprawiedliwość, miłosierdzie, czystego serca, dążący do pokoju, znoszący cierpienie od innych „Ewangelia — jeśli takimi będą ze względu na Chrystusa.
 3. Już teraz wywyższył nas Bóg: Jesteśmy dziećmi Bożymi (Czyt. II). Ale będziemy jeszcze kimś więcej, podobni do Boga, zobaczymy Go takim, jakim jest.

Niedziela XXXI w ciągu roku — 5 listopada

WZBOGACAM KULTURĘ ŚRODOWISKA

1. Charakterystyka faryzeuszów jako złe wzbogacenie kultury: filkarie rozszerzają, wydłużają frędzle u płaszców, zajmują pierwsze miejsca, żądają pozdrowień na ulicy itp. Wszystko dla pokazania się, dla samochwały. Tego nie pochwała Jezus.
2. My inaczej: wzbogacamy siebie i innych według przykazań. Ubieramy się ładnie, bo chcemy być pięknem Boga. Uczymy się, bo chcemy lepiej zrozumieć świat stworzony przez Boga, Bogu chcemy świadomie oddawać pokłon. Budujemy, pracujemy, bo chcemy ulepszać świat. Innym dawać radość.
3. Zastanówmy się, jak dawniej ludzie dla nas się napracowali: pomniki, miasta itp. W kościele: śpiew, hafty na ornatach... Ludziom i Bogu służyli. A my? Co możemy dziś zrobić dla naszego środowiska, dla naszej parafii?

Niedziela XXXII w ciągu roku — 12 listopada

JESTESMY PRZYSZŁOŚCIĄ KOŚCIOŁA

1. Dorośli też byli dziećmi.
Nawiązać do dziecięcych lat Ojca św. Pawła VI. Wszyscy dorośli — rodzice, kapłani, biskupi byli dziećmi. Do swoich zadań długo się przygotowywali.
2. Wy kiedyś zajmiecie nasze miejsca.
Czego Kościół spodziewa się od was:
 - a) większego zaangażowania w jego życie,
 - b) współpracy,
 - c) większej miłości do Boga i ludzi.
3. „Kościół patrzy na was z ufnością i miłością”.

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 19 listopada

JESTEM KATOLIKIEM I DOBRYM OBYWATELEM OJCZYZNY

1. Św. Paweł przestrzega (czyt. II); nie wolno spać, trzeba czuwać. Matka czuwa przy dziecku, to jej obowiązek. Kierownik szkoły i nauczyciele czuwają nad całą szkołą, to ich obowiązek. Żołnierze czuwają na warcie i na granicy, to ich obowiązek. I ty masz czuwać nad dobrem swojego kraju, jesteś obywatelem bardzo dobrym, zachowującym przykazania.
2. Mógłbyś się sprzeciwić ojczyźnie, gdyby rozpoczęła wojnę, gdyby w kraju dozwalano na zło, grzech? Możesz być teraz bohaterem Ojczyzny walczącym o dobro sprawy.
3. Pan Bóg dał ci talenty (Ewangelia) do wykorzystania w Ojczyźnie. Ty jako katolik powinienes być dobrym Polakiem.

Uroczystość Chrystusa Króla — 26 listopada

Święto patronalne „Społecznej Krucjaty Miłości”.

KONFERENCJE STANOWE

KONFERENCJE DLA RODZICÓW

MŁODZIEŻY TRZEBA POMÓC

Wprowadzenie

Nauki stanowe dla rodziców w bieżącym roku poświęcamy młodzieży, stosownie do ogólnego hasła „Społecznej Krucjaty Miłości”: „Młodzież w służbie Kościoła i Narodu”.

Jest rzeczą oczywistą, że młodzież stanowi o przyszłości Kościoła i Narodu. Stąd zawsze młodzieży towarzyszyło ze strony starszych zainteresowanie i troska o nią. Dzisiaj ta troska wzmaga się ze względu na to, że młodzieży grożą liczne niebezpieczeństwa, z którymi ona nie zawsze umie się uporać. Dlatego hasłem Społecznej Krucjaty Miłości dla dorosłych jest: „Pomożemy młodzieży”. W jaki sposób? — wskazuje na to „Chrystus, Światłość świata”. W Chrystusowej bowiem nauce podane są zasady postępowania wobec każdego człowieka i każdej grupy ludzi oraz skutecznego oddziaływania. Z drugiej strony doprowadzenie młodzieży do pełnego korzystania z łask, promieni Chrystusa — Światłości, uczyni ją w pełni wartościową dla Kościoła i Narodu.

Najwięcej młodzieży mogą pomóc sami rodzice. Nieodzownym warunkiem skutecznego oddziaływania z ich strony jest świadomość, że rodzina w dalszym ciągu, mimo oddziaływania na młodzież różnych innych czynników, ma na nią największy wpływ. Rodzice muszą także sprawiedliwie doceniać młodzież, tzn. obok wad widzieć także i zalety oraz zrozumieć i pogodzić się z tym, że każde nowe pokolenie musi być inne.

Poza tym rodzice muszą być świadomi także błędów, jakie dzisiaj często popełniają w stosunku do młodzieży, co jest częstym powodem wykołejania się niejednego młodego człowieka.

W czym rodzice mają pomóc młodzieży? W procesie pogłębienia wiary w wyrabianiu postaw moralnych, w wyborze stanu i zawodu. Z drugiej strony rodzice mają bronić młodzież przed osamotnieniem, utratą wiary i zdemoralizowaniem.

Środkami naturalnymi niesienia pomocy będą: osobiste zaangażowanie rodziców, zrozumienie potrzeb i trudności młodzieży, ukochanie młodych i życzliwość dla nich. Nadprzyrodzonymi zaś: modlitwa, ukazywanie wzoru Chrystusa i Matki Najświętszej i wdrażanie w życie Kościoła.

T e m a t y

Grudzień — CZY POZOSTAŁ NAM JESZCZE GŁOS W SPRAWACH WYCHOWANIA?

1. Dziś na młodzież działa wiele czynników pozarodzinnych.
2. Niemniej jednak rodzina:
 - a) wciąż ma największy wpływ
 - b) jest najbardziej naturalnym środowiskiem wychowawczym
 - c) powinna być takim ze względu na dobro duchowe młodzieży.
3. Rewizja wychowania we własnej rodzinie.

Styczeń — GORSI CZY INNI?

1. Powszechnie utyskiwanie na młodzież.

- A może oni nie są gorsi tylko inni?
- 2. Oznaki „inności”.
- 3. Jaki winien być stosunek rodziców do tej „inności”?
- 4. Nie pogłębiać konfliktu pokoleń.

Luty — CO NAS CIESZY I NIEPOKOI U MŁODZIEŻY?

- 1. Każda rzecz ma swoje światła i cienie, pozytywne i negatywne. Podobnie jest u młodzieży.
- 2. Co nas może cieszyć u młodzieży?
- 3. Co nas może niepokoić u młodzieży?
- 4. Bądźmy sprawiedliwi w ocenie młodzieży.

Marzec — CO ONI NAM ZARZUCAJĄ?

- 1. Za obecny stan młodzieży moralnej, winni są przede wszystkim rodzice.
- 2. Najczęstsze błędy wychowawcze popełniane przez rodziców:
 - a) dawać jak najwięcej wzamian za to niczego nie żądając,
 - b) dawać pieniądze zamiast serca i czasu,
 - c) zezwalać na wszystko.
- 3. Zmienić metodę — póki jest czas.

Kwiecień — NASZA I ICH WIARA

- 1. Przekazanie własnych przekonań religijnych najważniejszą sprawą.
- 2. Młodzież powinna przejąć od nas wiarę:
 - a) mocną — „z najgłębszego przekonania”,
 - b) żywą,
 - c) mężną.
- 3. Czy stanowimy dla młodzieży wzór takiej wiary?

Maj — DIALOG W TRUDNOŚCIACH RELIGIJNYCH MŁODEGO

- 1. Zwyczajnie trudności młodzieży są rezonansem tego, co jest w świecie i mają swoją historię narastania.
- 2. Jak prowadzić dialog?
 - a) wczuwać się w położenie człowieka młodego,
 - b) traktować poważnie jego trudności,
 - c) szukać pozytywów w stanowisku, które zajmuje człowiek młody. Nie wszystko odrzucać,
 - d) zbijać jego błędne poglądy rozumowymi argumentami, przekonywaniem a nie krzykiem czy groźbą.
- 3. Zanim poprowadzimy dialog z młodymi, wychowajmy siebie do dialogu.

Czerwiec — NIE DOPUŚCIĆ DO OSAMOTNIENIA

- 1. Człowiek nie jest „samotną wyspą”. Musi się w coś zaangażować. Młodzieży może grozić „osamotnienie”.
- 2. Przyczyny osamotnienia:
 - Zerwanie z rodziną, Kościołem, instytucjami świeckimi.
- 3. Formy osamotnienia:
 - „nikt mnie nie rozumie”, bezideowość itd.
- 4. Nasze osobiste zaangażowanie najlepszą metodą leczenia.

Lipiec — „Z WIARY ICH CZYN ICH BĘDZIE”

1. Czyny ludzkie zaczynają się w myśli i w sercu
2. Wiara młodzieży:
 - a) utrwala nastawienie do posłuszeństwa Bożym przykazaniom,
 - b) rozpala miłość ofiarną, bez której nie można żyć po ludzku,
 - c) uzdalnia do wolności „dziecko Boże”.
3. Pielęgnowanie życia Bożego w duszy ludzkiej.

Sierpień — NAJCZĘSTSZE ZAGROŻENIA MORALNE

1. Nikt nie jest wolny od pokus. Usiłowano kusić nawet Chrystusa.
2. Współczesna młodzież szczególnie podlega kuszeniom. Można mówić o zagrożeniu:
 - a) Narkotyki (alkohol, nikotyna),
 - b) Sexus,
 - c) Nieróbstwo,
 - d) Chuligaństwo.
3. Metody wychowania: zapobiegać — karać — leczyć.

Wrzesień — PERSPEKTYWY ŻYCIOWE NASZEJ MŁODZIEŻY

1. Nikt nie jest bardziej nastawiony na przyszłość, jak młodzież.
2. Młodzieży trzeba pomóc w wyborze:
 - a) stanu (małżeństwo, zakon, kapłaństwo),
 - b) zawodu.
3. Młodzież nie może nigdy urać z oczu najdalszej perspektywy, jaką jest zdobycie szczęśliwej wieczności.

Październik — RODZINA PIERWSZYM KATECHETA

1. Rodzice uczestniczą w kapłaństwie Chrystusowym (kapłaństwo powszechne). Jeśli tak, to uczestniczą też w władzy nauczycielskiej Chrystusa.
2. Sposób wykonywania przez rodziców ich władzy nauczycielskiej:
 - a) rodzice winni być pierwszymi katechetami dziecka małego,
 - b) w okresie szkoły podstawowej winni współpracować z nauczaniem parafialnym,
 - c) winni interesować się katechizacją młodzieży szkół średnich.
3. Wspaniała funkcja!

Listopad — NA KLĘCZKACH

1. „Beze mnie nic uczynić nie możecie”. A więc o „beze mnie wychować nie potraficie”.
2. Jeśli tak, to:
 - a) trzeba się modlić za swoje dzieci i całą młodzież, rozmawiając z Bogiem o dzieciach i szukać u Niego pomocy,
 - b) trzeba się modlić ze swoimi dziećmi — wspólna modlitwa w rodzinie,
 - c) trzeba sobie zapewnić modlitwę drugich (Kościoła) za siebie i za swoje dzieci.
3. Pokładać szczególną ufność w Maryi Wspomożycielce.

KONFERENCJE DLA MŁODZIEŻY POMÓŻMY DRUGIEMU CZŁOWIEKOWI

Wprowadzenie

Młodzież jest kontynuatorem życia Kościoła i Narodu. Przyszłość Kościoła i społeczeństwa uzależniona jest od tego, jaka będzie w przyszłości młodzież obecna. Cykl konferencji młodzieżowych na bieżący rok 1971/1972 ma szczególnie uwrażliwić młodych uczestników tych spotkań na to, jak fundamentalne znaczenie dla przyszłości Kościoła, Narodu i ich samych posiada właśnie ten problem — młodzi przyszłością. Bezpośrednio poświęcone są temu zagadnieniu trzy pierwsze konferencje, które uzasadniają potrzebę specjalnego roku młodzieży w duszpasterskim, wykazują różnice pokoleń, konflikty i jedność, podają próbę oceny współczesnej młodzieży.

Miesięczne konferencje przedstawiają realny obraz współczesnej rzeczywistości, ukazują aktualne pokusy ateizmu, metody jego oddziaływania, wpływy demoralizujące i nihilizm. Uzasadniają potrzebę troski o wiarę, podają środki zaradcze, ukazując w dojrzałej wierze pełnię chrześcijańskiej osobowości, opartej na służebnej funkcji działania zasady miłości Boga i bliźniego. Sytuacja istniejącej rzeczywistości zmusza myślącego chrześcijanina do pracy nad sobą, nad swoim charakterem, do osiągnięcia chrześcijańskiej doskonałości, autentycznej — by samemu nie ulegać wpływom ateizująco-demoralizującym oraz móc apostołsko oddziaływać na swe otoczenie.

Konferencją dojrzałej wiary i osobowości młodego katolika jest apostołska postawa w jego środowisku. Prawidłowy obraz takiej postawy znajdujemy w Dekrecie o apostołstwie świeckich — „Vaticanum Secundum i Directorium o apostołstwie świeckich” — Episkopatu Polski.

Konferencje ukazują młodym tereny apostołskiego oddziaływania. Najbliższą płaszczyznę stanowi środowisko domowe. Jest z tym związana konieczność zrozumienia rodziców i najbliższych. Następnie: szkoła, zakład pracy, środowisko koleżeńskie, środowisko rozrywkowe i wypoczynkowe.

Specjalna konferencja omawia miejsce młodzieży i jej zadania w Kościele: wszyscy Ludem Bożym, współodpowiedzialność, zaangażowanie.

Cykl dwunastu prelekcji kończy wykład o służbie najwyższym wartościom w łączności z Maryją, która od dwóch tysięcy lat jest Matką Kościoła i od dziesięciu wieków najtroskliwszą Matką Narodu Polskiego.

Całość nauk w oparciu o zasady „Społecznej Krucjaty Miłości” stawia sobie za cel i ma na uwadze:

- a) podkreślenie dorobku przeszłości, ukazanie wartości tradycji narodowej i łączności pokoleń;
- b) pogłębienie postawy chrześcijańskiej;
- c) wyrobienie poczucia indywidualnej i zbiorowej odpowiedzialności za Kościół i Naród;
- d) rozbudzenie ducha apostołskiego.

Nota metodyczna

Konferencje starają się w konkretnej rzeczywistości ukazać konkret-

ne zadania młodych. W tym celu — uwzględniając mentalność współczesnej młodzieży i mając na uwadze nawiązanie żywego kontaktu ze słuchaczami dyskusji i wolitywnego zaangażowania, każda jednostka wykładowa posiada następujące stopnie:

1. faza obserwacyjna — ukazuje sytuacyjnie i współcześnie dane zagadnienie;
2. faza antropologiczna — przedstawia stosunek człowieka do danego problemu, jego powiązanie z nim, zmusza do refleksji i myślowego zaangażowania;
3. faza teologiczna — nakreśla aspekt religijny zagadnienia, teologia problemu i człowieka, rodzi wolitywne zaangażowanie młodego słuchacza;
4. faza aplikacyjna — stosownie do apostołskiego charakteru konferencji, każda z nich każdorazowo wyznacza konkretne zadania.

T e m a t y

Grudzień — DLACZEGO SPECJALNY ROK MŁODZIEŻY W DUSZPASTERSTWIE?

1. Młodzież przyszłością narodu
2. Konflikty człowieka we współczesnym świecie
3. Odnowienie w Chrystusie.

Styczeń — RÓŻNICE, KONFLIKTY, JEDNOŚĆ

1. Zróznicowana rzeczywistość współczesności
2. Konflikty konsekwencją różnic
3. Zjednoczeni w jedności celu.

Luty — ZA KOGO WAS UWAŻAJĄ, A KIM JESTEŚCIE?

1. Pod prężeniem opinii publicznej
2. Jacy jesteśmy
3. Jacy powinniśmy być.

Marzec — WIARA PRZENIKA ŻYCIE CHRZEŚCIJANINA

1. Człowiek istotą ciągle dojrzewającą
2. Troska o wiarę zawsze i wszędzie
„Trzymajcie się tarczy wiary, którą moglibyście zagasić wszystkie strzały ogniste złego ducha” (Ef 6,16).
3. Wiarę zachować znaczy:
 - a) cenić
 - b) pielęgnować
 - c) rozwijać
 - d) kształcić.

Kwiecień — POKUSY WSPÓLCZESNEGO ŚWIATA

1. Atomizacja współczesnego człowieka
2. Rzeczywistość zawiniona:
 - a) przeintelektualizowanie
 - b) utylitaryzm życiowy
 - c) brak wiedzy religijnej
3. Zwycięstwo: zaangażowanie woli i życie w łasce.

Maj — DAŻENIE MŁODZIEŻY DO DOJRZALEJ WIARY

(Celem młodzieży jest dojrzałe chrześcijaństwo)

1. Spragnieni prawdy
2. Wierzyć znaczy mieć prawdę
3. Konieczność poznania wiary.

Czerwiec — WIARA KONSEKWENTNA

(„Wiara bez uczynków martwa jest” (Jak 2,17)

1. Autentyzm wiary
2. Konsekwencje wiary:
 - a) wierność miłości
 - b) wierność zasadom
3. Odwaga wyznawania.

Lipiec — SŁUŻBA WOLNA I SŁUŻBA NIEWOLNICZA

(Miłość zasadą działania)

1. W służbie drugiego człowieka
2. Miłość fundamentem wolności działania — niewola, która prowadzi do wolności
3. Służyć — znaczy kochać.

Sierpień — POSTAWA APOSTOLSKA W SWOIM ŚRODOWISKU

- A) Dekret o apostołstwie świeckich
- B) Directorium o apostołstwie świeckich
 1. Zdolni, upoważnieni, zobowiązani
 2. Czyn i słowo
 3. Zawsze i wszędzie.

Wrzesień — ZROZUMIENIE RODZICÓW I BLIŹNICH

(Młodzież pomaga każdemu)

1. Konflikty pokoleń
2. Dom, szkoła, praca
3. Postawa przezwyciężenia siebie.

Październik — MIEJSCE MŁODZIEŻY W KOŚCIELE I JEJ ZADANIA

1. Kościół to Ty
2. Współodpowiedzialność Ludu Bożego
3. Zaangażowanie.

Listopad — Z MARYJĄ W RADOSNEJ SŁUŻBIE NAJWYŻSZYM WARTOŚCIOM

(Módl się i pracuj)

1. Hierarchia wartości
2. Matka Kościoła i Narodu
3. Z Maryją w służbie najwyższym wartościom.

KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE

KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE CHRYSZTUS UŚWIĘCA SPOŁECZNOŚĆ

Wprowadzenie

W ubiegłym roku w naszych kazaniach rozważaliśmy o Najświętszym Sercu Jezusa jako źródło uświęcenia dla jednostki. W roku bieżą-

cym -- stosownie do hasła: Chrystus światłością narodów — poszerzamy zagadnienie: Chrystus uświęca nie tylko jednostki, ale całą społeczność. Jego nauka jest zaczynem powodującym pojawienie się i wzrost wielkich idei kierujących życiem współczesnym. Ludzkość bez Jego nauki i przykładu cierpi na chroniczny brak światła i mocy. Będziemy więc rozważać tematy społeczne w świetle Ewangelii i w świetle wielkich encyklik społecznych ostatnich Papieży, Piusa XII, Jana XXIII i Pawła VI oraz w świetle dekretów Soboru Watykańskiego II. Szczególnie uwzględnimy encykliki: „Mater et Magistra”, „Pacem in Terris”, „Populorum progressio”, „Humanae vitae” i List Apostolski Pawła VI „Octogesima adveniens”.

Kluczowym zagadnieniem naszej doby jest sprawa utrzymania pokoju. Ludzkość uratować może jedynie Chrystus, który ofiaruje nam pokój „jakiego świat dać nie może”. Sprawie tej poświęcamy kazanie rozpoczynające cykl nauk pierwszopiątkowych.

Wielką klęską współczesnych społeczeństw, a w tym i społeczeństwa polskiego jest alkoholizm. Musimy mu przeciwstawić chrześcijańskiego ducha trzeźwości (kazanie II).

Problem pozycji socjalnej kobiety to zagadnienie palące już od XIX wieku. Dziś występuje ono w sposób bardzo ostry. Są różne próby rozwiązań. Jedną z nich jest choćby ustanowienie międzynarodowego „Dnia kobiet” (8 marca). Chrześcijańskie rozwiązanie przywrócenia kobiecie pełnych praw ludzkich zgodnie z nakazem Zbawiciela (kazanie IV).

Dwie trzecie ludzi żyjących dziś na świecie cierpi głód. Wszyscy mamy ścisły obowiązek przychodzenia im z pomocą (kaz. V).

W tych wszystkich zmaganiach o lepszy kształt ludzkości towarzyszy nam przykład Bogarodzicy Maryi. Naśladując Ją realizujemy w pełni nasze powołanie (kazanie VI).

Współcześni ludzie cierpią na chroniczny brak serca. Kto ich uleczy? Tylko Jezus Chrystus, w którego Sercu odnajdujemy głębię mądrości i dobroci (kaz. VII).

Aby uzdrowić mocno zachwiane stosunki społeczne, potrzeba uczciwości wobec Boga i ludzi (kaz. VIII).

Na świecie tak wiele jest niesprawiedliwości. Kościół prowadzi wyteżoną walkę o sprawiedliwość społeczną (kaz. IX).

Niesprawiedliwość i ucisk rodzi się z chciwości. Przeciwdstawiamy temu zjawisku ducha ewangelicznego ubóstwa (kaz. X).

Przyszłość świata zależy od odpowiedniego wychowania młodego pokolenia. Wyteżmy siły, by dobrze przygotować dzieci do zadań, które je czekają (kaz. XI).

W ostatnim kazaniu odrywamy się od ziemi i myślą przenosimy się do tych, którzy od nas odeszli. Miesiąc listopad przypomina nam obowiązek wspierania Kościoła cierpiącego, z którym stanowimy jedno. (kaz. XII).

W ten sposób, idąc za światłem czerpanym z Ewangelii, znajdujemy rozwiązanie zasadniczych problemów społecznych, charakteryzujących współczesną epokę.

T e m a t y

Grudzień — DAJE NAM POKÓJ INACZEJ NIŻ ŚWIAT GO DAJE
(J 14,27).

1. Pokój dzieci tego świata
2. Pokój dzieci Bożych
3. Czyńcie pokój!

Styczeń — „BĄDŹCIE TRZEŹWI” (I P 5,8).

1. Groźna klęska społeczna
2. Środki zaradcze
3. Czuwajmy i bądźmy trzeźwi.

**Luty — „JEST TO WIELKA TAJEMNICA, A JA MÓWIĘ W CHRYS-
TUSIE I KOŚCIELE” (Ef 5,32).**

1. Przeznaczenie małżeństwa
2. Kryzys współczesnego małżeństwa
3. Chrystusowe małżeństwo — dzisiaj.

Marzec — „DZIWIŁI SIĘ, ŻE ROZMAWIAŁ Z KOBIETĄ” (J 4,27)

1. Trudne położenie kobiety
2. Odpowiedzialne powołanie kobiety
3. Kobiety, pozostaniecie kobietami.

Kwiecień — „DAJCIE WY IM JEŚĆ” (Łk 9,13)

1. Dużo dziś głodnych
2. Trzeba nam nieba i chleba
3. Dajmy chleb głodnym.

Maj — „SPOJRZAŁ NA NISKOŚĆ SŁUŻEBNICY SWOJEJ” (Łk 1,48)

1. Uboga służebnica Pańska
2. Chwała córki królewskiej od wewnątrz
3. Idźmy Jej śladami.

Czerwiec — „ABYŚMY DOSZLI DO MĄDROŚCI SERCA” (Ps 89,13)

1. Serce Jezusa głębią mądrości i dobroci
2. Świat bez serca
3. Rozdawajmy ludziom serce.

**Lipiec — „ODDAJCIE CO CESARSKIEGO CESARZOWI A CO BOŻE
BOGU” (Mt 22,21).**

1. Nasz obowiązek społeczny
2. Drogowskazem życia — uczciwość
3. Dzień święty dla Boga.

Sierpień — BÓG RYCHŁO WEŹMIE ICH W OBRONĘ (por. Łk 18,7)

1. niesprawiedliwość społeczna trwa
2. Kościół w obronie ubogich i pokrzywdzonych
3. Bądźmy braćmi ubogich i potrzebujących.

Wrzesień — „DO KOGO BĘDZIE NALEŻEĆ TO, COŚ NAGROMADZIŁ”

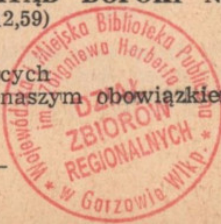
- (Łk 12,20)
1. Zachłanność współczesnego świata
 2. Gdzie prawdziwe wartości?
 3. Strzeżcie się chciwości.

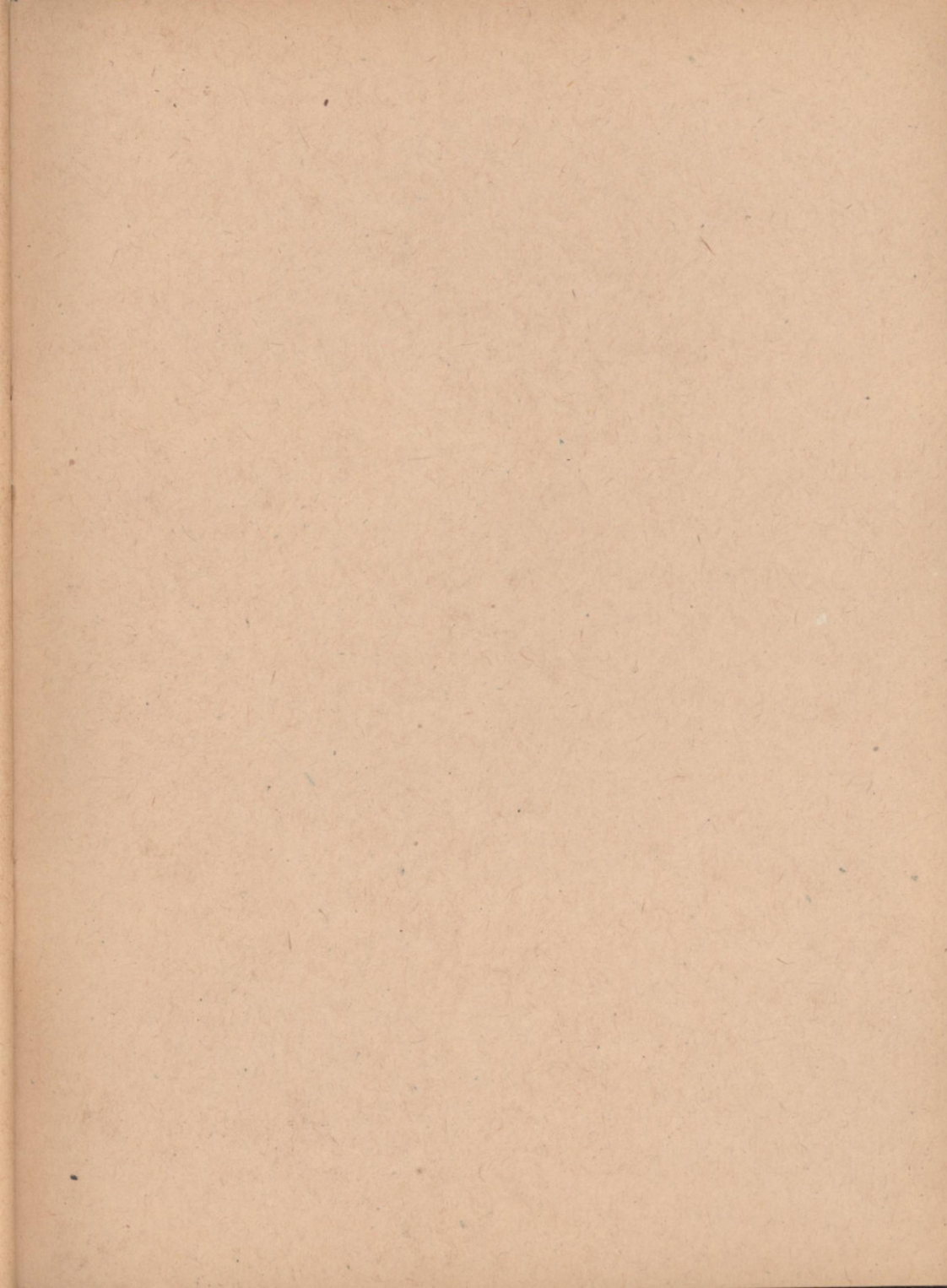
Październik — „DOZWÓLCIE DZIECIOM PRZYJŚĆ DO MNIE”

- (Mt 19,14)
1. Jezus wyróżnia dzieci
 2. Współczesne trudności z wychowaniem
 3. Prowadźmy dzieci do Jezusa.

**Listopad — „NIE WYJDZIESZ STAMTĄD DOPÓKI NIE ODDASZ
OSTATNIEGO SZELĄŻKA” (Łk 12,59)**

1. Kościół cierpiący — czyściec
2. Serce Jezusa nadzieją umierających
3. Pomoc duszom czyścowym — naszym obowiązkiem.

Za pozwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.
ul. Mała 5, zam. 2221 - 1200 egz. - 03. 72 G-6/1/34